

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2020

Hamvazószerdától Pünkösd vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek.

A megszentelt hamu az elmúlásra és a bűnbánatra figyelmeztet bennünket. Ha életünk folyására tekintünk, elgondolkodhatunk azon, hogyan éltünk, és hogyan zajlik most az életünk. Mi a maradandó érték? Mi az, ami értéktelen, ami mulandó? Az Isten az embert az életre, az örök életre teremtette, a hamvazkodás szertartása a belső megtérésre indít bennünket.

Böjtölés: miről próbálok lemondani, miben mérsékelem magamat? Böjtölni lehet önmagamért is és másokért is. Mindegyikünk ismeri önmagát, saját gyengeségeit, ami újra és újra lefelé húz bennünket. Ebből akarunk, ebből igyekszünk kiemelkedni, legyőzni a visszahúzó, rossz erőket!

Böjtölhetünk ételben, italban, ínycsésében, beszédben, ártalmas és felesleges időtöltésben. A böjtölés nemcsak azt jelenti, hogy valamit megvonunk magunktól, hanem helyette kiemelt figyelmet fordítunk embertársaink szükségleteire - türelmes, figyelmes, udvarias, szolgálatkész, előzékeny vagyok velük szemben; őszintén fordulok oda, és nyújtok vigaszt az elcsüggedt, lelkileg megfáradt, kedvetlen, lehangolt, pesszimizmusra hajlamos embereknek; segítő tanácsot adok az arra rászoruló, bizonytalankodó, döntést nehezen meghozó, kételkedő, kevés önbizalommal rendelkező felebarátainknak.

Imádság – újítsuk meg imaéletünket: összeszedettebben, elmélyültebben, jobban odafigyelve imádkozzunk. Találjuk meg lehetőleg naponta az imádság helyét és idejét.

Alamizsnálkodás: segítséget nyújtunk rászoruló embertestvéreinknek.

Képmutatás: Az Istennek tetsszen az életünk, aki a rejtekben is lát bennünket. A képmutatást, a színészkedést, az okoskodást, a látványos jócselekedeteket ítéli el és ostromozza Jézus. Helyette a szív egyszerűségéből fakadjon minden gondolatunk és tettünk; az Isten és az emberek szolgálatára.

A "rejtekben" kifejezés ötször is szerepel itt Jézus tanításában. Ezzel azt akarja nyomatékosítani, hogy elég, ha a Mennyei Atya látja böjtölésünket, imádságunkat, bűnbánatunkat, valamint alamizsnálkodásunkat.

Gondolataimat Wass Albert: A léleklátó című versének részletével zárom:

"Úgy jár itt az emberek között,	és mosolyogva mindent megbocsájt.
mint ki messzi nagy hegyekről jött	Mert minden mögött, ami emberi,
Arcán a mindenttudók mosolyával	a rejtett összefüggést keresi
bölcsszelíden néz szembe a világgal	A titokzatos aranyfonalat,
Keresztül lát álarcon, jelmezen.	mely valahol a mélységben halad
Előtte minden ember meztelen	s túl emberen és sorsokon felül
Minden titok mélyébe beelát	egy fenséges titokban elmerül"

Tóth Miklós, Rábatamási

Éjt nappallá téve, életünk megmentésén dolgozunk. Azért akarunk birtokolni, azért akarunk hatalmat, hogy biológiai életünket biztosítsuk. A javak, a tárgyak, az eszközök, a lehetőségek, a hatalom megszerzése erővel történik. Ezek megtartása, tovább birtoklása pedig ismételt, és folyamatos erőfeszítést követel. Ennek következménye, hogy nem törődünk, nem foglalkozunk, nem tápláljuk, erősítjük azt az életünket, amely Isten Országára tesz képessé bennünket.

Nap, mint nap meg kell küzdenünk önmagunkkal, hogy az Isten Országára alkalmassá váljunk. Akár személyes kényelmünket, akár tulajdonunkat, ragaszkodásainkat, szokásainkat fel kell adnunk azért, hogy az a részünk, amely az Isten Világát táplálja bennünk, megerősödjön, és alkalmassá váljon az Isten Országára. Egyenkénti, egyéni döntéseinkkel, közösségi kontrollal erősíthetjük, táplálhatjuk, és alkalmassá tehetjük önmagunkat, énünket Isten Országára.

Gyűrű Ferenc, Lövő

Odamentek Jézushoz János tanítványai és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid ellenben nem böjtölnek? Jézus így felelt: Hát búsulhat a násznép, míg vele a vőlegény? Eljön a nap, amikor elviszik a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.”

Keresztelő szent János az ószövetség utolsó nagy prófétája. Tudta a küldetését. Egész életén át készült a teljesítésére. Uralkodott a testén. Eledele sáska és vadméz volt. Teveszőr ruhát és bőr övet viselt. Sokat böjtölt és imádkozott. Tudta, hogy ezzel győzheti le a gonosz lélek kísértéseit. Erre tanította követőit is. Szigorú követelményt támasztott velük szemben. Nem volt könnyű megvalósítani. Hiteles volt élete, emiatt követték a böjtölésben is. A zsidók a kiengesztelődés napján és a nemzeti szerencsétlenségek emléknapján böjtöltek. Jámbor zsidók egyéni buzgóságból a tökéletességre törekedve hetente egyszer-kétszer vállaltak böjtölést. Keresztelő szent János sokat beszélt Jézusról, s amikor megjelent, bemutatta őt nekik. Voltak, akik Jézus követői lettek. András és János. Nem bántotta ez Jánost, hiszen tudta, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig kisebbednie. Arra sem méltó, hogy a saruját megoldja. Nem volt benne irigység. A farizeusokban és János tanítványaiban igen.

Miért nem böjtölnek Jézus tanítványai? Jézus nem írt elő nekik ilyen gyakorlatot. Megtiltja az öntetszelgést: az ima, böjt látványos gyakorlását. Arra biztatja őket, hogy a rejtekben imádkozzanak, böjtöljenek és tegyék a jót, így lesz kincsük a mennyben. Inkább a gazdagságtól való elszakadást, az önkéntes megtartóztatást hangsúlyozza. Az élet ad rá alkalmat. Szent Pál azt mondja: tudok bővelkedni és tudok nélkülözni. Elfogadja azt a helyzetet, ami van. Az apostolok tépdésik a kalászt, amikor Jézussal vándorolnak és nincs mit enniük.

Mi mit tehetünk?

Szemek böjtje: barátok elve: Nézz magad elé egy koporsó hosszal. Ne legeltesd a szemeidet a mozgó kirakatokon. Mit olvasol? Mit nézel a TV-ben, interneten?

Nyelv böjtje: megszólás, csúnya beszéd, káromkodás, árulkodás, rágalmazás, dicsekvés, hazugság mellőzése. Aki a nyelvével nem vét, az tökéletes.

Fül böjtje: Csend kúra, mások meghallgatása, Istenre odafigyelés. Megértett üzenet tettekre váltása.

Gondolat böjtje: irigység, harag, gyűlölet, rossz gondolat mellőzése.

Mindennek megvan a maga ideje. Farsangkor tudjunk vidámak, derűsek lenni, de nagyböjtben tudjuk a fenti böjtöket gyakorolni, hogy szívünk, gondolataink megtisztuljanak és élőkapcsolatban lehessünk Jézussal.

Butsy Lajos, Levél

A római Szent Lajos templom Contarelli-kápolnájában látható Caravaggio festménye, *Máté meghívása*. A művész drámaian festi meg Máté reményvesztett tekintetét, ahogy oldalt néz, egyik szemével Istenre, a másikkal a pénzre. Másfelől Jézus irgalmas tekintetét látjuk, aki nagy szeretettel néz Mátéra, aki azonnal fölkel, otthagy mindent és követi Jézust.

Máté arca – szeme - keze maga a kérdés: *ki vagyok én, hogy engem hív?* Jézus arca – szeme – keze pedig maga a szelíd irgalom, aki nem elítél, hanem elfogad, békét és nyugalmat ad.

Jézus hívása nekem is, neked is, minden embernek szól. Ne féljünk tőle!

Ha tanítványok akarunk lenni, nem az számít, hol vagyunk, hanem hogy készen állunk-e meghallani Jézus hívását és követni őt. A nagyböjt lelki út célja, hogy a mi szívünk is megtérjen Jézushoz, és kövessük őt a húsvét felé vezető úton.

Horváth Imre, Sopron

2020. március 1. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mt 4,1-11 – Kísértés

Nézzük 'maiba fordítva', mi is a kísértés? Ismerős és homályos – nem tudjuk, hogy belülről jön-e (rossz hajlam), vagy kívülről (megszállnak, behálózhatnak, kényszerítenek). Belesodródunk, vagy 'önként és dalolva'? Ami biztos: Isten nem kísért. A „Ne vígy minket kísértésbe” pápánk szerint is fals fordítás. Miért ment ki a divatból a böjt? Túl puhányok vagyunk? (Az biztos, hogy a fogyasztói szemléletet nem támogatja.) A szerves aszkézis pedig hozhat eredményt. 40 nap? Sok. *Képes lennék rá? Miért kellene böjtölnöm, és hogyan?*

A kenyér kísértése – ma a megélhetés. Kicsit besokalltunk kenyérből (bár gyakran keveselljük a fizut), túl sok energiát tolunk a megélhetésbe, hogy több legyen. *Marad-e elég időm, energiám azokra, akik rám vannak bízva, akiket szeretek, vagy ami kicsit megmelegít belül, megvilágosít?* Jézus válasza, hogy ott a tápláló Ige. *Emészttem-e?*

A vakmerőség kísértése. Bizony, nem hordozták angyalok tenyerükön a Golgotán, és követői sem remélhettek védelmet üldöztetés idején, kínok között. Még azt sem mondhatjuk, hogy aki szépen élt, az megérdemli, hogy szépen haljon meg, mert túl sok rá az ellenpélda. Ne gondoljuk hát, hogy „Előre! – majd Isten megvéd”, hisz még saját fiát sem védte meg, és az apostolok sorra erőszakosan haltak meg, János kivételével. Vannak ábrándok az isteni beavatkozásról, de nem húz ki a szottyból, csak ha Beléje kapaszkodunk – akkor sem úgy, ahogy mi álmodjuk.

A hatalom és gőg kísértése. Rám ez nem vonatkozik? Van ez kicsiben is. A rámbízottakkal máris hatalmi helyzetben vagyok. Ilyenkor felébredhetnek a rejtekben szunnyadó sérelmek, amiket elszenvedtem a hatalomtól alávetettként, és arra készíthetnek, hogy törlesszek (másokon, ártatlanokon). A sok 'benyelt' kudarc és kisebbségi érzés pedig bizonyítási kényszerként lök előre, hogy megmutassam milyen menő vagyok – akár mások rovására is.

A három kísértést egybe is foghatnám: ÖNZÉS. Úgy vélem, ez a gyökere minden bűnnek, ez fordít szembe Istennel. Számomra ez a nagy kísértés. Hibák vannak persze (ostobaság, tévedés stb.), de ezeken könnyebb segíteni.

Ha képes vagyok Benne maradni, akkor jöhetnek az az angyalok. Így legyen!

Lelovics László, Kaposvár

2020. március 2., hétfő

Mt 25,31-46

Jézus örömhírt hozott nekünk megmutatta hogyan is kellene élnünk itt e Földön s ezen evangéliumi rész is rámutat nem hatalmas világmegváltó cselekedeteket vár tőlünk, csupán azt, hogy az egyszerű hétköznapiakban észrevegyük a szükségletet, irgalmat gyakoroljunk, megcselekedjük a jót. Minden ember élete során keresi azokat a dolgokat, amik boldogsággal, örömmel töltik el. Mi azonban mindig mást akarunk, soha sem azt, amink van, mindegy mi, de más legyen s közben elmulasztjuk a legfontosabbat megtalálni örömünket abban ami most van. Sokszor nem is akarunk rosszak lenni, csak múltbéli sérelmeink, fájdalmaink vagy a jövőtől való félelmeink gátolnak meg minket abban, hogy meglássuk az éhezőt, a bajba jutottat. A hétköznapi forgatagában elveszíthetjük az igazodási pontunkat is, Jézust. Az evangéliumi rész két utat mutat nekünk egy jót, amikor itt és most tudok mások felé fordulni, örömmel mások szolgálatában a közösségben teljesedik ki. És egy rosszat, mikor magamat állítom a középpontba. A figyelmem csak a saját szükségleteimre irányítom és ezzel teret engedek életemben a rossz tulajdonságaimnak, mint irigység, önzés, kapzsiság, birtoklási vágy, féltékenység, hiúság, ösztöneim mértéktelen kielégítése s mikor azt hiszem ez az igazi boldogság, rádöbbenek az életem üres, mert a tárgyak, az ital, a sex, a drog nem tesznek boldoggá. Vajon mi melyik úton járunk? Napjainkban az embertársi kapcsolatok felszínesek lettek, hagyományunkat, őseink tiszteletét, ünnepeinket kezdjük elfelejteni, sok a válás, a neveletlen gyerek, az idősek otthonában, kórházakban hosszú várólisták. Valami nincs rendjén. Mi mindent jól csináltunk/csinálunk? Milyen példát mutatunk? Mit hagyunk örökségül gyermekeinknek?

Budai Sándor, Mezőörs

Máté evangéliumában a hegyi beszédnek része az imádságról szóló tanítás. Jézus elmondja nekünk, hogyan kell imádkoznunk. Az ő imádsága nem csupán egy új képet ad Istenről, aki Atya, Jézus Atya (ABBA), de ami legalább ugyanennyire fontos, új önarcképet is fest az azt imádkozó embernek saját magáról. Imádkozó embernek lenni lényegében Istenhez való viszonyt jelent, amely az Istennel való beszélgetés és az Istenre való odahallgatásban mutatkozik meg. Máténál Jézus mindenekelőtt az ima helytelen formáitól akar bennünket óvni. Az imádságnak nem szabad önmagunk mutogatásának lennie az emberek előtt, nem szabad, hogy üres beszéd és szószaporítás legyen, mert az megbéníthatja és kiüresítheti a lelket. Az imádkozás lényege a bensőségesség és a személyesség, az Istennel való csendes együttlét.

A Miatyánkot Lukács rövidebb, Máté hosszabb formában hagyományozta ránk. A megszólításból és hét kérésből áll, melyek közül három „te kérés”, négy pedig „mi kérés”. Az első három kérésben magának Istennek az ügyéről van szó ebben a világban. (szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.)

A négy következő kérésben a mi reménységünkről, szükségünkről, bajainkról. (mindennapi kenyér, bocsásd meg vétkeink, ne vigy minket kísértésbe, szabadítsd meg a gonosztól .)

A négy „mi kérésből” a Miatyánk utolsó előtti kérésére fókuszáljunk: „és ne vigy minket kísértésbe”

XVI. Benedek pápa a következőképpen vélekedik erről a kijelentésről: *Ennek a kérésnek megfogalmazása sokak számára megbotránkoztató: Isten talán csak nem visz bennünket kísértésbe! Szent Jakab valóban azt mondja: Senki se mondja, amikor kísértést szenved, hogy Isten kísért, mert Istent nem lehet rosszra kísérteni és ő sem kísért rosszra senkit.*

„Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy megkísértse az ördög” (Mt. 4,1). A kísértés az ördögtől jön, de Jézus messiási feladatához hozzátartozik, hogy megállja a helyét a nagy kísértésekben, amelyek az emberiséget eltávolították, és ismételten eltávolítják Istentől.

Jób könyve segíthet bennünket, hogy különbséget tegyünk a próbatétel és a kísértés között.

Az embereknek próbatételre van szüksége ahhoz, hogy éretté válják, hogy felületes jámborságából valóban egyre inkább eltávolítson az Isten akaratával való mély egygyé válásához.

Ferenc pápa Mi Atyánk (az Úr imádságáról) c. könyvéből idézünk:

„Ez nem jó fordítás. Nézzük az Olasz Püspöki Konferencia által jóváhagyott legfrissebb evangéliumfordítást, ahol a következőt találjuk: „Ne hagyd el bennünket kísértés idején” (Lk 11,4; Mt 6,14). A franciák új fordítást használnak, amelynek ez a jelentése: „Ne engedd, hogy kísértésbe essünk” . Én bukom el, nem Isten lök a kísértésbe. Egy Atya nem tesz ilyet, hanem segít, hogy azonnal felkeljek. A Sátán visz bennünket kísértésbe, ez a foglalkozása. A kérés értelme tehát a következő: Amikor a Sátán kísértésbe visz, légy szíves, nyújtsd ki a kezéd, add a kezéd!”

Amikor segítségre van szükségünk, az Atyai kézre mindig számíthatunk.

Besze Imre, Budapest

„Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Jelet kíván, de nem kap más jelet, mint Jónás próféta jelét...”

Kortalan Jézus ezen megjegyzése, amit a szinoptikusok mindannyian megemlítenek.

Jézus nem a mindenkori világ által favorizált marketing eszközökben látja a lehetőségeit, nem logókban, brandekben (márkákban), igazolásokban, tanúsítványokban, hirdetésekben, média felületekben utazik... egyszerűen igaz, életüket is adó tanukban.

Mi már egy késztermék világban élünk, és ez sajnos igaz a gondolatiságunkra is, ahol vagy egyáltalán nincs már szükség a saját gondolatomra, készen kapom azt is, vagy ha van is, az csak egy irányba mehet, nem lehet belőle mást összerakni...

Jelekre is vágyunk, szeretnénk, ha nekünk külön üzenet jönne, ha nekünk személyre szabottan üzenné meg az Isten, hogy mi a dolgunk... (De lehetőleg olyan legyen ez az üzenet is, amely az általunk felállított brandbe belefér.) Jézustól akkor is azt várták, hogy igazolja magát. Nem az számít, mit mond, nem az számít, mit tesz, (ezek nem értek bele a feltételezett brandbe) hanem, hogy milyen alapon, kinek az igazolásával teszi mindezt. Ha az igazolás kibocsátója pedig nem ismert (vagy félreismert) azon a vidéken, olyan mintha nem is lenne...

Jónás próféta jele pedig ma is egyértelmű és érthető: Isten melletti kitartása az első és mindenképp feletti! Ez az alap, történések bármilyen. Ugyanaz, mint az Övé, az Istené... Mindvégig hisz bennem. Én miért tennék másként? Ezért aztán nincs szükségem más jelre (meg az is lehet, hogy épp le vagyok árnyékolva), illetve minden megerősítő jellel válik, mindenben az üzenetét és jeleit láthatom életemben: még mindig hisz bennem...még mindig szeret!

Michl József, Tata

2020. március 5., csütörtök

Mt 7,7-12

Bár a kérő imádság is egy lehetséges imaforma (ld. „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma), itt nem annyira erre való buzdítás hangzik el Jézustól, sokkal inkább a Istenbe vetett feltétlen bizalmat preferálja hallgatósága előtt.

Ha bízunk Istenben, akkor nem fordulhat elő, hogy értelmetlen dolgokat kéregetünk tőle, akkor nem fordulhat elő, hogy Istent egy kívánságteljesítő automataként ráncigáljuk saját kényünkre-kedvünkre. Az sem fordulhat elő, hogy Istenbe vetett hitünk netán attól függjék, hogy Ő mennyire teljesíti követeléseinket. Kéréseinknek tehát érdemes belesimulnia a „legyen meg a Te akaratod” szellemiségébe. Az Anonim Alkoholisták lelki békeimája jó példa erre, mert nem kér semmi olyat, amit nekünk kell megtennünk, viszont elengedi (Istenre bízva) azt, amire nekünk nincs ráhatásunk. Így hangzik: Istenem, adj lelki békét annak elfogadására, amin változtatni nem tudok, bátorságot, hogy változtassak azon, amin tudok, és bölcsességet, hogy felismerjem a különbséget!

A szentírási szakasz utolsó mondata az az „arany szabály”, amely megjelenik Buddha, Konfucius műveiben, valamint Hillel rabbinál és a Koránban is. A szövegek megegyeznek abban a gondolatban, hogy az emberi kapcsolataink csak akkor lehetnek harmonikusak, ha a mások igényeit a magunkéhoz hasonlítjuk: hiszen neki ugyanaz jó, mint nekem, s ami nekem rossz, ártalmas, a feltehetően a másik embernek is az. A Jézus ajkára adott mondat egy lényeges elemében eltér az összes változattól: míg azok arról beszélnek, mi az, amit ne tegyünk meg másokkal, Jézus arról beszél, hogy mit tegyünk másokkal. Míg azok nem biztatnak cselekvésre, csak a rossz cselekvés elkerülésére, addig Jézus azt akarja, hogy mindenkiel tegyünk jót, végső soron még ellenségeinkkel is.

Csizovszki Robi, Ágfalva

2020. március 6., péntek

Mt 5,20-26

„Ha életszentségtek (más fordításban: igazságotok) felül nem múlja az írástudóké és a farizeusoké, nem juttok be a mennyek országába.”

Kik voltak a farizeusok, akiket fölül kell múlnunk életszentségben?

Jézus korának jelentős zsidó szektái közül volt az egyik a farizeusoké. Kiemelkedően kegyes férfiak csoportja, közéjük tartozott valamennyi írástudó és a papok egy része. A szekta célja, hogy tagjaiban ébren tartsa a Törvény iránti hűséget és buzgóságot. Mondhatnánk úgy is, hogy egy elit társaság, amelynek tagjai mind műveltségben, mind az ószövetségi törvények megtartásában magasan felette álltak az átlagnak. Jézusnak mégsem volt elég a farizeusok, írástudók életszentsége? Micsoda maximalizmus ez? Vagy valami más?

Úgy tűnik, Jézus más utat mutatott az életszentségre, mint korának vallási fanatikusai. Nem a mennyiség fokozását látta fontosnak, nem a több alamizsnát, nem a több száz ószövetségi szabály, törvény, rituális előírás rigorózus betartását. Ő irgalmat, szeretetet vár el követőitől, s ezt élete példájával be is mutatta.

Az életszentség gyakorlati megélésének útját, módszerét írta le Gyurka bácsi „A Bokor lelkisége” című kis könyvében.

- Vajon ma hol tartunk a „tökéletesség” útján?
- Próbáljuk követni a Gyurka bácsi és tanítványai által elkezdett utat?
- Vagy tudunk jobbat?
- Mit jelent számunkra a hármaskötet?

Balogh Laci, Debrecen

„Ha azokat szeretitek csak, akik titeket...!”

Tudjuk, hogy az Eucharisztikus beszéd után sokan megjegyezték: „Kemény beszéd! Ki fogadhatja el?!” Még a tanítványok is elbizonytalanodtak, mert Jézus kénytelen volt rá kérdezni: „Csak nem akartok ti is elmenni?” Nem tudjuk, hogy az ellenségszeretetről elhangzottak után hányan bizonytalanodtak el és hagyták ott a Mestert! Pedig a kenyeret, mint Jézus testét elfogadni legalább olyan nehéz. Talán a dogmatikai tétel még mindig „könnyebb” (elválasztjuk az élettől), mint a morális (a mindennapi élet viselkedési normája)!

Jézus a szeretet elvét az ellenségre is kiterjeszti, így törekedve a tökéletesen önzetlen szeretetre. Egyetlen parancsban foglalja össze üzenetét: tökéletesnek, irgalmasnak kell lenni, mint a Mennyei Atya. Az embertársainkkal való bánásmódban Istent kell utánozni. Amint Isten szeretete mindent átfogó, kiterjed jóra és rosszra..., úgy az emberi szeretnek is általánosnak kell lenni. Érdeknélküli, nagyvonalú, viszonzást-nem váró szeretet!!! Kemény beszéd!...

Ez Jézus tanításának csúcspontja. Mondhatnánk éppen ezért jött, mert ezen elvvel átalakítható lenne a háborgó világ!

Igaz: határtalan erőfeszítést kíván, melyet Jézus magára és követőire is kényszerít.

A 2000 éves kereszténység büszkén vallja Jézust alapítójának, de amit Ő vallásként meghirdetett és megélt, azt manapság csak egyes egyének, csoportok vallják magukénak. Akik meghallották, megértették az evangéliumokból azt, *amit Jézus tanított és nem érték be azzal, amit Róla tanítottak.*

De nem csak megérteni, elfogadni kell, hanem mindennapokban megélni. Ellenségszeretet, erőszakmentesség, szelídség, békeségteremtés szinonim fogalmak.

- Kemény beszéd számomra Jézus üzenete?
- Kapcsolataimat a szimpátia, vagy a Mennyei Atya szerinti látás vezeti?
- Ma legalább a „jó szándékot” felindítom magamban?

Horváth Józsi, Tata-Táska

2020. március 8. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mt 17,1-9 – Derűre ború, borúra derű

Jézus többször is előre jelzi a halálát. Ezután most másképp is megmutatja magát a hegyen, hogy bármi jön is: ez Ő, aki ragyog, akit az Atya szólít meg. Nem tudom, mennyire lehetett 'lekövetni' az apostoloknak a ragyogás és kínhalál végleiteit. Emlékeztetőnek szánja, de nem kell csodálkozni, ha a keresztre feszítés idején képtelenek lesznek erre emlékezni. Nehéz átmenni a korabeli történet személyes kinyilatkoztatását a mába. Tán így: borús napokon könnyű elfelejteni a ragyogó napsütést, ezért lenne jó megőrizni a nagyszerű pillanatokat, időszakokat ínségesebb időkre, lelki tartalékkal. *Képes vagyok erre, vagy egyszerűbb kétségbeesni?*

Mindent a maga idejében. Most jobb volt hallgatniuk erről, nem siettetni a féltékeny kivégzők leszámolását, elkerülni a felesleges magyarázkodást társaik felé, akik ezt nem látták, hisz ők, akik látták, ők is alig foghatják föl. *Tudom-e hogy mikor minnek van itt az ideje, vagy teszem, ami jön, akár meggondolatlanul?*

Lelovics László, Kaposvár

2020. március 9., hétfő

„Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak.”

Lukács evangéliuma a Hegyi Beszédben az ítélekezésről, a megbocsátásról és az irgalmasságról szól. A megbocsátás: lemondás az ítélekezésről, és az isteni irgalmasság megvalósítása emberi szinten. Az egyik legnehezebben megvalósítható emberi erény, melynek gyakorlására sokszor szükség lehet. Ha az ember fizikálisan megsérül – seb keletkezik, ami fáj. Ha megsértene, megbántanak, akkor is seb keletkezik - lelki seb, ez is fájdalommal, lelki fájdalommal jár, melyet csak a megbocsátással tudok meggyógyítani. Van, hogy úgy érzi az ember, hogy már megbocsátott, de csak szituáció kérdése, és előjönnek a régi sebek, erősítve az újabb sebeket. Milyen a valódi megbocsátás – és mi nem az?

A valódi megbocsátás nem ösztönös felejtés, nem a fájdalom letagadása és nem is pusztán akarati erőfeszítés. Nem konfliktuskerülésből vagy a szeretet elvesztésének félelméből fakad. Nem is azt jelenti, hogy megbocsátok – és minden megy tovább úgy, mint régen (mert ahogy régen volt, az vezetett a konfliktushoz). A valódi megbocsátás esetén a kapcsolat új alapokra helyeződik, és magasabb szinten folytatódik.

A valódi megbocsátásnak három szinten kell megtörténnie: gondolati szinten (jót gondolok róla, jót kívánok neki); érzelmi szinten (ezt segíti, ha imádkozom érte); és akarati szinten (jót teszek vele).

A valódi megbocsátásnak két alappillére van. Az egyik alappillére a tudatos felejtés, a nekünk okozott rossz tudatos elfelejtése, a sérelmek elengedése. Nem lehet feltételekhez kötött (majd ha a másik megbánja, majd ha bocsánatot kér, majd ha jóváteszi). A valódi megbocsátás feltétel nélküli ajándék. Belső erőből fakadó ingyen ajándék a másik felé. (Gandi: „a megbocsátás az erősek tulajdonsága”). A valódi megbocsátásnál megjelenik az áldozathozatal készsége is: képes vagyok áldozatot hozni azért, aki megbántott. Talán ezzel tesztelhető a felejtés, mert csak akkor tudok őszintén, szerepjátszás nélkül áldozatot hozni a másikért, ha eljutottam a tudatos felejtésre, vagyis képes vagyok tudatosan eltekinteni az engem ért igazságtalanságtól vagy bántástól. A valódi megbocsátás másik alappillére egyfajta belső aktivitás, amely túlmutat azon, aki megbántott, vagy rosszat tett velem: a kollektív felelősség jegyében próbálok annyi jót és szeretetet adni a világnak, ami ellensúlyozza a mások által okozott rossz, immorális tettek hatását. Valamiféle egyensúlyról van itt is szó – a világba került rosszat próbálok ellensúlyozni valami jóval.

Nemcsak mások felé kell gyakorolni a megbocsátást, nagyon fontos a megbocsátást gyakorolni önmagunk felé is. Ha nem tudok önmagamnak megbocsátani – nehéz lesz mások felé megbocsátással fordulni. Ehhez az kell, hogy az ember megbéküljön a saját árnyékával, hibáival, gyengeségeivel. Ha nem akarok szembenézni azzal, ami nem illik bele az önmagamról alkotott képbe – akkor megvan az esélye, hogy kivetítem a másokra – ez is nehezíti a megbocsátást. Nehezítheti a megbocsátást az emberben lévő igazságérzet. De a megbocsátás az igazságosság fölött áll. A megbocsátással nem az igazságszolgáltatásról mond le az ember, hanem arról, hogy ezt ő tegye.

Segítheti a megbocsátást, ha belegondolunk, hogy mindnyájan egymás és az égiek irgalmára szorulunk. A harag, a dédelgetett sérelem (esetleg a bosszúvágy) nemcsak az egymással való kapcsolatainkat, hanem az égiekkel való kapcsolatunkat is meggyengíti. Ha az ember szívében harag van, nem képes befogadni az égiek bocsánatát (a kritikus „miképpen” szó erre utal) Nem az égiek vonják meg szeretetüket, hanem az ember nem képes azt befogadni - mert olyan mértékben tudjuk befogadni és elfogadni az isteni kegyelmet, amilyen mértékben gyakoroljuk a megbocsátást az emberek felé. A megbocsátás nem más, mint az isteni kegyelem emberi szintű megnyilvánulása.

A megbocsátás gyógyító erő – gyógyít lelkileg és testileg. Sok betegség abból fakad, hogy az ember nem tud megbocsátani. Átalakító erő – átalakít engem és a másikat is. Szabadító erő – mert a meg nem bocsátás odaláncol a múlthoz, a problémás esethez és személyhez.

A nagybőjt remek lehetőség az önvizsgálatra, a jó szándékok megfogalmazására. Néhány önvizsgálati kérdés:

Van-e bennem most harag, megbántottság valaki iránt?

Hogyan reagálok, ha megbántanak, vagy megsértenek?

Miért nehéz számomra a megbocsátás?

Segíts Uram, hogy a nagybőjti Rád-hangolódásunk növelje a békességet bennünk és körülöttünk.

Miklovicz Panni, Nőtincs

2020. március 10., kedd

Mt 23,1-12

Az igazi alázat

Az evangéliumokban talán egyetlen csoport sincs még, akiket Jézus annyit kárpálna és pellengérré állítana, mint a farizeusok és az írástudók. Akár hozzájuk szól, akár róluk beszél, gyakran indulatosan fogalmaz, szavait heves érzelmek kísérik. Ennek ellenére hallgatóit arra figyelmezteti, hogy amikor a hit igazságait hirdetik, a Biblia tanítását adják tovább, az erkölcsi kérdésekben utat mutatnak, akkor ezt el lehet és kell is fogadniuk a hallgatóiknak, és ahhoz is kell tartaniuk magukat.

Mire figyelmeztethet ez bennünket? Talán arra, hogy mindig azt kellene néznünk, hogy mit mond a hozzánk szóló, és nem azt, hogy ki mondja. Hajlamosak vagyunk arra, hogy az egyházi vagy világi előljárók szavait,

utasításait eleve nehezen fogadjuk el. Tisztükből fakadóan kritikusabbak vagyunk velük szemben, az engedelmisségre nehezen hajlunk. S ha életükben, magatartásukban erkölcsileg kivetnivalókat is találunk, könnyen semmibe vesszük szavaikat. Ugyanez igaz lehet akkor is, ha a figyelmeztetés, kemény tanítás vagy dorgálás rosszakarónktól, netán támadás formájában ér bennünket. A megbántottság, a sértettség érzése gyakran vezet háritáshoz, az igazság el nem fogadásához, a feltörő indulat elvakíthat. Pedig a Lélek ott fú, ahol akar, talán éppen azon keresztül kapjuk a legértékesebb indíttatást, akitől a legkevésbé várnánk.

Jézus szavai ugyanakkor arra is biztatnak bennünket, hogy amikor életünk le is marad azoktól az eszményektől, amelyeket hiszünk és követendőnek tartunk, akkor sem hallgathatunk róluk. Az alázat nem azt jelenti, hogy hallgatók, hanem azt, hogy elismerve, bevallva gyengeségeimet, botlásaimat, igyekszem tanúságot tenni arról, amit követendőnek tartok.

A farizeusokban az a legtaszítóbb, hogy tetteikkel elsősorban az emberek előtt szerettek volna feltűnni, kitűnni. Jézus azt az elsőbbségre törekvést ítéli el, ahol az ember csak önmagára gondol, önmagát állítja előtérbe. Kemény figyelmeztetés az, hogy se mesternek, se tanítónak, se atyának ne szólíttassuk magunkat, hanem ha teljesítményünkkel, értékeinkkel ki is érdemeljük az elismerést, mindig testvérként, szolgáló szeretettel viseltessünk mindenki iránt, annak tudatában, hogy egy Tanítónk és egy Atyánk van. Ugyanakkor nem az emberektől kapott elismerés a fontos, hiszen mennyei Atyánk számon tartja minden tettünket, s az ő értékelése az, ami igazán számít.

Vannak olyanok is, akik hamis alázatoskodással akarják mások értékelését kicsikarni, pedig a megjátszott alázatnál nincs ellenszenvesebb. Max Lucadó mondja egy helyen: „Az igazi alázat nem az, hogy rossz véleménnyel vagyunk magunkról, hanem az, hogy pontosan látjuk magunkat!” Tudjuk, hogy a magunk erejéből mennyire nehéz előre jutnunk, és mindent igazából Istennek köszönhetünk.

Az igazi elsőbbség vagy nagyság nem a másik elé kerülés, hanem a másokért élés. Az alázat tevékeny magatartás, mely beteljesedését a szeretetben találja meg. Nem gyengeséget takar, hanem szolgálatra készítet. Valahogy úgy, ahogyan az utolsó vacsorán, a lábmosással Jézus ezt jelképesen megmutatta.

A nagybőjti idő alkalmas lehet arra, hogy mérlegre tegyük önmagunkat: mennyire tudunk a „szelíd és alázatos szívű” Jézushoz hasonlóvá válni.

Csiky Lajcsi, Budapest

2020. március 11., szerda

Mt 20,17-28

Jézus ismét, harmadszor is megjövendöli szenvedéseit, halálát és feltámadását. A tanítványok már nem ellenkeznek, mint Péter az első alkalommal, amikor az aggódó felháborodására a „...távozz tőlem Sátán!” válasz érkezett. A Zebedeus-fiak anyjának kérése kapcsán Jézus részéről egy újabb, súlyos tanítás hangzik el: „Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, s aki első akar lenni, legyen a cselédek.” Kétezer évnyi csűrés-csavarás, nézőpontok szerinti evangélium-magyarzatok után is élesen hasít belénk ez a jézusi elvárás: SZOL-GÁ-LAT. A mindennapi gyűrődések, a külvilágból áradó erő kultusz közepette a „szeresd ellenséged” parancs mellett bizony ez akadhat leginkább a torkunkon. Hogy lehet mindezeket manapság megvalósítani, hogy a környezet ne tartson bennünket megalkuvónak, gyengének, félrelökhetőnek? Amíg az erőszakmentesség és ellenségszeretet egy jámborabb ember esetén passzív hozzáállással is könnyebben megy (nem kívánom a másik baját, nem szitkozódok ellene,...), addig a szolgálat szükségszerűen kíván aktivitást! Tudok-e valójában szolgálni? Hogyan tudom ezt megvalósítani? Nehéz feladat annak, aki az útja elején tart, ezért talán kis lépésekkel kell kezdeni, a környezetünkre való odafigyeléssel, az anyagi vagy lelki válságban lévők felé forduló kisebb-nagyobb segítségnyújtásokkal. Erre az advent mellett a bőjti időszak nagyszerű alkalom, de az igazi nagy feladat ezt fenntartani egész évre, a szürke hétköznapokra, hogy ebbéli tevékenységünk ne farizeusi, hanem valódi jézusi szolgálat legyen.

Ekler Attila, Érd

„Még ha a holtak közül támadna is föl valaki, annak sem hinnének.”

A gazdag ember rövidtávon gondolkozik. “Ezt, most, itt.” Ő jól van, a többi nem érdekli. Ez a gondolkodás önmagába fordul, legfeljebb pillanatnyi hitet eredményez, azt is akkor, ha minden rendben van.

A gazdag ember szüklátóköri, önző. Meg sem fogalmazódik benne, hogy segíteni kellene a nála rosszabb sorsúakon.

Az, ha foglalkozom magammal, még nem baj, enélkül nem megy. Bajjám akkor válik, ha csak magammal törődök. A jót elvárom (mert megérdemlem!), a rosszat kikérem magunknak. (Miért pont velem...?)

A „nagyon-nagyon jó” állapot is lehet rossz. Megszokjuk a jót, el sem tudjuk képzelni a rosszat, beszűkülünk, elkényelmesedünk. Ha élő hitet szeretnénk, ki kell lépnünk ebből az állapotból. Ha ez nem történik meg, kapcsolataink felszínessé, szegényessé válnak, talán magunk sem vesszük észre. Később, ha észre is vesszük, hogy ez nem jó így, próbálunk segíteni, de elakadunk, mondván: az emberiség összes gondját úgy sem tudom megoldani! Ám sose felejtjük el Teréz anya szavait: „Sosem segítettem sok embernek, mindig csak egynek.”

Az evangéliumi rész végén átgondolhatunk néhány kérdést:

- Mennyire érdekel engem egy másik (személyesen talán kevésbé ismert) ember sorsa?
- Vagy csak a hozzám közelálló, általam szeretett embereknek segítek szívesen?
- Hogyan próbálok segíteni neki?
- Számomra mit a legkönnyebb/legnehezebb adni? (Pénzt, időt, tanácsot, gyakorlati segítségnyújtást, beszélgetést, türelmes, megértő meghallgatást...)

Frank Tibor és Gabi

Példabeszéd a gonosz szőlőművesekről

Jézus gyakran tanított példabeszédekben, hiszen hallgatósága nagyrészt egyszerű emberekből állt. Szerette volna, ha mindenki megérti tanítását. A gyakorlatból vett példáit mindenki könnyen felfoghatta. A példabeszédek olyanok, mint egy tanmese.

Miről is van szó?

A szőlősgazda (az Atya) mindennel ellátja a szőlőskertjét, hogy a bérlőknek csak a terméssel kelljen foglalkozni. Mikor elküldte szolgálait (a Prófétákat) a termés rá eső részéért, megölik őket. A Fiát sem kímélik. Jézus megkérdezi a hallgatóságát, szerintük mit tesz a szőlőskert ura? Természetesen emberi válasz érkezik a gonoszokat megbünteti és új bérlőket keres.

Jézus azt mondja nekik Sosem olvastátok az Írásokban:

„A kő amelyet az építők elvetettek, szegletkővé lett
az Úr tette azzá,
és ez csodálatos a mi szemünkben.”
(Zsolt. 118. 22-23.)

Ez egy hálaadó zsoltárból vett idézet. Először nem érttem hogyan kerül ide, míg rá nem jöttem, hogy ez nem a példabeszédre adott reakció, hanem a következő sorok bevezetése.

„Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát és olyan népnek adják, amely meghozza annak gyümölcsseit.”

Természetes, hogy a példabeszédei után a főpapok és a farizeusok el akarják fogni. Senki sem szereti, ha tükröt tartanak elé.

Számunkra ebből az evangéliumi részből az a legfontosabb, hogy mi megteremjük-e a gyümölcsöket.

Ez egyéni feladat!

Ne várjak arra, hogy valaki majd megmondja; mit kell tennem. Nekem kell megteremnem a gyümölcsöt, amivel hozzájárulok a közösség terméséhez.

Ehhez kérem mindnyájunknak a minket szerető Atyánk áldását.

U. Bódi Bernadette, Érd

A három szereplő közül nézzük meg, melyik áll hozzánk a legközelebb:

a „távolos” fiatalabbik fiú, aki kitörne a családból, ahol ő csak a kisebbik lehet? Akinek van bátorsága új útra lépni?

A szöveg sarkít, hiszen a példa a farizeusoknak szól. A fiú megpróbál egyedül boldogulni, még ha a boldogság kétes formáival is.

az Atya, aki szinte biztos, hogy nehéz szívvel, de engedi menni?

Lehet, hogy érzi a sorsát, mégis engedi. Nem szól arról az írás, hogy lebeszelné, tartóztatná, hanem engedi. az idősebb fiú, aki marad? Ki tudja, milyen gondolatokkal veszi tudomásul a helyzetet?

Az biztos, hogy mostantól egyedül maradt a feladatokra.

Utóbb kiderül, hogy ő is szeretne boldogulni, szórakozni, de nincs bátorsága, hogy ezt kimondja. Csak később, mikor visszatér a testvére. Talán irigykedik is rá.

Az idő múlásával a kisebbik fiú megtanulja a leckét: az Atya házában más értékek szerint megy az élet. Rájön, hogy ott mindenkinek jut a jóból. Talán megérti azt is, hogy mit hibázott, mit adott fel. Az biztos, hogy nem könnyűszívvel, de hazaindul. Az ínség segít neki, hogy bocsánatot kérjen. A gögös ember nehezen kér bocsánatot. De addigra a fiú már nem gögös, hanem egy megalázott ember. És oda tud állni az apja elé, hogy bocsánatot kérjen.

Az Atya keserősége, szomorúsága fia miatt az évek alatt csak gyűlt. De amikor meglátja, nem harag, hanem öröm tölti el.

Az idősebb testvérben is a felhalmozódott irigység, keserűség mondatja a szavakat. De végre kiszakad belőle! Az Atya pedig szeretettel eltelve biztosítja arról, hogy minden az övé volt, és most is és bármikor joga van a boldogságra.

Ki vagyok én: a lázadó, de később bocsánatot kérő kisebbik testvér?

Vagy a másik életét irigylő, a biztos úton járó, kötelességtudó, de nem szívből cselekvő idősebb testvér?

Vagy az Atya, aki mindkét fiát egyformán szereti?

Leginkább a három szereplő együtt él bennünk, és csak rajtam múlik, mikor melyik van előtérben!

Csire László, Székesfehérvár

2020. március 15. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 4,5-42 – Szóba állni egy kétes pogány nővel?

Jákob forrása akkora már 'pogány' vidék. Ki az a balga, aki déli tűző napfényben megy a kútra, majd vissza a nehéz korsóval? Hát az, aki nem akar találkozni másokkal – mert túl jól ismerik a helyiek.

Jézus három szabályt is megszeg: szóba áll a pogány (1), bűnös (2) nővel (3). Sejtelmes párbeszéd. A pogány nő „atyánk”-nak nevezi Jákobot, és csípősen társalog Jézussal. Jézus talányos jelképpel válaszol („soha többé meg nem szomjazik”). A nő vevő rá, megérné neki. Most meg Jézus ugratja a férjével, sőt férjeivel. A nő már nem csipkelődik. Megdöbben. („Uram, látom, hogy próféta vagy.”) Egy kicsit azért próbára teszi (Hol kell imádni Istent?). Válaszában Jézus hazabeszél („Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad”), majd túllép ezen, kitágítja a világot („Igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk”). A nő meglepően sokat ismer a zsidó szemléletből, Jézus pedig ennek a lenézett pogány nőnek mutatja meg titkolt személyét.

Belépnek a képbe a tanítványok, akik nem mondják ki, amit gondolnak. A nő pedig önfelédten (korsóját otthagya) fut el a prófétai hírrrel, ami vonzza a kíváncsiskodókat.

Jézus felkészíti a tanítványait: beszél küldetéséről („teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját”); ezután a tanítványok küldetéséről is, az aratás hasonlatával; majd tanítja a pogányokat is, akik hittek neki (akár a zsidóknál is jobban).

Kérdéseim: Kit tartok pogánynak? – Hogyan kezelem a lenézettet, az idegent? – Mi a küldetésem? Teljesítem-e? – Ki kíváncsi rá? – Imádom-e Istent lélekben és igazságban? Mi a következménye?

Lelovics László, Kaposvár

Majd így folytatta: „Bizony, mondom néktek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyszólván nagy éhínség lett azon az egész vidéken, de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékáig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; de Jézus átment köztük, és eltávozott.

A zsinagógai felolvasás után Jézus önmagát helyezi hallgatói elé, mint akiben az ősi ígélet beteljesedett. A tanítást hallgatók kiváltsága, hogy közvetlen tanúi lehetnek ennek a beteljesedésnek, de a jelenlévők inkább a Názáreti Jézus személyét látják, mintsem az Istent az írás mögött. Jézus szavai szerint a prófétákat nem szokták elfogadni, ha ismerik az embert a tanítás mögött, és ha egy közösségben élnek vele. Ez lehet egy utalás arra, hogy Isten a kiválasztott néptől elfordul – mert nem fogadják el Őt –, a szegények, a rászorulók és a pogányok felé fordul, hirdelve a megbocsátást, a gyógyulást és a teljes életet. A hallgatóság megbotránkoszik és elutasítja azt a személyt, akit jól ismertek gyermekkorától fogva.

Vajon az én elutasításaim, kételkedéseim mögött milyen érzések, emlékek vannak?

Fekete család, Székesfehérvár

Az ember örök nagy kérdése merül fel ebben a példabeszédben: Hát hányszor kell megbocsátanom testvéremnek? Talán még hétszer is?! Jó-jó, tudjuk, hogy a szeretet kell, hogy uralja a döntéseinket, de akkor hova lesz az igazság?!

Jézus egyszerű választ ad – nem csak hétszer, hanem hetvenhétszer (más fordításban hetvenszer hétszer). Ez a szimbolikus, nagyon nagy szám végül is azt jelenti, hogy bármennyiszor, mindig meg kell bocsátanunk. Persze az embert bökdösi az igazságérzete... Gyurka bácsitól megtanultuk, hogy szent ágostoni tévedés volt, hogy két csúcsérték van: az igazság és a szeretet. Valójában csak egy csúcsérték van, a szeretet.

Én szívem szerint egy kicsit módosítanék ezen a tételen. Szerintem mégiscsak két csúcsérték van. Egy csúcsértéke van a kisbetűs éneknek, az egónak – az ego csúcsértéke az igazság. És van egy csúcsértéke a nagybetűs Éneknek, az Istentől belénk lehelt Léleknek – az Én csúcsértéke a szeretet.

Istent a szeretettel szoktuk azonosítani. Ha Őhöz akarunk hasonlítani („Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes”), akkor bennünk is a szeretetnek kell „eluralkodnia”. Úgy gondolom, Isten nem tud mást csinálni, mint hogy szeret. Ő soha nem haragszik meg, így részéről a megbocsátás sem értelmezhető. Feltétel nélkül, Önmagából eredően, magától értetődően szeret. Ezzel a szeretettel vonz magához és előbb-utóbb mi is beadjuk a derekunkat, bennünk is a szeretet lesz a meghatározó erő.

Először nekünk is az használ, az visz bennünket előre, ha a bennünk élő szeretet alapján mindig megbocsátunk. Azután, az, hogy meg sem haragszunk, hogy állandóan a szeretet állapotában élünk, talán inkább egy elérendő ideaként lebeghet a szemünk előtt. De azt hiszem, mindenképpen afelé érdemes haladnunk – és amikor egy-egy időszakra ezt megtapasztaljuk, az újabb erőt ad a további lépésekhez.

Mi ébresztett mostanában haragot bennem? Tudom-e magamat kívülről szemlélni, hogy vajon miért érintett épp ez a hatás érzelmiileg ilyen erősen? Tudok-e a haragot kiváltó testvéremre Isten szerető szemével nézni, a viselkedése mögé látni? Tudok-e felidézni magamban olyan emléket, amikor úgy éreztem, hogy bár méltatlan vagyok rá, Isten mégis határtalanul szeret? Ösztökél-e ez az emlék arra, hogy én is hasonlóan viszonyuljak embertársaimhoz?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

A törvényeket mindig is (korunkban még inkább) utólag hozták, az egymásnak ártó, a társadalmat megkárosító életvitel miatt. Mikor híradást olvasok egy újabb közterületi kamera üzembe helyezéséről, felötlik bennem, hogy ide jutottunk a 21. századra. A gyerekes – de évezredekken keresztül bevált – nevelési alapelvet (az Isten szeme mindent lát...) kényszerűségből egyre inkább felváltják a lassan mindenütt jelenlévő kamerák és az azokat üzemeltetők. Pedig Jézus: Tedd (!) másnak, amit magadnak szeretnél. Lassan általánossá válik a teljes neveletlenség, amoralitás. Felnőttek(?) – szülők(?) – gyerekek... Ezeket a gondolatokat még Adventben írom, amikor minden nap a fenyegetés hallható a napi ószövetségi olvasmányokból. Jézus szeretett volna a törvényeken túllépni, de nem semmissé tenni, hiszen a társadalomhoz, közösségekhez, családhoz kellene normák. Elkeserítő a totális társadalmi és politikai káosz felé csörtető emberiséget látni. Azt érezni, hogy nem lehet itt semmit tenni, minden egyre rosszabb. Csábító lehetőség az online világ, de így nincs mód a leülepedésre, szűrésre (még ha vannak is moderálási módok), átgondolni, hogy egyáltalán kell az, amit éppen valaki megtesz, leír, lefotóz, rögzít, közzé tesz, megoszt... Ez olyan, mint amikor a karácsonyi ajándékot valaki azonnal meg szeretné kapni, nincs várakozás. Pedig hányszor megtapasztaljuk, hogy sokkal jobb valamire vágyani, felőle gondolkodni, mint megkapni, aztán utána ott az üresség. Sajnos gyakran az ajándékozók sem tud várni, célozgat, sejtet, végül meg sem várja az aktuális lehetőséget. Hányszor leírtam az imént a várni szót. Ezek az ünnepi készülési időszakok éppen ezt a várakozást, idő lelassítást segítenék, ha megélnénk. Élek... élsz... élünk... vele? Végül, ne feledjem, hogy aki mégis a többiek valamilyen módon megvalósuló nevelésére adja a fejét, az a saját háza táján nagyon tartson rendet, mert csak úgy hiteles a dolog, egyébként okoskodás és nagyot mondások sorozata. A hiteltelen emberek rendkívül ártóak tudnak lenni. Holnap József névnap, Jézus nevelőapjának (?) nagyon is lehetett köze a fiú személyiségének „faragásához”. Gondoljunk rá is!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

József igaz ember volt, írja az evangélista. Milyen hát az igaz ember? Nem akarja a társát rossz hírbe hozni, inkább más megoldást talál ki. Valóban minden korban és társadalomban rendkívül fontos az emberek jó híre, feddhetetlensége. Sokszor nem is vesszük észre, és szavainkkal, vagy akár csak egy vállvonással is ártunk valaki jó hírének. Pedig az igaz embert jobban érdekli a másik jó híre, mint a sajátja, hisz tudja, hogy ő magát majd csak megvédi, de a másik nem biztos, hogy képes erre.

Az igaz ember hallgat a jó tanácsra, nem azt nézi, hogy az mennyire reális, hihető, szokványos, hanem a tanács célját, hasznát, az emberekre gyakorolt hatását nézi. Sokszor esünk abba a hibába, hogy nem azt nézzük, hogy mit mond valaki, hanem hogy ki mondja. És hiúságból elutasítjuk az amúgy jó ötletet, mert különbnek érezzük magunkat a hozzánk szólónál. Vagy azt mondjuk, hogy könnyű neki, de én ezt nem tudom megtenni, pedig csak nem akarom megtenni.

Az igaz ember nem a saját hasznát nézi, nem ragaszkodik az ő saját terveihez, céljaihoz, hanem a másinak akar jót. Na, ez a legnehezebb. Feladni a saját szuverenitását, és azt tenni, amit más dirigál, és elállni a saját szándékától, lemondani az önállóságomról. Hol van itt a személyes szabadság? Az önmegvalósítás? Lemondjak a saját tervemről, mert valaki azt mondta, hogy egy harmadiknak ez mennyire jó lesz? Hát, pedig aki ezt meg tudja tenni, az könnyen ráébredhet, hogy az ő lemondása, áldozatvállalása valakinek nagyon jó lesz, örömet okoz. Márpedig ezt a „valakit” megajándékozni nem kis dolog! Hiszen Ő megajándékoz bennünket lépten-nyomon.

Istenem, segíts igaz emberré válni, igaz emberként viselkedni, hogy a saját önzésemet leküzdve másokért munkálkodjak, hogy ezzel téged ajándékozhassalak meg!

Singer József, Székesfehérvár

A korombeliek (Y-Z generáció) általános problémája, nehézsége a reális önértékelés kialakítása és a tartalmas emberi kapcsolatok felépítése, megtartása. Barátaimmal való beszélgetés során is sokszor szóba kerül ez a részlet: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”. Hogyan szerethetném a „felebarátomat” (vagy még közelebb álló szeretteimet), ha magamat nem szeretem?

Ez a szentírási rész nagyon jól rávilágít arra is, hogy mennyire összhangban van az Istennel való kapcsolat az emberek közötti kapcsolattal, nem véletlen emeli ki Jézus ezt a két parancsolatot. A saját életemben is többször megfigyeltem, hogy amikor nem figyelek eléggé a Jóistenre, az emberi kapcsolataim is elkezdnek lazulni, nehezebbé válnak, és ez fordítva is működik. Mégis nagy a csábítás, hogy egy kicsit hátat fordítsunk a hitünknek, lelki életünknek a sok munkára, családi nehézségekre hivatkozva.

Azonban a szeretetet nem csak adni kell tudni, hanem elfogadni is. Az embertársainkét és az Isten végtelen és túláradó szeretetét egyaránt. Ez néha nehezebb feladat, mint adni, hiszen szeretünk büszkének lenni magunkra, megállni a saját lábunkon – én ezt is megcsináltam! Nem lenne jobb érzés egy kicsit feladni az „én”-ből, és elfogadni a szeretetet, a segítséget, a törődést, hogy a végén „mi” érjünk célba?

Miklós Laura, Székesfehérvár

A farizeus és a vámos története sokszor hallott, olvasott, idézett, megbeszél, átímádkozott jézusi példabeszéd. (Azzal is *hat*, hogy *van*.)

A vallásos zsidóság értékrendjében a két végleten álló emberről – a tisztelt írástudóról, vallási élharcosról és a lenézett, a hívőkön is élősködő, nem ritkán az ellenséggel kollaboráló vámosról – van szó. Jézus a hallgatóságot először külső szemlélővé teszi, majd ügyesen a szereplők pozíciójába helyezi. Ezzel már azt is érzékelteti, hogy mindannyiunkban (mint ahogy mindannyiunkban) van egy adag farizeus és egy adag vámos is.

A farizeus imájának kiindulása a saját jósága, kiválósága a többi közül. Nem érzékeli, hogy a lényeg valójában az Isten jósága és mindent átható szeretete, ami nélkül senki és semmi – se farizeus, se vámos, se templom – nem létezne.

A vámos imájának kiindulása egyrészt a saját rosszassága, a gyötrő bűntudat, ami jó esetben bűnbánattal párosul, másrészt az Isten irgalmába vetett bizalom.

Mindkettő Istenhez szól, de az egyik monologizál, a másik viszont készen áll meghallgatni Isten válaszát. Azt pedig mi is tudhatjuk: ez a válasz igazat mond, kertelés, mellébeszélés nélkül, végső szava pedig – a Válaszoló lényéből és lényegéből fakadóan – mindig a szeretet. Ebben még akkor is bízhatunk, ha a válasz gondolati tartalma eltér attól, amit mi gondolunk és várunk. A példabeszédet mondó Jézus maga is okozott nagy meglepetéseket, mikor pl. a farizeusokat viperák fajzatának titulálta, a vámoshoz pedig betért étkezésre, azaz asztalközösséget teremtett vele.

A bűnnel két gond van:

1. - ha elbagatellizáljuk, figyelmen kívül hagyhatónak hisszük és felelőtlenek leszünk,
2. - ha felnagyítjuk, sorsszerűnek, leküzdhetetlennek látjuk és önostorozók leszünk.

A minap hallottam egy beszélgetésben: aki önmagát másokhoz hasonlítja, az vagy elszáll magától és önelégült lesz, vagy alul marad és leértékeli magát – de mindkettő könnyen elmagányosodik! A valós önértékelés mindig figyelembe veszi az adottságokat, a lehetőségeket és az életszentségre törekvés intenzitását.

Mindenki magából indul ki – tartja a mondás, de mi induljunk ki abból, Isten milyennek láthat minket: elveszett báránynak, tékozló fiúnak, megtérő bűnösnek, de tanítványnak, küldöttnek, szentnek is!

Ezen a tavaszi napon (aztán nehogy a hó essen! ☺), a csendben elmélkedjünk:

Isten milyennek lát minket egyénekként, közösségként? Milyen új hajtást hozhat életünk?

Pakodi Gábor, Székesfehérvár

2020. március 22. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41 – Ami jó, az lehet veszélyes is

A vakságot akkor Isten csapásának képzelték. Jézus kijavítja ezt a hibát: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei” – azaz: a fatalizmus csak babona. Isten nem csap oda, pláne nem a leszármazottakra.

Mennyire kell ragaszkodni a vallás emberi előírásaihoz? Két szemlélet ütközik: az egyik a vallási vezetőké, akik 'Mózes tanítványainak' vallják magukat formális vallásosságukkal (szabályok, hagyományok), a másik Jézusé, aki a tartalmat éli, és a formát meg-megszegi (pl. szombati gyógyításai). Ütközik a két világ (itt is), ezért a hatalom majd elpusztítja Jézust, mert nem áll az ő oldalukra. „...és akik látnak, vakká legyenek” – igen, elvakultak. Nem érdekli őket Jézus tanítása, sem csodái (akármik is legyenek), mert nem hódol be nekik. Most Jézus gyógyult tanúját közösjük ki, később a többi követőjét is. Jézus ítéletet mond a farizeusok viselkedéséről: „Mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnök.”

Vallásunknak ma is vannak olyan előírásai, amelyeket nem mindenki követ. A flegmaságból szabályt sértőkre ma sem pazarolnak sok energiát az egyház vezetői. Aki elvből sért szabályt, azt viszont ma is veszélyesnek tartják, megkeresik, puhítják, rendre utasítják vagy elítélik (mert a szabályt alkotó-értelmező-képviselő azt képzelet, hogy ő lát, őt vezeti Isten, ő az Egyház nevében hatalmat kapott erre).

Kérdéseim: Kik ma a próféták, akik a jövőt mutatják? – Kik ismerik őket? – Kik követik? – Mire jutnak?

Lelovics László, Kaposvár

2020. március 23., hétfő

Jn 4,43-54

A galileaiak szívesen fogadták. Kérdés, hogy kinek kell több Jézusból, mint a csodák? Istenem segíts! Uram, gyógyítsd meg! Nem ismerősek ezek a mondatok? Pedig Jézus nem csodákra alapozott hitet vár el tőlünk. Nem abban kell hinnünk, hogy Jézus majd kijavítja, amit mi elrontottunk, ami a világ működéséből ránk nézve kedvezőtlen, vagy akár tragikus. Hanem a tanítását megértő, elfogadó és megélni akaró hitet. Ez persze sokkal nehezebb.

Jézus mondja: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” Ez mindnyájuknak, mindnyájunknak szól. Jézusnak ebben a nyers válaszában az apa próbát kap. El kell döntenie miért is jött Jézushoz. Mennyire nyitott, mennyire hisz? Láthatjuk az apa kitarását. Nem riadt vissza, nem sértődött meg, hanem megismételte kérését nagyobb hittel, bizalommal: „Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem!” Ez a magas rangú tisztviselő, aki megszokta, hogy úrnak szólítják, Jézusban felismeri az élet Urát. És az Úr válaszol: „Menj csak, fiad él.” Az apának meg kellett tanulnia, hogy nem ő az, aki mozgatja Jézust: jöjj, tedd ezt és azt, hanem Jézus mondhatja azt, hogy menj. A legnehezebb neki elindulni hazafelé, hiszen ő nem látott csodát. Nincs más, csak Jézus szava, ígérete, hogy él a fia. Ő hitt ennek az ígéretnek és elindult. El tudunk-e indulni mi is Jézus szavára az Ő útján?

Istenem segíts, hogy meg tudjam élni mindazt, amit Jézus tőlem vár el, és ne a csodákat várjam!

Singerné Tili, Székesfehérvár

2020. március 24., kedd

Jn 5, 1-15

Ez a szentírási rész egy nagyon nyomorúságos helyet ír le. Testi értelemben vett emberi roncsok sokasága fekszik a Beteszda tó mellett, a tó gyógyító irgalmában bízva. Itt található a 38 éve nyomorék ember, akinek nincs embere, aki levinné őt a tóhoz elsőként, hogy a biztosnak hitt gyógyulást elnyerje, amikor épp „felkavarodik” a víz.

Jézus odamegy ehhez a nyomorékhoz, a rászorulók tömegből őt választva és csupán annyit kérdez tőle: „Meg akarsz gyógyulni?”. Teljesen fölöslegesnek látszó kérdés, hát persze, hogy meg akar gyógyulni. Talán nem is a kérdés szövege, hanem a megszólítottóság okozta a zavarodottságot, hiszen a beteg nem is reagál a kérdésre, csak elpanaszolja lehetetlen és tehetetlen helyzetét az ismeretlennek. Jézus nem ajánlkozik segítőnek, hanem a nyomorúságos helyzetet figyelmen kívül hagyva, a lehető legképtelenebb mondatot mondja: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!”. És ekkor megtörténik a csoda. Meggyógyul az, aki évtizedeken át erre képtelen volt.

A csoda, melyet nem tudunk megmagyarázni, pedig biztos van magyarázata, ahogy minden dolognak a világunkban. A csoda, amely oly ritkán történik meg.

Mitől, kitől gyógyult meg? Mitől múlt el a tehetetlenség?

Egy másik világba csöppent egy szempillantás alatt, az egészségesek világába. Valami erő hatására, ami akkor és ott jelen volt. Talán a 38 év szenvedése által felhalmozódott energia szabadult fel attól, hogy a tömegeből ő lett a megszólított, akitől egy „idegen” megkérdezte, hogy: „Meg akarsz gyógyulni?”. Azaz, a vétkeidől, magadban hordozott bűneidől meg akarsz szabadulni?

Talán Jézus közelsége volt a gyógyító energiaforrás.

Biztos magyarázat nem adható, de néhány tanulság adódik.

Még nem tudunk sokat a test és a lélek kapcsolatáról, de annyit már igen, hogy komoly hatással vannak egymásra. Azt gondolom, hogy hosszan tartó benutságok oldhatók fel segítő odafordulással és Jézus közelünkbe engedésével. A csoda bennünk él, mikor két haragos, akik évek óta nem beszélnek egymással egyszer csak hangot találnak és kibékülnek. Az évtizedek óta önmagába fordult, magányos ember utat talál valahogy a másik emberhez, utat talál a szeretet átéléshez. Ez is csoda, amit megérteni nehéz, és megmagyarázni szükségtelen.

Kiss Gábor, Pilisborosjenő

2020. március 25., szerda

Lk 1,26-38

„A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták.”

Aztán az angyal hihetetlen dolgot közölt Máriával. Egy egész új, ismertelen élethelyzet vár rá, Mária nem akarta, nem kérte, nem is tudta, mire számítson, hiszen ilyesmi még senkivel sem történt. Nem tudta, hogy boldog lesz-e ettől, vagy boldogtalan, de ő csak ennyit válaszol: "Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint."

A mi életünkben is vannak váratlan, ismeretlen, kiszámíthatatlan és nagyon bizonytalan szakaszok, boldog vagy tragikus események, amire egyáltalán nem vagyunk felkészülve. Talán mert nem is lehet felkészülni rá. Pedig az ember nagyon szeretné kézben tartani az életét, tudni, mit hoz a holnap, bebiztosítani a jövőt. Sajnos, ez lehetetlen, és ezt nagyon nehéz elfogadni. Nem tudjuk, holnap élünk-e, egészségesek leszünk-e, lesz-e munkánk, ott lesznek-e mellettünk a szeretteink. Stabilitásra vágyunk, hogy bátran tervezhessük az életünket.

Az Istennel való kapcsolatot is mi akarjuk meghatározni. „Istenem, tedd meg ezt! Ne engedd, hogy az megtörténjen! Most segíts! Add meg ezt meg azt!” Az imáink bizony sokszor erről szólnak. Mi akarjuk irányítani az Istent, mert úgy tűnik, nem tudja a dolgát.

Elszállt a gyermeki ősbizalom, hogy a végén minden jóra fordul? Hogy Isten számon tartja minden hajszálunkat? Egyáltalán lehetséges visszatérni ahhoz a gyermeki hithez?

Azt mondják, ha az ember örvénybe kerül, aki kapálózik, kétségbeesetten küzd, végül megfullad. Aki elengedi magát, azt újra feldobja a víz, és akkor ki lehet szabadulni a halálból. Szükség van rá, hogy rábizzuk magunkat Istenre, ne zúgolódjunk, hanem fogadjuk el az akaratát. Sokszor ez borzasztóan nehéz, de ez az első lépés a lelki békéhez.

Ámen

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

2020. március 26., csütörtök

Jn 5,31-47

„...nekem olyan bizonyosságom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevitelét az Atya bízta rám”

A János evangéliumában található igeszakasz Jézus fájdalmas, énközlő mondatait tartalmazza. Minden mondata súlyos vádakra adott válasz, egy meg nem értett ember keserű összegzése.

Szinte összefacsarodik az ember szíve, ha belegondol, milyen szomorú tapasztalatok érlelhettek Jézus megrendítő mondatait! Az égő és világító lámpához hasonlított Keresztelőért csak ideig-óráig lelkesedő emberek hiába fürkészik az Írásokat, keresve bennük az örök életet.

De nemcsak a Keresztelőtől fordultak el egykori hívei. Jézus tapasztalata szerint, mi emberek, nem az Istent keressük: „Ismerlek benneteket, nincs meg bennetek az Isten szeretete.”

Valójában az életünk egymás dicsőítéséről szól.

S valóban, milyen éleslátó értékelés! A történelem egyébről sem szól, mint az emberek hamis értékek alapján való önmaguk és egymás dicsőítéséről. De mint tudjuk, a hamis értékek gyűlölethez és háborúskodáshoz vezetnek. Úgy tűnik, ez a világ szomorú törvényszerűsége.

Jézus szavak és bizonygatások helyett tetteket vár tőlünk. Olyan tetteket, melyeket az Atya szeretete érlel bennünk. Olyan tetteket, amelyeket Jézus élt elénk, s amelyekkel kivívta kora hatalmasságainak fölháborodását.

Szeretem-e az Istent?

Keresem-e, hogy mi az Ő terve a világgal?

Keresem-e, hogy milyen tettekkel tudnám jobbá tenni a világot?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

2020. március 27., péntek

Jn 7,1-2. 10-25. 30

A hosszú és régi szöveget olvasgatva nagyon is mai gondolataim támadtak: saját magamra ismertem (no, meg persze másokra is):

„Hogy ismerheti így az Írásokat, amikor nem is tanulta?” „Hogy mondhat véleményt – nem is szakember?!”

„Hogy jön hozzá...?” Milyen könnyen belecsúszunk abba, hogy a vélt ismeretünk alapján ítéljük meg a másik tudását! (Pedig nem is biztos, hogy jól, hogy eléggé ismerjük.) És milyen könnyen fogalmazódik meg a kétkedés, vagy akár a leszólás, a tiltás, az elhallgattatás! Pedig vélekedni igenis szabad, sőt: kell. Az a kisgyerek, akire mindig rászólnak: „te csak hallgass, te még nem tudod...” – bizony hallgatni fog később felnőttként is; legfeljebb cinikus megjegyzéseket tesz. Tanulni kell megfogalmazni, kimondani a gondolatainkat: akár kételkedők körében, akár fölényeskedők között, akár kisebbségi véleményt képviselve is. Gyakorolni kell a gondolatok cseréjét, ütköztetését, hogy a gondolatok ütközzenek, s ne az emberek!

Jézus komoly öntudattal válaszol; nem védekezik, nem magyarázkodik: nem magát állítja előtérbe. „Tanításom nem tőlem való ...” Ő „csak” a közvetítő. „Aki készen van rá, hogy teljesítse akaratát, meggyőződhet róla, vajon Istentől való-e ez a tanítás...” Arra mutat rá, hogy akiben a jó, az isteni lelkület van, az rezonálni fog a jóra, az istenire, bárki mondja is. Az „adó” és a „vevő” ilyenkor egymásra van hangolva. Szerencsére erről is lehet élményünk: egy-egy lélektől lélekig érő beszélgetés, egy-egy „hókon csapó” vagy szíven találó mondat, gondolat. Az Isten és a bennünk lévő isteni örül ilyenkor, és ez bizony meg tudja dobogtatni a szívünket. Hála érte! És hála a közvetítő testvérekért.

És aztán ott a zárómondat: „Ne látszatra ítéljétek, hanem igazságosan!” Hát még erre is figyelmeztetni kell?! Saját magunk számára persze követeljük a legalább igazságos (de méginkább: a jóindulatú) ítéletet, véleményt. De másokról vélekedve, ítéletet gondolva vagy kimondva, mennyire vagyunk igazságosak: körültekintőek, mérlegelőek, odafigyelőek? És akkor még nem nagyvonalúságról, netán megbocsátásról, elnézésről van szó – „csak” igazságosságról.

Istenem, segíts odafigyelően, Rád-hangoltan beszélgetni, véleményt formálni, véleményt mondani!

Schanda Beáta, Budapest

2020. március 28., szombat

Jn5,31-47

„E szavak hallatára a népből némelyek így beszéltek: „Valóban ez a Próféta!” Mások meg: „Ő a Messiás!” De voltak, akik így vélekedtek: „Hát jöhet a Messiás Galileából?”

Az evangélista itt egy történeti hitelesség-igényű helyzetet ír le. Jézus Isten-képe és radikális megfogalmazásai nagy vitákat indítottak el a népben: egyesek szerint próféta, aki úgy beszél, ahogy addig senki, mások szerint csaló, hiszen számukra nyilvánvaló, hogy „Galileából nem támad próféta”. A zsidó vezetőség nem

eldönteni, hanem az Erő módján megoldani akarja a számára kényes ügyet, el akarja hallgattatni. De a kiküldött szolgák nem mernek hozzányúlni Jézushoz a nép előtt. A megosztottságra jellemző, hogy még a nagytanácsban is van Jézus-szimpatizáns – még ha gyáván meghunyászkodva is. A tisztességes, szabályos eljárásra irányuló felvetését azonban – válasz helyett – durván letorkolják. Jézus sorsa ezzel gyakorlatilag megpecsételődött, már csak az alkalom hiányzott a kiiktatására.

Mi hogyan vélekedünk Jézusról? Ki ő a számunkra valójában? Meg tudjuk-e fogalmazni hétköznapi szavakkal, vallási sztereotípiáktól, átvitt fogalmaktól mentesen? Milyen életmód, életstratégia következik ebből számunkra? Milyen önellentmondásainkon kell elgondolkodnunk? Ne féljünk ellentmondásaink őszinte megfogalmazásától! Az élet (és a dialektika) arra tanít, hogy ellentmondásokon keresztül jutunk előbbre, és akkor fogjuk megérteni Istent – és világunkat is -, ha őszintén Keressük Isten Országát!

Bajnok László, Budapest

2020. március 29. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 11,1-45 – Lázár feltámasztása

Júdeában már 'beköszönt' Jézus (meg akarták kövezni a hitvédők), mostani útján pedig a vándortanító rászánta magát végső zarándoklatára Jeruzsálembe, megütközni a hatalom szereplőivel. Végnapjait korábban többször is előre vetítette apostolainak, akik nem értették őt. Az evangélista meglepő részletességgel írja le ezt a kísérteties történetet.

Útja közben Jézus találkozik Mártával és Máriával – ők Lázár testvérei. (Ez a két eltérő lelkivilágú nő többször feltűnik az evangéliumokban.) Márta 'földhözragadtabb' (gyakorlatias), Mária pedig mélyebb lelkivilágú (meditatívabb). Jézus szerette Lázárt, aki halálos beteg, mégsem ugrik, hogy meggyógyítsa, sőt megvárja, míg meghal, hogy így még hatásosabb legyen feltámasztása („tiértetek, hogy higgyetek”). Márta is, majd Mária is, sőt a nép is panaszolja késlekedését („ha itt lettél volna, nem halt volna meg”). Jézus ritkán rendült meg, és fakadt könnyekre – itt ez történt szomorúságuk láttán.

Azután föltámasztja Lázárt (később ennek híre Jeruzsálemig eljut). Ettől kezdve 'közszerelő' lesz (messiásvárományos), és rendkívülisége sokakat vonz. A római megszállás alatt több álmessiás is élt, akiről azt hitték, hogy Megváltók. Ilyen volt például Galileai Júdás (akit Josephus Flavius említ), és a felkelést vezető zelóta, Bar Kohba. E lázadásokat véres megtorlások követték. A főpapoknak egyfelől 'csipi a szemét', hogy ez a 'messiásjelölt' kezd túlnőni rajtuk: másképp tanít, mint ők, ráadásul hatalma van, jelek kísérik (még a halott Lázárt is föltámasztja); másfelől félnek egy újabb sikertelen lázadástól, amely felbőszítheti a rómaiakat, és megtorlást hozhat a népnek, mint a korábbi esetekben.

Néhány kérdés: Járom-e az utat, amit Ő jelölt ki nekem? – Melyik állomásnál tartok? – Mennyire engedem kibontakozni Jézust az életemben? – A keresztségben engem is felkentek. Mit használok ebből?

Lelovics László, Kaposvár

2020. március 30., hétfő

Jn, 8,1-11

A nép nem kövezi meg a parázna asszonyt.

Két gondolat mentén szeretnék elindulni, az egyik gondolat visszavisz a farizeusok és írástudók által idézett mózesi törvényhez:

Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő. (5 Móz. 22-22).

Nocsak! Meglepő módon a törvény szerint nemcsak az asszonyt kellett volna megkövezni, hanem a parázna férfit is. Róla nem esik szó egyik evangéliumban sem...

Az írástudók és farizeusok csak az asszonyt vitték Jézus elé...

Ez a réges-régi társadalom más mércével mérte a vétkezőket.

A későbbiekben hosszú-hosszú időn keresztül megbélyegezték, elítélték a prostituált, vagy félre-lépett nőt, miközben a paráználkodó férfiak semmilyen büntetést nem kaptak.

A történelem során számos esetben megtörtént, hogy azonos bűn, különböző büntetést vont maga után.

A kettős mérce alkalmazása nemcsak a múltban élt emberekre volt jellemző, sajnos mi is beleeshetünk ebbe a hibába. Jézus talán ez ellen is tiltakozik, amikor nem engedi megkövezni a házasságtörő asszonyt.

- Vegyük számba kettős mércéinket!

A másik gondolatot egy kedves barátomtól hallottam: te is egy jó ember vagy, és a másik is egy jó ember! Nagyon sokszor eszembe jut ez a mondat, amikor valakire haragszom, vagy felbosszant, vagy nem értem az indítékait, a gondolkodását, a motivációit. Arra gondolok, hogy bizonyára jót akar (előfordulhat, hogy csak saját magának - de mégis!), bizonyára a (szerinte) legjobb megoldásra törekszik, bizonyára ezt a megküzdési stratégiát hozta magával. Szeretem azt hinni, hogy az emberek jók. Hibáznak, vétkeznek, bűnt is elkövetnek, de alapvetően jók. Bűneink csak homokba íródnak és elfújja őket a szél.

- Te hiszel benne, hogy az emberek jók?

Bitterné Gyöngyi, Mór

2020. március 31., kedd

Jn 8,21-30

Az adventi készüllet közben egy testvéri üzenet került a kezembe: „Az az istened, amivel, akivel telve vagy.” Jézus kortársainak, de főleg a vele vitába szállóknak, újra meg újra felmerülő kérdése vele kapcsolatban a származása: „Ki vagy hát te?” Hiába mondja: „én a fent levők közül vagyok... én nem vagyok ebből a világból való.” Végző állítása is csak a benne hinni akaróknak érv: Az Atya küldötte vagyok, „Aki küldött engem, velem van”. Ezzel beteljesítette Izajás próféta jóvendölését a Megváltóról: „Az Emmánuel nevet adják neki, ami azt jelenti: „velünk az Isten”. (Iz 7,14). Ezt Máté evangéliuma is megismétli, amikor beszámol Jézus születésének körülményeiről. (Mt 1,23). Mária és József tudják személyének titkát, hogy a Gyermekek Isten Fia. 12 éves korában Jézus is rádöbben erre és megfogalmazza nekik: „Nem tudjátok, hogy nekem abban kell lennem, ami Atyámé?” (Lk 2,49). Nyilvános működése kezdetén ki is jelenti a názáreti zsinagógában, Izajást idézve: „Az Úr Leleke van rajtam, mivelhogy felkent engem...” (Lk 4,18). Küldetése végén pedig - Máté evangéliuma utolsó sorában – ezt ígéri tanítványainak: „Íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig.” (Mt 28,20). Velünk való léte - a mennybemenetele után - a Szentlélek bennünk lakása által lesz tapasztalhatóvá, amit erről tanúságot tesz búcsúbeszédében: „Majd kérni fogom az Atyát és ő másik Bátorítót fog adni nektek, hogy az örökké veletek legyen: az Igazság Lelkét, aki... nálatok marad és bennetek lesz.” (Jn 14,17). Tehát a Szentlélekkel telítődve lesz egyre teljesebben a miénk a Szentháromság egy Isten. Amennyire betelünk Vele, annyira tud - szabad akaratunkat tiszteletben tartva – uralkodni rajtunk, felhasználni mulandó életünket Országára építésére. Csak az a kérdés, hogy én mennyire akarok telítődni Vele?

Várnai László, Balatonboglár

2020. április 1., szerda

Jn 8,31-42

Csia Lajos fordítása szerint így kezdődik ez a rész: Jézus azután így szólt azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot és az igazság szabadokká tesz benneteket.”

A hallgatóság válasza azt sugallja, nem értették, milyen igazságról, és milyen szabadságról szólt Jézus. Őnekik a mózesi törvény igazsága az igazság és a vasláncoktól mentes élet szabadsága a szabadság.

Milyen jó nekünk. Mi már ismerjük, (helyel-közzel) mit ért Jézus szabadság és igazság alatt.

Vajon a mi életünkben hogyan realizálódik e kettő fogalom?

Feltétel nélküli szabadság kell ahhoz, hogy Jézusunk igazságát meg tudjuk az életünkben valósítani. Hogy ne az döntsön tetteinkről, ki mit mond, vagy az, hogy honnan mi fenyeget, hogy ne csak az irányítsa hitünket, gondolatainkat, mit tanultunk elődeinktől, felekezetünk papjától, iskolai könyveinkből. Legerősebb gúzsbakötőnk a félelem. A félelem pedig ezerkarú polip, ami behálózza a mindennapjaink, szándékaink és cselekedeteink világát.

Isten Lelkének szabadítása elsősorban a félelem szorításából menekít ki minket. Jézus megismerése és követés e hálókötelek leleplezésében segít bennünket. Önismeretre segít, s ezzel tesz szabaddá.

Várjuk, áhítjuk Isten Lelkét: Jöjj, ismertesd meg velünk Jézus gondolkodását, elképzelését, vagyis az igazságát. Adj erőt, bátorságot megvalósítani ezt, hogy követése valóban szabaddá tegyen bennünket! Ámen.

Dombi Zsuzsa, Bánya

Nagybőjtben, húsvét előtti héten. A készülődésben talán ez is besegít. Így legyen!

Jézus tanítása, beszéde - ahogy írja az írás, vagyis fordítja - megtartó már e világban is, utána is. A történetben elmérgesedett a helyzet - indulat, minősítés - már nem a megértésre való hajlam, vagy a ki és megbeszélés.

Mindkét részről, Jézus és a zsidók között. Vádaskodás, számonkérés. Ki vagy te, kinek állítod magadat, hangzik a zsidók részéről.

Jézus Atyáról tesz tanúságot, akit ismer. Mivel Jézus az ismeret hiányát veti a szemükre, hazugnak mondja őket.

Kövek ragadásáig fajul az esemény.

A zsidók nem arra figyelnek, mit mond Jézus, hanem azt nézik: ki mondja. Ki ez a mezei tanító, minek-kinek képzeli magát, s még dagad is az öntudattól.

Mi, Te, én, mire figyelünk, mi a fontos, a személy, vagy a tartalom?

Kívánom - ha ez még billeg - erősödjön a tartalomra figyelés, s a nekem szóló rész észrevevése! Ha olyan hangzik el, ami nincs szinkronban az én gondolataimmal, kövesse békességes ki - megbeszélés, egymás türelmes meghallgatása, a közös nevező megtalálása, vagy ennek elengedése, de mindenképp a szabadság értékelésével, elfogadásával, tiszteletével végződjen!

Tölösi Magdolna, Bánya

Ebben a részben a lényegi különbségről van szó a kereszténység és a többi vallás között, mégpedig a küldött személye, aki nem csak próféta, nem csak tanító, vagy mester, hanem közvetlenül a közénk jött Isten, a leghatalmasabb, az abszolút inkarnációja, megtestesülése. Jézus Atyjával való egysége hitünk egyik alapja. De a 82. zsoltárra való hivatkozás egyben azt is sejteti, hogy ránk is, Jézus követőkre is érvényesek e szavak. Aszáf zsoltárának első verse: „Isten (élohim) áll az istenek gyülekezetében”. Az Isten képmására teremtett ember ugyanúgy istenként van jelen e világban, mint Jézus, aki a szőlőtő, mert a szőlővessző ugyanazokat az energiákat, erőket, képességeket kapja, mint a szőlőtő, hiszen belőle táplálkozik. Lehet, hogy az akkor megbotránkoztató szavak, miszerint Jézus egységben van az Atyával, ma is megbotránkoztatóak, ha azt mondom, hogy Jézus követői is egylényegűek, egyek az Atyával...? Pedig Jézus számtalan helyen utal erre a szőlőtő példázaton kívül is. Nem egyenlőek vagy azonosak vagyunk Istennel, hanem az ő ereje, hatalma bennünk is megvan a Szent Szellem vagy Szentlélek által, aki az Isteni erőt Jézusnak is adta. Teremtő vagy pusztító képességünk, gyógyító (ApCsel 3:6) vagy éppen halált hozó hatalmunk (ApCsel 5:5) rajtunk áll!

Isten evilági kiszolgáltatottságát azonban ugyanúgy viseljük, mint Jézus, akit a keresztre vittek. Ahogyan őt elítélte a világ, minket is el fog, ha őt követjük. Ahogyan rajta megbotránkoztak, úgy nekünk is el kell viselnünk a berögzült vallásosság, a keményre fagyott előítéletek, és az akkor Isten, de most már Jézus nevében hatalmon lévők általi üldözéseket. A lényeg nem változott, csak a körülmény. A világ és a világi hatalmakkal összefonódott egyházi hatalmak ugyanúgy azon vannak most is, mint akkor, hogy elfogják, kiiktassák azokat, akik egyek az Atyával, és Krisztussal. De Jézus szavaival élve „higgyetek a tetteknek, hogy felismerhessétek, és tudhassátok, hogy bennem az Atya van, és én az Atyában”. Más szóval: ha az Atya akaratát tesszük, és erőszakmentesen, szeretettel és mások szolgálatában használjuk isteni erőnket, akkor valóban a bennünk lévő Isten fog megnyilvánulni. A transzcendens felé nyitott szellemi énkünk uralkodjon, és vezesse az egót, az elmét, ne fordítva. Más szavakkal, az Atya akaratát legyen nyilvánvaló a tetteinkben. Az Atya akaratát pedig legtisztábban Jézus és az ő tanítása, élete mutatja meg.

Dombi János, Székesfehérvár

„Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik?” A jelek hatására a zsidók közül egyre többen követik, hisznek benne. Ugyanakkor a „hit őrei” egyre izgatottabbakká válnak, és a hatalomföltésük elviselhetetlenné válik. Kaifás „prófeciára” hivatkozva kimondja, „Hasznosabb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem, hogy az egész nemzet elveszen”. Elhatározzák, hogy Jézus életére törnek. Jézust ezt követően kerüli a nyilvánosság. A pászka ünnepre azonban – életét kockáztatva – felmegy Jeruzsálembe.

Megszoktuk-e már, hogy bármit mondunk, cselekszünk, különféleképpen hat a környezetünkben lévőkre? Hogyan tudjuk ezt kezelni, orvosolni? Hol keressük a megoldást? Elsősorban önmagunkban, vagy környezetünkben?

Jézust követő életünkben vannak-e olyan cselekedeteink, amelyek megosztják környezetünket? Mit teszünk ilyenkor? Csak a „lelkiismeretünkre” hallgatunk, nem törődünk a környezet véleményével, vagy mérlegelünk is?

Szeretetéletünk cselekedeteinek következményeit merjük-e – ha kell, akár életünket is kockáztatva – vállalni?

Bóta Tibor, Budapest

2020. április 5.- Virágvasárnap – Máté 21,1-11 – Baljós dicsőség

Csak a magyar és az örmény keresztények nevezik Virágvasárnapnak ezt az ünnepet. Másutt: Pálmavasárnap (latin, német, olasz), Tiszafavasárnap (angol). A nevek mind mutatják, hogy Jézus jeruzsálemi bevonulását mindannyian szeretnénk örömteli, mosolygós, tavasziasan élet-igenlő ünnepnek tekinteni. Ünnepnek, amely az éghajlat (pálma), az élő növényzet (tisza), a tavasz első ágas virága (barka) által sugallt és kifejezett jeles nap. Az élet, a dicsőség ünnepe.

Jézus Galilea vidékén közismert, népszerű vándortanító. Jeruzsálemben nem az. Bevonulásakor méltán kérdezik: „Ki ez?” Nyilvánvaló, hogy a ruháikat leterítő, a pálmaágakat lengetők Jézusnak elsősorban vidéki tanítványai, tisztelői, csodálói közül valók. Az evangéliumi szöveg azt sugallja, hogy Jézus maga szervezte meg bevonulását. A számár és csikója a tanítványok számára nem ismerős ember jószágai. Konspirációs titokfegyelem mutatkozik meg. Vélhetően Jézusnak voltak olyan tanítványai, szimpatizánsai, akik itt-ott a falvakban (Betfagé) éltek, sőt Jeruzsálemben is, jómódú, magas státusú személyek (Nikodémus, Arimateai József, Simon farizeus), akik nem vállalták a vele járást. A fokozódó veszélyhelyzeteket még kevésbé vállalták. Segítették ebben-abbban, például most a számárcsikóval, később az utolsó vacsora termével. Segítették, amíg ez nem jelentett veszélyt számukra. Igen, az ember valahova, valakihez tartozásának jó ismertetője, hogy mekkora rizikót vállal érte.

Nehéz jól értenem Jézust. Mire volt jó ez a demonstráció? Ha ő ellenezte volna, akkor nem is csinálta volna. Ekkor már bármerre járt, besúgók, kötekedők vették körül. Merényletet ugyan még nem követtek el ellene, de ő maga és övéi is úgy érezték, hogy rezeg körülöttük a levegő. A politikai és vallási hatalom sosem nézte jó szemmel azt, aki gondolataihoz tanítványokat is gyűjtött, sőt mozgalmat indított. Ha maradt volna kis tanítványi körében, miként a többi rabbi, akkor egy legyintéssel elintézték volna. A forradalmi hagyományú Galileában vándortanítóskodni és szervezkedni még akkor is gyanús, ha ingyenes terapeutaként vált népszerűvé.

Miért ne vennénk komolyan Jézusnak azt a vallomását, amely szerint Izrael házának elveszett juhaiért jött? Ugyanis ki a csuda figyelt volna fel rá Csajágaröcsögén? Jeruzsálembe, a fővárosba kellett mennie. A nagy cél nagy tetteket követel. Az itt még szinte ismeretlen próféta nem kerülhette el ezt az egyértelmű prófétai tettet. Olyan lehetett ez a bevonulás, mint egy drámai bemutatkozás. Tanítás, a szelíd keménységű jó hír, amelyet minden Jeruzsálembe zárandokolt vallásos zsidó kiolvashatott a számárcsikó jelképéből. A harcias értékszemlélet békességteremtésre változtatásának jézusi követelményét a pálmaágak is kifejezték. Mit akar ez a Jézus? A nemzeti függetlenség semmi? Mit akar? Kollaboráljunk a rómaiakkal, mint a vezetőség? De hiszen a vezetőséget is ostromozza, a virágzó templomi üzemmel is baja van! Íme, egy összeférhetetlen, integrálhatatlan tanító. Kinek jó egy ilyen tanító és mozgalmat alapító próféta? A szabadságharcosoknak, forradalmároknak biztosan nem jó. A hatalmukban, gazdagságukban viruló erőknél sem jó. Ezt a helyzetet nem lehet ép bőrrel megúszni...

A mai templomi liturgia milyen drámaian fejezi ki az ünnep üzenetét! A dicsőségesnek szervezett bevonulás után a passiót énekeljük. A történeti Jézust Krisztussá magasztosító ünnepet hideg zuhanyként éri a szenvedés története. Ébresztő, kedves hívek! „A dialógus szófűggönyével ne takarjuk el a tényeket” (Sütő A.)! Vallási elringatás helyett, wellness kereszténység helyett nézzünk szembe a valósággal! Nem azért tartozunk Jézushoz, mert bármit is megcsinált helyettünk, hanem mert értünk mindent vállalva élte le rövid és drámai életét a földön.

Mindenki megkeresheti a maga helyét ebben a történetben. Dicsőségvágy szenvedésmentes beteljesülése a pálmalengetéssel? Névtelen, személytelen segítése annak, ami jó, a „szamárcsikó” odaadásával? Komfortkedveskedés a ruhám odaadásával? A Jézus által meghirdetett Isten Országá ilyen olcsón nem szerezhető be.

Király Ignác, Érd

2020. április 6., hétfő

Jn 12,1-11

„Hat nappal húsvét előtt Jézus Betániába ment. Itt élt Lázár, akit Jézus feltámasztott a halálból. Vacsorát rendeztek Jézus tiszteletére. Márta felszolgált, Lázár pedig ott ült Jézussal a vendégek között.

Mária pedig vett egy font illatos, drága nárdusz-olajat, megkenete vele Jézus lábát, majd hajával megtörölte. A ház betelt a kenet illatával. Jézus tanítványai közül az egyik, aki elárulni készült őt, a karióti Júdás, megszólalt: „Miért nem adtuk el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem osztottuk szét a szegények között?” Ezt azonban nem azért mondta, mintha gondja lett volna a szegényekre, hanem mert tolvaj volt; ő kezelte a pénzt, és az adományokat ellopkodta.

Jézus azt mondta neki; „Hagyd békén őt, hiszen temetése napjára teszi. Mert szegények mindig lesznek veletek, én azonban nem leszek mindig veletek.”

A zsidók közül sokan megtudták, hogy Jézus Betániában van, és odamentek nemcsak Jézus miatt, hanem hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halálból. Ekkor a főpapok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mivel miatta a zsidók közül sokan hittek Jézusban.”

Pár nap, és itt a pászka-ünnep; a húsvét ünnepe. Jézus küldetésének „ember-léptű” beteljesedése!

A zsidók – jeruzsálemiek és Jeruzsálembé érkezők pászka ünnepe.

János – a szeretett tanítvány, a szemtanú evangélista itt és most nagyon is emberi dolgokról beszél, tanít.

Jézus – zsidó emberhez illően Betániát útba ejtve indul föl Jeruzsálembé az ünnepre.

S miért is tér be Lázár házába? Hogy baráti lakomát üljön Lázárral és annak háza népével. Jézus együtt akar lenni – még most, az utolsó napokban is – a barátaival.

S mit is tesz ez az asszony Jézussal? A messziről jött tanító lábát zsidó szokás szerint megtisztítja az út porától. De nem sima vízzel, vagy olcsó olajjal, hanem drága, nagyon drága nárdusz-olajjal. Hát van olyan szeretet, amelyik kicsit sem méricskél, hanem a legfinomabbat, legdrágábbat adja oda? Igen, Mária szeretete a legjobb, a legfinomabb, legdrágább olajat önti Jézus lábára.

Pár nap múlva a Mester is hasonlóan cselekszik: életét adja a keresztfán - hűségét és szeretetét bizonnyítandó az Atyának és övéinek.

S milyen igazak és emberiek Jézus szavai. Nem kell fukarkodni. Ami itt és most odaadható, azt oda kell adni, meg kell tenni. Hisz ez az utolsó lehetséges alkalom, az „éppen most”. A lényeg a tiszta, szívből jövő szándéka a szeretetnek.

Aztán holnap, holnapután, kétezer év múlva ugyanúgy meg lehet, meg kell majd ismételni az újabb és újabb adásainkat nekünk is – csak így érdemes élni, csak így tudjuk a kapott és vállalt küldetésünket mi is beteljesíteni.

Bóta Móni, Budapest

2020. április 7., kedd

Jn. 13,21-33, 36-38

Az áruló Júdás és a Jézust megtagadó Péter

Jézus jól ismerte/ismeri az övéit, de mi nem annyira Őt, csak törekszünk.

2000 év távlatából már könnyű okosnak lenni, de akik akkor Jézus közelében éltek nem biztos, hogy mindent jól értettek. Ez még rólunk is elmondható ennyi év távlatából.

Megértő vagyok mindkét emberrel. Ennek az az oka, hogy véleményem szerint, ha rossz nyomon vagyunk, akkor akarattunk ellenére is hibázunk. Ezért nagyon fontos a tiszta cél meglátása, ami Jézusnál tökéletes volt, de már a tanítványainál nem minden esetben.

Az árulást a lábmosás előzi meg Jézus részéről, ami a kicsiség, a szolgálat jelképe és ellentétes a világi gyakorlattal.

Igy maradt közöttünk is Jézus, hogy válogatás nélkül adja magát nekünk, nem vizsgálja, hogy milyenek vagyunk, hogy mit teszünk vele. Jézus hagyja Júdásnak megtenni, amit gondol. A történetek ellenére Jézus nem ítéli el Júdást, Júdás saját magát ítéli el azzal, hogy felakasztja magát. Feltételezem, hogy nem tudott megbocsátani önmagának Júdás, mivel szerintem rájött, hogy rossz nyomon volt.

Jézus Pétert az az egyház sziklaalapjának nevezi (Mt.16/13-20), pedig a tagadás még vissza van.

Sokszor tűnünk gyávának, és olykor megfutamodni látszunk, de Isten tudja, hogy mit bírunk el, mire vagyunk képesek Érted, így lehetett ez Péterrel is.

Isten csak akkora terhet rak mindenkinek a vállára, amekkorát a hordozója képes elviselni. Erre épített Jézus is Péter esetében. Ezért mondhatta Jézus Péternek még az utolsó vacsorán, hogy:

"De imádkoztam érted, nehogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet." (Lk 22, 32)

Mindez azt is jelenti, hogy Jézust a valós és a leendő hibáink nem érdeklik.

Őt az érdekli, befogadók, elfogadók legyünk irányába és otthonra leljen bennünk.

Jézusom! Segíts Bennünket Szentlelked által, hogy a hibáinkat belássuk és adj erőt az újrakezdésre.

Lepsényi Mari, Budapest

2020. április 8., szerda

Mt 26,14-25

Júdás története, úgy gondolom, az egyik legmeghökkenőbb része az evangéliumnak, hiszen egy olyan ember bukásáról szól, aki éveken keresztül volt Jézus közvetlen közelében. Lehetősége volt olyan kapcsolatban lenni vele, amilyenre sokan vágyhatunk, hiszen nap mint nap fizikai valóban, ember képében lehetett mellette. Feltehetően, Júdás mégis Jézus tanításai ellenére csak az embert látta benne, nem pedig az Istent, hiszen Istenét nem árulta volna el. Innen is látszik, hogy az emberi botlásainknak sohasem az az oka, hogy Isten van túl távol tőlünk, hanem mi nem mindig vesszük észre őt, és nem fordítjuk rá figyelmünket.

A vacsora során Jézus úgy gondolom, hogy szándékosan adott lehetőséget Júdásnak, hogy bevallja mit tett, és figyelmeztette Júdást a sorsára, amennyiben elárulja őt. De Júdás nem élt a lehetőséggel. Júdás végzetét nem egy büntető Isten okozta, hanem az, hogy nem bízott Isten végtelen és irgalmas szeretetében. *Add Urunk, hogy mi minden nap észre tudjuk venni és meg tudjuk élni jelenlétedet, és minden botlásunk után a te erőd által megújultan tudjuk folytatni utunkat.*

Varga Orsolya, Budapest

2020. április 9., Nagycsütörtök

Jn 13,1-15

A Szentírás ezen fejezetén gondolkodva az első meglátásom az volt, hogy minden mondatáról külön oldalakat lehetne írni (csodálatos könyv a Biblia), ezért helyhiány miatt csak néhány kiemelt versre hagyatkoznék.

A lábmosás jelenete - a zsidóknál igen-igen fontos volt a higiénia, olyannyira, hogy azt törvényekbe is foglalták, illetve mint szent hagyományt kezelték. Például: Nem tartozhatott a kiválasztott néphez az, akit nem metéltek körül. Pedig ez is csak egy higiéniai szükségszerűségből fakadt, a sivatagban ugyanis örültek,

ha a vizet megtalálták szomjúságuk oltására, nemhogy még elpazarolják mosakodásra is. Pedig az egészséges gyermek nemzéséhez feltétlenül szükséges a tisztaság.

A lábmosás műveletét a rabszolgák végezték. A vendégségbe érkezőktől csupán azt várták el, hogy engedjék meg, hogy megmossák a lábukat, a lábuk is tiszta legyen, ha belépnek a házba.

Ezért volt szokatlan dolog, hogy maga a Mester végezte ezt el tanítványain, barátain.

A szangvinikus Péter tiltakozott is ellene, ám a Mester szavára, még a feje búbját is alá vetette volna a tortúrának. Aztán Jézus megmagyarázta mindezt indokolva a művelet fontosságát, összefoglalva ezzel a pedagógia legalapvetőbb tételét, vagyis szerintem azt, hogy tanítani, illetve nevelni példamutatással lehet a legjobban. Ehhez azonban feltétlen szükséges az alázat, a helyes önismeret (amikor elsőkből lesznek az utolsók és az utolsókból az elsők).

Ki hitte volna akkor, hogy kétezer évvel Mesterünk útmutatása szerint napjainkban is Péter utódai még tartják ezt a szertartást, ha jelképként élve is meg azt.

Te megmosnád valakinek a lábát?

Kinek a lábát mosnád meg? Miért?

Ferencz Emil, Budapest

2020. április 10., Nagypéntek

Jn 18,1-19

Jézus sokszor megróttá tanítványait, amiért még mindig nem hisznek az ő hatalmában, és hogy hogyan létezhet, hogy mindazok ellenére, amit láttak, még mindig nincs elég hitük. Azonban ez a rész azt is sugallja, akik a leginkább ellenálltak tanításának, a főpapok és a farizeusok is, valahol a lelkük mélyén, igenis hittek a hatalmában és rettegtek tőle. Vajon mi másért kértek volna katonákat az elfogására? Számítottak rá, hogy valóban nem csak egy egyszerű hamis próféta, akinek beállítani próbálták. Nem mintha akár egy csapat katona megállíthatta volna, pusztá jelenléte rettegéssel töltötte el őket és a földre borultak.

Jézus hatalmas úr volt emberként is, és akik találkozhattak vele, ezt mind érezték. Vajon mi lehet olyan erős indíttatás, hogy bárki is ellenálljon Neki? Hogy létezhet, hogy a főpapok és az írástudók saját pozíciójukat féltve eldobják maguktól még az esélyét is, hogy megismerjék mindazt a csodát, amit ő mindannyiukkal megosztani próbált? Biztosan nagyon komoly okuk volt arra, amit tettek. Félték szembeszállni Jézussal, rettegtek tőle, mégis megkockáztatták, hogy elfogják. Elgondolkodtató, hogy a negatív sugallat a történelem során előtte is, utána is mire nem készíti az embereket.

Hogy létezhet, hogy emberként, a földi valónkba bolondulva képesek vagyunk teljesen elfelejteni még az emlékét is valódi otthonunknak? Néha bele-bele tekinthetünk, átéljük a csodát, de ahogy a mindennapok körülményei ránk borulnak, újra es újra elhalványul az emléke, mint egy álom, mit érzünk még a szívünkben, de felidézni már nem tudunk ébredés után. A kísértés a rosszra erős és sötétben alig látunk az orrunknál tovább; nem is látszik, miért is ne lenne a rossz a helyes út. Sajnos, csak mikor szól a kakas és pirkad, akkor látjuk meg, hogy a kép, amit festegetünk a sötétben, valójában hogy is néz ki.

A félelem nagy úr, rengeteg cselekedetet vezérel. De Jézus nagyobb ÚR, a leghatalmasabb, aki valaha járt a földön, és képes minket is kivezetni a sötétebből. Ha nem így lenne, nem vállalta volna mindazt a szenvedést, amit vállalt értünk. Nehéz volt nagyon, még Istenként is, véghezvinni mindazt, amit tett, de tudta, hogy ez által sokakat hazavezethet. Ő a legkedvesebb, édes pásztorunk, aki bármire készen állt és most is készen áll, az elkóborolt bárányaiért.

Varga Csenge, Budapest

2020. április 11., Nagyszombat

Mt 28,1-10

„...menjétek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába.”

Az örömhír szerint az ünnep után Mária Magdolna és Mária elmennek a sírhoz, hogy megemlékezzenek Jézusról. Földrengés támad, az örök megrettenve lemerevednek, nem tudnak semmit sem tenni. A felnyitott sírnál ülő angyal pedig a fenti mondattal küldi az asszonyokat a tanítványokhoz.

Az első gondolatom erről az, hogy vajon miért az asszonyokat gondolta a Teremtő alkalmasnak arra, hogy ezt az élményt átélje velük, és nekik mondja el az angyal a legfontosabb üzenetet: feltámadt a halottak közül. Jézus korában az asszonyoknak nem sok joguk volt, mégis a Teremtő rájuk bízta e fontos üzenetét. Miért vállalt ilyen kockázatot? Nem félt attól, hogy asszonyos fecsegésként fogják értékelni a híradást? Talán ennek is üzenete van. Talán ezzel is erősíteni szándékozott a nők jövőbeli társadalmi helyzetét. Sokszor mondják a mai világunkban, hogy vajon mennyivel más lenne a világ, ha a nők nagyobb döntési lehetőséghez juthattak volna. Lehet kevesebb háború lett volna, lehet, hogy jobban vigyáznánk a természeti környezetünkre? Nem tudom, de azt érzem, hogy az én életemben nagyon nagy szerepe van a körülöttem élő nőknek, a feleségemnek, a lányaimnak, a menyemnek, a lány unokáimnak. Sokkal lágyabbá teszik a világot, mint amilyenben különben élnék.

Második gondolatom pedig az, hogy a tanítványoktól azt várja az üzenet alapján, hogy menjenek Galileába, „dolgozzanak” azért, hogy találkozhassanak a Mesterrel. Míg a sírtól távozó asszonyoknak megjelenik és megerősíti megjelenésével a feltámadását, addig a tanítványaitól azt várja, hogy mutassák ki hűségüket, és menjenek Galileába, ha találkozni akarnak vele. Vajon ebben is nem arról van-e szó, hogy a Teremtő a férfiaktól azt várja, hogy minél több területen mutassuk ki hűségünket, mert valljuk be, mi hajlamosak vagyunk elveszni a részletek sűrűjében, ritka pillanat amikor „egy ügyűek” vagyunk. Mi szeretünk stratégiákat alkotni, lehetséges jövőképeket elképzelni.

Drága Teremtőnk! Kérünk téged, segíts bennünket, hogy tudjunk a most-ban, a pillanatban élni, hogy ne szervezkedjük túl az életünket, hanem éljünk úgy, hogy készen álljunk arra az életútra, amire alkottál minket. Legyünk figyelmesek az asszonyok jelzéseire, fontos információkról maradhatunk le, ha nem figyelünk rájuk. Legyünk olyan asszonyok, akik méltók lehetnek arra, hogy a Teremtő alkalmasnak találjon minket arra, hogy üzeneteinek hír adói lehessünk. Mert azért azt valljuk be, azt gondoljuk, hogy a Teremtő üzenete, örömhíre legalább olyan fontos Jézusi életmozzanat, mint az, hogy feltámadt. Ámen

Áts András, Budapest-Sashalom

2020. április 12. – Húsvétvasárnap- János 20,1-9 – Élni és éltetni!

Anyanyelvi édesanyánk mosolyt fakasztó neveket ad néha ünnepeinknek. Ami az oroszban „Feltámadás” (*vaszkreszénje*), az mifelénk Vasárnap, vásárnap. Ami a keresztény vallások legnagyobb ünnepe (*Dominica Sancta*), azt mi Húsvétvasárnapnak mondjuk, amikor végre húst vehet magához az az ember, aki tartotta nagyböjtben a hústilalmat. Szerencsére a tartalmi lényegét illetően minden magyar tudhatja, ha akarja, hogy a mai vasárnapon a keresztény vallás alapját ünnepeljük: Jézus feltámadását.

„Krisztus feltámadt!” – köszönnek egymásnak az ortodox keresztények. „Krisztus feltámadt?” – kérdezik a bizonyítékokat váró gondolkodók. Van helyük a kérdőjeleknek, és van helyük a vitát lesöpörni akaró kijelentő mondatoknak. „Ne kinyilatkoztassunk, beszéljessünk” (Keresztury D.)! A hivatali tekintélyre épülő állítások és a történetkritikai megfontolások eredményezhetnek gyermekded hiteket is, és alapvető elbizonytalanodásokat is. Egy ünnep azonban megerősödésünket hivatott szolgálni. Ebbe belezavarhat ugyan a történelem: „Vártuk a húsvéti feltámadást, és helyette bejöttek az oroszok” – írja visszaemlékezésében Sinkovits Imre. Mindezek ellenére minden ünnep értékkelő visszatekintés és fejlődni akaró előrettekintés. A mai ünnep kiemelten is az. Mint a szentségek: valamit lepecsételnek, és valamire küldenek.

Emlékezzünk! A ránk hagyományozott leírások és ezek közül a mai evangélium nagyon életszerű. A végtisztesség megadásának szándékával sírhoz menő asszonyok, a drámai hír hallatára odafutó tanítványok és a helyszín részletes leírása, mindez szinte bennünket is jelenlévővé tesz. Visszük a kenetet, futunk a sírhoz, elnémulunk az üres sír láttán. Ahányan vagyunk, annyiféleképpen éljük meg és beszéljük el tapasztalatainkat. Én a sír után bizonyára Arimateai Józsefhez futottam volna. Övé a sírbolt, neki van jogosultsága és lehetősége az engedéllyel odahelyezett Jézus ügyében eljárni. Hihetetlen tény, hogy a félelemmel teli tanítványi kör Nagypéntek után hamarosan ki mer állni, hogy életük veszélyeztetésével tanúságot tegyenek az élő Jézusról. Igaz, hogy ebből a beszámolóból kimarad a nagyon is emberi kérdés: És most hol van a ti Jézusotok?

Ünnepi előrettekintésünk lelkiismeret-vizsgálatra indít. Az ember végzi mindennapi dolgait, kötelességeit. Azt is, ami fájdalmas, kényelmetlen, kellemetlen, mint a végtisztesség megadása. Ha lehet, válogatok a teendőinkben, és a számomra kellemesebbekre mondok igent. A többit szívesen átengedem másoknak. Amit

nem tudok kikerülni, azt sóhajok kíséretében, illendően teljesítem. A kötelességteljesítés nagy érték. A szívvel teljesítés még nagyobb érték.

A hírvivés, az információáramoltatás a mai kor egyik kiemelkedő bűnre vezető alkalmá. Már a tárgyilagos közlésben is benne van a hírvívó egyénisége. Hát még, ha ezt érzelmeivel és fantáziájával színezi. Ezek a jólérsütség magabiztosságát, a híryanag jobb megértetését szolgáló részek kiemelését szolgálják. Jó esetben csupa jó szándékkal. Az alapvető tények rögzítése után jövetnek a vélekedések, megvitatások.

Ebben a rohanó világban az akkori tanítványi futás is üzenet értékű. A futást kiemelt cél, nagyon jelentős élethelyzet teszi indokolttá. A sportban az edző sípja futtat. Manapság milyen síphangokra futok? Egyre több, egyre erősebb rohanásra készíteni akaró hang vesz körül. „A kor szele minden zugban fütörész” (Sütő A.). A „mérgezett egér” rohangálásából a kemény önnevelés és fegyelem emelhet ki. Ehhez azonban meg kell erősödnöm a Jézushoz tartozni akarás „egy-ügyiségében”.

Az Élet ünnepén legyen hála mennyei Atyánknak Jézusért. Elmondta és bemutatta, hogy mi az emberi élet értelme ezen a földön. Akinek kell a Jézus-követéshez a feltámadás csodabizonyítéka, az így kövesse őt tetteiben és szavaiban. Akinek ehhez más spirituális eszközök kellene, azokat hasznosítsa megszentülése útján. Lényeg, hogy „emberhez méltó gondolatból fakad az emberhez méltó élet” (Bulányi Gy.). Aki kicsit is megteszi a Jézus által tanított Atya akarátát, az megtapasztalja, hogy így élni jó, így élni emberhez méltó. Hát kell ennél nagyobb bizonyító erő az élethez és éltetéshez?!

Király Ignác, Érd

2020. április 13., Húsvét hétfő

Mt 28,8-15

Micsoda döbbenetes találkozás. Már ott a sírnál a lehetetlenség érzése, aztán a sietség félelemmel a szívükben, hogy megvigyék a hírt a többieknek. Egész lényüket átjárta a csodálat, a hihető és a hihetetlen feszültsége. A lehetetlen lehetségesként való átélése. Hallatlan izgatottság, melyben a félelmet átjárja az öröm.

És akkor, ebben a szívet, lelket feszítő bizonytalan, reménykedő állapotban egyszer csak szembe jön velük Jézus. „Ne féljete!”-mondja nekik „Menjete, vigyete hírül...ott majd viszontlátnak.”

És ettől kezdve a találkozás a meghatározó. Mint ahogy az én életemben is a találkozás a meghatározó.

Ha egyszer szembe jött velem Jézus, ha egyszer átéltem, hogy ez a nálam nagyobb, szerető hatalom megérint engem, akkor ez a továbbiakban annyira meghatározó számomra, ahogy a pólusok pontosan meghatározzák az iránytű helyzetét. Jöhetnek a filozófiai okfejtések, jöhetnek az okoskodások, hogy egyáltalán meghalt-e, feltámadott-e Jézus. Lehet, hogy nincsenek logikus érveim, de itt van a szívemben a meggyőződés, a találkozás élménye, mely nem fakulhat soha olyan emlékké, mely elevevességével ne éreztetné az átélt valóságot. Jöhetnek a viták, az érvek és ellenérvek, lehet, hogy ezekben alul maradok, de, hogy milyen a szívében rátalált ember alapállapota, az Weöres Sándort idézve tudom igazán megvilágítani.

[Weöres Sándor: A célról](#)

Mit bánom én, hogy érdemes,
vagy céltalan a dolgom?
Patak vagyok: kérdejem-e, hogy
habomat hova hordom?
Harcok: nem tudom, kiért
és nem tudom, ki ellen.
Nem kell ismernem célomat,
mert célom ismer engem.

Pantó Eszter, Solymár

2020. április 14., kedd

Jn 20,11-18

Úgy tűnik, hogy Jézus hiába beszélt előre férfitanítványainak a harmad-napról. Az ő messiási reményüket véglegesen lezárta a sírkő. Számukra kétszer-kettő igazság volt, hogy a halál ellen nincs orvosság. Az értelem kapitulált. De a nőtanítványok, mindenekeelőtt Mária Magdolna, nem adták fel a reményt. A szeretet

érzelme utat talál ott is, ahol az ész megáll. Titkon reménykedtek valamiféle folytatásban. Ezért siettek a sírhoz. Ám amikor Magdolna meglátja az elhengerített követ, első logikus következtetése, hogy elvitték a holttestet a sírból. Számára az a nagyobb tragédia, hogy nincs meg a test, a szeretet tárgya.

Az evangélium bemutatja, hogy mi történik, ha bensőnket nem járja át a meggyőződés, ha szívünket nem hatja át a hit, hogy Krisztus feltámadott. Ebben az esetben a világ szemével látjuk a dolgokat. Mária Magdolnát, minden hűsége ellenére – és annak ellenére, hogy mélységes odaadással viseltetett a meghalt Üdvözítő iránt – zokogva találjuk a sír mellett, ahelyett hogy örvendezne. Nagyon szerette Jézust, de képtelen volt túllépni az Úr halálának tragédiáján és meglátni feltámadásának fényét.

Az életben sokszor – különösen, ha nehéz, esetleg fájdalmas helyzetbe kerülünk – keresni kezdjük a miérteket és a hogyanokat. „Hogyan történhetett ez meg velem? Miért éppen velem történt ez meg?” Azután elkeseredünk, s igyekszünk valami kézzelfogható, számunkra érthető magyarázatot találni. Mária Magdolna is így tett. S annyira ragaszkodott ahhoz az elgondoláshoz, hogy elvitték az Urat, hogy ettől nem vette észre, hogy Ő áll ott mellette. (A feltámadott Úr valóban „elvitte” a halott Mestert – mindörökre).

Azt hiszem, mi is sokszor így vagyunk ezzel. Annyira elfoglalnak a saját elképzeléseink, hogy nem vesszük észre az igazi megoldást, a helyes választ. Talán helyesebb volna egy kicsit elcsendesedni, időt adni magunknak, hogy meghalljuk az Úr szavát és figyelni tudjunk rá. Milyen igaz a magyar közmondás, hogy sokszor nem látunk a szemünktől. De egészítsük ki: milyen kevés az, amit a szemünkkel látunk, milyen torz, milyen hamis! Mária is akkor ismeri fel a „kertészben” Jézust, amikor az nevéen szólítja. A szeretet ismeri fel a szeretetet. Ez nem intellektuális felismerés, ez rezonancia. Jézust ésszerűen se megragadni, se felismerni nem lehet. Csak egyféleképpen: aki szeretettel keresi Jézust, mint a magdalai Mária, az előtt testet ölt a szeretet. Az pedig az élet lényege.

Ezután már a magdalai nem maradhatott meg önsajnálátában, a találkozás kegyelmét nem sajátíthatta ki! Küldetése van testvéreihez: közölni velük az örömhírt. Máriát ez a személyes találkozás és megszólítás teszi tanúvá, tanúságtevővé. Ennek hatására alakul át fájdalma örömmé.

Aki igazán találkozik Jézussal, az evangélistája, hírnöke lesz. Talán eljött az ideje annak, hogy meghalljam, amint Jézus nevemen szólít, és személyemre szóló feladatot ad. Csak el kell csendesedjek, időt kell rá szánjak. Adok egy kis időt magamnak, hogy meghalljam Jézus szavát? Ha meghallom, meg is értem? Ha megértem, próbálom életemet ennek alapján élni?

Rihmer Karcsi, Budapest

2020. április 15., szerda

Lk 24. 13-35

Volt már, hogy azt érezted, hogy Isten esetleg elhagyott? Hogy talán nem törődik veled? Talán dühös voltál, vagy csalódott. És talán nem értetted, hogy miért engedi meg, hogy szenvedj. Mi értelme lehet ennek a dolognak? Magunkra ismerhetünk az emmauszi tanítványokban, akik mély szomorúsággal, még az elmúlt események hatása alatt hagyták el Jeruzsálemet. És ebben az állapotukban érkezett hozzájuk Krisztus.

Ha kívülről tekintünk az eseményekre, akkor inkább azt nem értjük, hogy miért megy közéjük Jézus? Hiszen éppen mi történik? Tulajdonképpen megkérdőjelezzük Isten hatalmát! Annak ellenére, hogy nap mint nap találkoztak Jézussal, hallgatták a tanítását, vele voltak, mégsem tudnak hinni benne. Hinni abban, hogy igaz lehet, amiről beszél. És mégis, mindezek ellenére Jézus közéjük érkezik végtelen szeretettel és türelemmel, és a mély szomorúság, ami bennük van, a találkozás során átalakul túláradó boldogsággá.

Talán mi sem vagyunk elveszve. Bűnösök vagyunk, hitetlenek, és folyamatosan megkérdőjelezzük Isten nagyságát. Jézus mégis jön hozzánk. Minden nap. Ha engedjük, akkor tanúja lehetünk a csodának, ahogy átalakítja az életünket, az Ő örömet adja nekünk. Csak őszinteség és alázat, amire szükségünk van ehhez.

Ezt a napodat megélheted egy lehetőségként. Akkor is, ha úgy érzed, nagyon távol kerültél Istentől. Ő jön hozzád ma is, és csak arra vár, hogy nyitottsággal fordulj felé. Kész vagy rá?

Bíró Panni, Rákoscsaba

Jézus a feltámadása után sokszor mondja: Békesség nektek! Ezt mondja nekünk is: Békesség nekünk. Nagyon könnyű a hétköznapiakban harcolni, ártani, odaszúrni a másoknak. Sokkal nehezebb békében és szeretetben lenni azzal, aki az imént húzta rá a lábamra a bevásárlókocsiját a boltban vagy aki kivágott a kocsim elé egy mellékcátaból.

Jézus most mégis erre hív bennünket. Ő tényleg létezik és itt él velünk, itt van a mindennapokban, eszik velünk és tanít minket. És ő természetesen segít is abban, hogy ez megvalósuljon. Ő jön oda, kéri a sült halat, és bátorít minden nap: higgyünk benne, hogy csodát tehessen velünk. Hogy aztán békében tudjunk élni az embertársainkkal.

A mai nap igyekezzünk Jézus békéjét megélni, aki sosem szólt oda senkinek, aki ártott neki!

Bíró Gyurka, Rákoscsaba

Érezzük-e néha úgy, hogy Jézus elhagyott minket, hogy elhagyott hitünk, vagy egyszerűen mi árultuk el, egy kínos szituációban megtagadva Őt? Talán ismerős a hozzáállás: Miből adjunk másnak, ha magunknak sincs? Ismerős a helyzet, hogy a magunk erejéből Nélküle próbálunk boldogulni, vagy hogy nem megyünk egyről-kettőre valamilyen nehézség feloldásában? Vajon felismerjük-e Jézus jelenlétét hétköznapi egyszerűségében, mi több, meghalljuk-e, ha küldeni akar, kitartunk-e küldetésünkben?

Jézus keresztre feszítését követően a reményvesztett tanítványok Péter hívására visszatérnek saját fizikális hálójukhoz feladva az emberhalászatot. Biztos, ami biztos, valamiből csak kell élni... Ezen a napon hiába fáradoznak, nem fognak semmit. Már pirkad, gyomruk korog, mikor egy férfi jelenik meg a parton. Csak annyit kérdez: Fiaim, nincs valami ennivalótok? (Mint a népmesékben az öreg néne, vagy az öregember. Ilyenkor rendszerint valami próbatétel következik.) A férfi tanáccsal áll elő, s ők megfogadják, kivetik hálójukat újra.

Most, hogy másnak is enni kellene adni, és a fókusz kissé saját körükön kívül kerül, váratlanul áldás van ismét hálójukon. Ekkor a szeretett tanítvány ráismer Jézusra az idegenben. A szituáció a korábbi csodás halfogásra rímel, ez egyszer már megtörtént velük. Jelzi is észrevételét Péternek, aki hajlamos hirtelen fellángolásra, és azonnal a ruháját magára kapva vízbe ugrik, hogy mielőbb láthassa. Hite visszatérőben, s talán tisztulásra, mielőbbi feloldozásra vágyik.

Hogy is volt, mikor legutóbb ilyesmi történt? Nem, nem csak a megélhetésről volt szó, hanem emberhalászatról, küldetésről. Talán mégis folytatni kellene, lehetne, ha újra itt van Jézus? – kavarognak fejükben a gondolatok miközben a partra vonszolják gazdag zsákmányukat.

A parton parázs világít, sül a hal, szinte érezzük illatát, ott a kenyér. Ételt készít nekik, megosztja velük, amiye van, de kéri, mint mindig, ők is tegyenek hozzá halukból. Most már mindannyian érzik az osztozásban, a kenyértörésben a bizonyosságot: Hurrá, itt van Jézus újra közöttük!

S ha Ő velünk, ki ellenünk? Igen, feladatuk/feladatunk is megmaradt, fennáll, folytatni kell az emberhalászatot, apostolkodást, különleges meghívása és ígéretei is érvényesek, ne aggodalmaskodjunk, merítsünk belőle erőt: ITT VAN JÉZUS KÖZTÜNK!

Nagybán Edit és Feri, Budapest

„Ami velünk történt, nem volt soha még” énekeljük az egyik ismert egyházi énekben. Ezt érezhették Jézus barátai és tanítványai és ezt érezte Jézus is. Jézus halála és feltámadása rendkívüli esemény volt, nemcsak a hívők, hanem a szemtanúk számára is. Milyen sorrendben kell mondani ezt a hírt? Ez hasonló ahhoz, hogy kit ölelünk meg először Karácsonykor, vagy egy találkozáskor, kik azok, akik legközelebb állnak hozzánk a koncentrikus érzelmi köreinkben. A feltámadt Jézus egy tanúságos sorrendet állít elénk ezekben az idézett versekben.

Az első – férfi lévén Jézus – a nő. Hiszen az emberi érzelmi élet teljesen csak a másik nemhez fűződő kapcsolatban lehet teljes. Hiszen a teremtettségben az ember: férfi és nő. Bár sok sejtés van róla, de nem tudjuk teljes bizonyossággal Mária Magdolna és Jézus viszonyát. Csak következtethetünk arra, hogy Jézus életében ez a legfontosabb viszony volt. Ezért ő az első. „Itt vagyok!” – jelzi Jézus. Ne szomorkodjál!, „Don't worry, be happy!” és mondd el másoknak.

A második érzelmi kör, az igaz barátok. „A kettő, aki a mezőn ment.” Kik voltak ők, akik fájdalmas szívvel mentek haza Jeruzsálemből. Nevüket nem írja a szentírás, csak következtethetünk, hogy a két igaz barát: Lázár és Márta voltak. Lázár, akinél a bevonulás előtti estét töltötte, aki maga is megtapasztalta magán a feltámadás csodáját. És a szorgos, mindig praktikus Márta, aki testvérét is figyelmezteti a nők szolgáló szerepére.

A harmadik kör: a közösség, a tizenegy. Ők már nagyon sokfélék. Összeköti őket a Mester iránt tisztelet, és hogy saját vágyaik beteljesítőjét látták Jézusban. Akik még a szenvedés óráiban is kardoztak, elfutottak és hazudtak. Az csak lassan oszlott el bennünk vágyaik köde, hogy ki is volt Jézus valójában. Amikor a vágyakat az ember elengedi, marad ott a teljes valóság, az igazi emberi szerep. A vágyak ellen nem küzdeni kell, hanem megérteni, elfogadni, tapasztalni és elengedni, feloldani. Azonban Jézus tudja, hogy sem egy rajongó nő, sem két jó barát nem tudja véghezvinni a jézusi tanítását örökségét. Ehhez szervezettség kell, elköteleződés, fizikai és mentális erő. Hit, intellektus, küzdeni-tudás és készség az áldozatra. És hit abban, hogy az Isten Országáa meg tudja változtatni az emberiséget ezen a földön.

Mi kései utódok is így vagyunk, vagy így kellene, hogy legyünk. A párunk, az igaz barátok és a közösség sorrendiségét Jézus elénk élte a feltámadott léte első gesztusaiként. A sorrend nagyon emberi, a szeretet körei ezek. Vigyázzunk az arányokra és a nagy tetteinkhez itt nyerhetünk érzelmi támogatást. A nőtől (férfitől), az igaz barátoktól. És ott a közösség, akikkel vállvetve küzdhetünk nemes céljainkért.

Garay András, Dunakeszi

2020. április 19. – Húsvét 2. vasárnapja – János 20,19-31 – Irgalmasság

Ezt a vasárnapot Szt. II. János Pál pápa az Isteni irgalmasság vasárnapjának nevezte el. A hívő ember hajlamos ezt főként úgy értelmezni, hogy milyen jó, hogy Isten irgalmas hozzánk! Igen, ez a szerető Isten Jézus által tanított viszonyulása a bűnre hajló ember felé, aminek legcsodálatosabb példázata a tékozló fiú története. A mai evangélium békességet kívánó köszöntéssel kezdődik, a megbocsátás gyakorlására buzdít, és az Istenbe és egymásba vetett bizalom gyümölcseként ígéri a boldogságot.

Hiszek az irgalmas Istenben. Hiszek, mert hinni akarok. Hinni akarok, mert annyi baj és jaj van ebben a világban, amelyeknek nagy százalékát az ember okozza, hogy mi más reményünk lehet a javulásra, mint a bűnbánatunkra kapható irgalmas biztatás. Biztatás, hogy van remény a jobbra levésre és a magunk okozta bajok jobbra tevésére. Isten, ha szeret, nem tud nem megbocsátani. „A mi Atyánknak szeretetbetegsége van” (Ferenc pápa). Ha én szeretek, nem tudok nem megbocsátani. Amikor nem tudok megbocsátani, nem szeretek. Ilyenkor jönnek a magyarázkodások, az igazság-hangsúlyozások, a „de” kötőszavakkal folytatott mondatok. Mondatok, amelyek szépen indulnak, aztán önigazolásba csapnak át. A hívő ember egyik jellemzője, hogy nagy hála tölti el Isten iránt, mert vele ilyen irgalmas. A másik sajátosság, hogy nagy mentségkeresésbe kezd, ha neki kell szüntelenül irgalmasnak lennie. „Hogyan bocsássak meg, ha nem kér bocsánatot?” – hangzik az őszinte kérdés. Bizony, szüntelenül egymás irgalmára szorulunk.

Az irgalmas megbocsátás gyümölcse a béke. A keleti ember *Shalom, Szálem...* békeköszöntése, ha valóra válna... A feltétel nélkül irgalmas Isten gyermekeiként érdemes megfontolni, hogy milyen fokozatok vezetnek el ehhez a teljességhez, a békéhez. A bántott és a bántó rendeződése, békességre jutása a tét. Ha engem bántottak, és nem bocsátok meg, és a bántó sem kér bocsánatot, akkor nincs egyikünkben sem, és közöttünk sem béke. Ha én megbocsátok, noha nem kért bocsánatot, akkor bennem béke lesz, de benne és közöttünk nem. Ha ő bocsánatot kér, de én elfordítom a fejemet és a szívemet, akkor benne béke lesz, de bennem és közöttünk nem. Ha ő bocsánatot kér, és én is megbocsátok, akkor szent a béke. Benne is, bennem is, közöttünk is. Barátság, testvérbarátság születhet. „Az ellenségtől megszabadulásnak legjobb módja a barátkozás” (A. Lincoln). Ha ezt a sémát Isten és a magam kapcsolatára is kiterjesztem, akkor világos lesz, hogy a magam érdekeltségét ebben a békességteremtésben egyre komolyabban kell vennem. Hiszen melyikünk ne vágya békességre Istennel, egymással és önmagával?

Irgalmasság vasárnapja a mindennapok irgalmáért van. Az éppen erősebb odahajol az éppen rászorulóhoz. Nem felülről, felsőbbrendűként, hanem sorstársként, mellette állóként. Olyan emberként, aki nem csupán a „saját fájdalomtól tud meghatódni” (Latinovics Z.). Szellemi irgalom a gondolatcsere, jó tanács. Spirituális irgalom a lelki vezetés, lelki segélyszolgálat, a közös és egymásért végzett ima. Karitatív irgalom az embertárs számára hasznos, szükséges és örömet okozó tárgyak adakozása. Ez vallási előírás? Nem. „Világnézetet nem lehet instrukciókban adni” (Latinovics Z.). Ez józan emberi hozzáállás kérdése, amelyet pápai biztatás is segít.

Király Ignác, Érd

2020. április 20., hétfő

Jn 3,1-8

Már lefekvéshez készülődött, mert a nyolcvan-egynéhány év már nyomokat hagyott a testen. A lélek ugyan készsége lett volna, de a test már gyengült. Csengettek. Ki a fene lehet ez ilyenkor? – kérdezte magában, de már ment is ajtót nyitni. Nem hitt a szemének. Még a két kezét is összetette maga előtt, mintha imádkozna. A neves teológus N. Béla állt az ajtóban. Évekkel korábban szakadt meg köztük a kapcsolat, bár jól ismerték egymás munkásságát. Majd amikor valahol összeakadtak, tisztelettel üdvözölték egymást, mint akik tudják, hogy a gondolat szabad, de sokszor jó, ha „víz van a szájukban”. Húsvétkor volt ott az egyik templomi beszélgetésén.

Ilyenkor? - kérdezte, de egyben egy széles mozdulattal befelé invitálta. Bent, a kis szobában, ahol számtalan látogatója foglalt helyet a székeken, vagy állva a fal mellett, már ott, ahol nem volt könyvhalom vagy könyvekkel zsúfolt könyvespolc, helyet kínálta és tisztelete jeléül meggyújtotta a világosságot adó nagy állólámpát is.

A tanár nyugodtan ült és türelmesen várta éjszakai vendége kérdését. Első meglepetése elmúlt és talán egy kis elégedettségérzetet is érzett gyomra tájékán. Megszokta, hogy ne engedje át teljes önmagát megjelenő gondolatai és érzelmei sodrának. Nyugodtan vette a levegőt és érezte, ahogy a kilélegzés alatt a bekerült, tápláló energia szétárad egész testében. Üres volt és nyitott. Türelmes és figyelmes.

– Tanár úr – vágott bele Béla a mondanivalójába. Tudjuk, hogy Jézus Krisztust szerelmesen képviseled, mivel senki sem képes úgy beszélni róla, mint ahogy te teszed, hacsak az Isten nincs vele.

Ámen, úgy van – mondta a tanár. *Mondom neked: ha az ember nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát* – folytatta, mintha kitalálta volna Béla kérdését, ami idehozta.

Béla megdöbben. Erre a nyílt sisakos, János idézetes támadásra nem számított. Mi ez? Teljesen érthetetlen. Azt tudta, hogy a lélek, a *pneuma* a test, a *sarksz* halála után visszatér a Teremtőhöz, hogy aztán Isten magként, *Logos*-ként újra elvethesse. De itt egy élő emberről, annak testéről, róla lenne szó - ha jól érti. Ezért összeráncolt homlokkal, kezeivel erősen gesztikulálva megkérdezte a tanárt.

Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Másodszor is bemehet anyja testébe, és megszülethet ismét?

A tanár egy ideig csendben nézte. Tisztában volt vele, hogy mekkora belső küzdelembe került Bélának, hogy eljőjön hozzá, az egyszerű szerzetes-tanárhoz. Azt is látta, hogy kérdése ellenére hatalmas, türelmetlen vágy él benne, hogy megértse azt, amiről ő a húsvéti beszélgetésen a kis templomban beszélt. Valami megérinthe, ami teljesen ellenkezett azzal a hagyománnyal, amit eddig ismert, képviselt és tudott. Valamilyen mágneses központ alakulhatott ki benne egy teljesen új, ismeretlen irány felé, hiszen különben el sem jött volna. Talán most próbál meg felállni a sötétben, hogy elinduljon az ismeretlen irányába és titokban egy iránymutatásért jött. Talán. Mit mondjon neki? Hiszen tudós munkásságát írásaiból ismerte. Annak idején vitatkoztak is eleget. De most? Most, ki ez a lény itt előtte? És ki ő maga, hogy bármit is mondhasson. Mindegy. Lehetővé kell tennie, hogy akinek az akarata érvényesülni akar ebben az emberi világban, az dolgozhasson itt, most rajta és saját magán is. Olyan szavakat kellene találnia, amiket Béla is ismer, de talán nem ugyanúgy ért, mint ahogy ő használja. Megpróbálja? Látta Béla tekintetén, hogy nagyon szeretne többet érteni a szavaiból. Szeme tiszta volt, tekintete nyugodt, de érdeklődő lett és keze is megnyugodott. Alkalmasnak, becsületosnak, őszintének látszott valami új befogadására. És akkor átadta magát a nyitott figyelemnek.

Ámen, legyen – szólalt meg teljes lényével. *Mondom neked: Aki nem vízből és lélekből születik, az nem megy be az Isten országába. Ami a testből születik, az test, ami a Lélekből születik, az lélek...*

Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam: újjá kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. Így van vele mindenki, aki a Lélekből született..

Farkas István, Budapest

2020. április 21., kedd

Jn 3,7-15

Csodálkozunk Jézus kijelentésein, mint Nikodémus. Kérdezünk, tanulni akarunk, kíváncsian várjuk a választ, majd értetlenül csodálkozunk. Óh, mennyire-mennyire más rugóra jár az agyunk! A szemi nézéssel, kézi tapintással érzékelhető valóság világából, a matéria sűrűjéből nem érezzük a Szent Szellem „fuvallatait”, pedig azok ugyanúgy részei a VALÓSÁGNAK, csak nem vagyunk rá „beérzékenyedve”.

Aki Lélektől született, az hallja a szél zúgását – mondja Jézus. De ki nem született Lélektől? Aki bele ragadt az anyagi világba, az is képes érzékelni a Szent Szellem jelenlétét, de ahhoz újjá kell születnie. Vissza kell térnie a szellemi világ jelenlétét is érzékelő valóság fölfogásához. Másképpen: meg kell térnie, hinnie kell teljes meggyőződéssel abban, hogy a Szent Szellem jelen van, vezet és tanít, és nem hagy elveszni.

Igen. Akár naponta meg kell térnünk, mert újra és újra besűrűsödik, elborul körülöttünk a világ. Az Evilág ehhez nagyon ért. Gyakran újra ki kell lépni a Fényre, örömmel és bizalommal, hálás imával, hogy azalatt is, amíg botorkálunk, a Szent Szellem velünk van. Mint Mózes réz kígyójára tekintettek a kígyómart zsidók, úgy kell tekintenünk Jézusra, akit az Atya jelként is küldött számunkra. Ha Ránézünk, nem árthatnak a mérges kígyók. Az újjá születés titka ez. Hinni a szent jelekben, amelyeket Jézustól kaptunk, és a Szent Szellem állandó jelenlétében. Mert jelen életünk is tele van „jellel”, a jelek átszövik életünket, óvnak és vezetnek.

Ha sikerül újjá születnünk, azaz beérzékenyülnünk a szél zúgásának a meghallására, nem vagyunk elveszett emberek. A hitese bizalom távol tartja a félelmeket, reménnyel teli örömben élhetünk, megtapasztalva már ebben a földi világban is megelőlegezve Isten Országának a természetét.

Naponta, vagy napjában többször is tegyük le aggodalmainkat, és tekintsünk a mi Urunkra, akkor újra és újra megszületik az Életbe vetett bizalmunk. Akkor egyre fogékonyabbá válunk a mennyeiekről szóló Jézus-i tanításokra is.

Albrecht Júlia, Mende

2020. április 22., szerda

Jn 3 16-21

A kereszténység legnagyobb kérdése az, hogy miért is jött Jézus? Az egyházak a történelem során nagyon egyszerű és könnyen elfogadható válaszokat adtak erre a kérdésre. A választ áttolták a hit, a misztika, a titok térfelére, elvárva ennek elfogadását. Ma a világ már nem így működik. Sok felmérés van arra, hogy a keresztények hogy állnak a hiszekegy hitigazságainak elfogadásával, vagy, hogy az eucharishtiában Jézus valóságos teste jelenik-e meg? A felmérések eredménye az, hogy hitigazságok motiváló ereje egyre kevésbé erő. Mondják is, hogy az egyházak világa elmúlt és elkezdődött a spiritualitás világa.

De ez is kevés ma már. Ma a szeretet világának kell elkezdődnie, mert a kérdésre az egyedüli válasz az, hogy Jézus a szeretet okán jött el.

A jánosi idézet és jézus tanítása egyértelmű ebben. Isten a szeretet, Jézus ebből a világból jött. És alapvetően csak két dolgot mondott.

Az egyik az, hogy tegyük rendbe az istenképünket. Isten nem hatalmas bíró, egyfajta emberfeletti lény, akitől félni kell, akit folyamatosan engesztelni kell (a bűnökért vagy másért), hanem maga a szeretet. Az ember istenképét az áthagyományozott tudás, a félelmek, a szülői, nevelői, papi ránkhatások formálták. Valójában nem vagyunk szabadok, mikor az istenképünkről beszélünk, hanem az „terméke” annak a kultúrának, amiben élünk. Nehéz ebből kitörni, mintegy kívülről szemlélni önmagunk hitét. Nagyon nehéz elfogadnunk azt, hogy Isten feltétel nélkül szeret bennünket és csak azt kéri, hogy mi is szeressük őt.

És ez a jézusi küldetés második dolga. Az emberkép megváltoztatása. Ez is kettős értelemben. Az egyik az, hogyan gondolunk önmagunkra. Bűnös, sőt bűnben fogant lények vagyunk? Vagy a teremtés okán az eredeti ártatlanságunkat megélni képes lények vagyunk, akikben él Isten lelke. És alapvető dolgunk, hogy ezt tapasztaljuk, keressük, megéljük. Ez a spiritualitás útja. Szent Atanász mondja (és értsük jól), Az Isten

emberré lett, hogy az ember Istenné legyen. Ez az egyházunkban mára elfelejtett: teózis. Azaz nem Istent kell antropomorfizálni, hanem önmagunkat teomorfizálni.

A másik értelme az emberképnek változásának az, hogy hogyan tekintünk a másik emberre. János evangéliumában az egységről, egymásban levéséről beszél. Jézus felebarátként beszél a másik emberről. Ez a keresztény testvériség, ami kezdetekben alapvetően az egyház erejét adta.

János egyértelművé teszi, aki a miért jött el kérdésre ezt a választ adja az Isten térfelén játszik, aki nem ezt a választ, valahol máshol, más vonzások erőterében él. Azaz nincs benne Isten csapatában.

Mikor győzi le a világosság (helyes istenkép és emberkép) a sötétséget (torz istenkép és emberkép). Csak akkor, ha mi Jézus tanítványai először rendbe tesszük a saját isten és emberképünket, majd ennek erejében fordulunk a többi ember felé. Tanítással, szolgálattal, társadalomformálással. „A hegyre épült város el nem rejthető”- ki kell lépni önmagunk zárt világából. Ma, tapasztalva az emberiség sorskérdéseit, nem lehet ezt halogatni.

Garay András, Dunakeszi

2020. április 23., csütörtök

Jn 3,31-36

„Aki felülről jön, mindent felülmúl.”

Óriási ellentét feszül az égi, és a földi között.

Az ellentét oka, hogy az égi keveretlen, a földi valamilyen fokban mindig kevert.

Az ember nem tud nem gondban lenni evilági dolgok miatt, akkor sem, ha ez a gondban levés egyénileg, ki-ki fejlettségi szintjének köszönhetően nagyon eltérő mértékű.

És tulajdonképpen a FEJLETTSÉG a kulcsszó. Tudati, lelki, szellemi szintünk fejleszthető.

Fejleszthetőségének két alap pillére van. Egyik a bizalom, amiből szükségszerűen következik az elengedés képessége, másik az akarat.

Bíznunk kell abban, hogy Jézust az Atya küldte, hogy átadott Neki mindent, ami az Övé.

Bíznunk kell abban, hogy Jézus hitelesen adta tovább, amit kapott.

Ő is úgy adta tovább, hogy semmit sem tartott vissza privát használatra.

Hogy ebből mi jut el hozzánk, és válik életünk részévé, az csak és kizárólag rajtunk fordul.

Ha elhisszük Jézus szavait, hogy „Az Atya felkelti napját a gonoszakra és jókra egyaránt”, akkor minek a gondban levés evilági dolgaink miatt?

Ha elhisszük, hogy az Atyát és Jézust csak embertársainkon keresztül tudjuk visszaszeretni, akkor mire várunk?

Akaratunkat kell aktivizálni, hogy szeretetünkkel felmelegítsük a világot.

Idéznék József Attila Szeress úgy, mint a Nap! című verséből:

„A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mennyit ér a fénye,
A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mit kap majd cserébe
A Napsugár nem mérlegel,
Csak tündökölve árad,
Simogat és átölel,
de nem kér érte árat.”

Add Uram, hogy Szentlelkedet várva mi is napsugarakká válhassunk!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

2020. április 24., péntek

Jn 6,1-15

Az embert minden korban érdekelte a csoda. Vonzódott hozzá, és kereste, ahogy ma is tömegek indulnak útnak a vélt, vagy valós csodák eseményeinek helyszínére. Jézust is a csodák miatt keresik, vagy követik az emberek. Gyógyításainak a következménye, hogy ötezer ember indul el feléje. János reális képet fest a tömegről. Nem a tanítás, ami vonzza ezt a tömeget, hanem a csodás gyógyulások. A szinoptikusoknál a

tanítványok tesznek tanúságot szociális érzékenységükről, amikor ők kérik Jézust, legyen tekintettel a tömeg biológiai igényére, és még időben bocsássa el a tömeget. Jánosnál maga Jézus kezdeményez, Ő kérdezi - próbára teszi- Fülöpöt, hogy javasoljon megoldást az étellel való ellátásra. Fülöp az elméleti, - mennyi pénzből, mennyi kenyeret kellene venni. András, aki szintén hozzászól, a gyakorlati ember,- valamennyink van, csak kevés. Jézus talán nem véletlenül beszélget ezzel a két tanítvánnyal, hiszen a működésének kezdetén a két legapostolibb magatartást tanúsító tanítvány Fülöp és András. (András Pétert, Fülöp pedig Natanaelt hozza össze Jézussal.) Megoldást azonban nem tudnak javasolni. A kánai menyegző csodája nem szüli meg automatikusan a „ha a vízből bort tud csinálni, akkor kenyeret is tud, ha akar” gondolatot. Jézus végül is a kevésből jóllakatja a tömeget. Mint oly sokszor, most is az embert nézi, és nem a lehetséges következményekkel foglalkozik. Az éhező tömegek étellel való ellátásának joga ugyanis kizárólag az uralkodónak-császárnak volt fenntartva, jól tudván és tapasztalván, hogy a gazdagok ételosztása sokszor szerzett támogatást az ételosztónak a császárral szemben. Ezért az ilyen cselekedet szigorú büntetést vonhatott maga után. Jézus is szembesül a tömeg „aki enni ad, az alkalmas királynak” magatartásával. Nem marad más választása, mint a menekülés.

Gondolatok:

Ne legyek türelmetlen. Jó tetteim vagy szolgálatom következtében a társaságomat kereső emberek csoportja lehetőséget teremt számomra a Jézusról szóló tanúságtételre.

Ha elméleti és gyakorlati szinten sem találok megoldást egy problémára, forduljak bizalommal Jézushoz.

A szükségét szenvedőkön való segítség fontosabb, mint a tételes törvényhez való igazodás, függetlenül a lehetséges következményektől.

Vegyem észre, és legyen bátorságom elmenekülni, ha olyasvalamivel akarnak jutalmazni, vagy olyasmivé akarnak tenni, ami ellenkezik Isten akaratával.

Dévai Zoltán, Pécel

2020. április 25., szombat

Mk 16,15-20

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Jézus többször is küldi tanítványait különböző feladatra. A legsúlyosabb, mindenre kiterjedő küldés mennybemenetele előtt hangzik el: menjetek az egész világra és hirdessétek az örömmüzenetet. Tehát az örömmüzenet mindenkihez el kell érjen, és a hirdetés mindenkinek a feladata. Persze csak abban a körben, ameddig a képességek és a lehetőségek megengedik. Nem egy embernek kell eljutnia mindenkihez, de mindenkinek el kell jutnia valakihez, legalább egy másik emberhez.

A küldetés tartalma a hirdetés, mégpedig Jézus üzenetének hirdetése. Mi ez az üzenet? Szeretet az Isten – szerető, befogadó, elfogadó, átölelő, megbocsátó, jóságos Atya.

Olyan a Mennyei Atya, mint a Nap az égen – állandóan süt, ontja melegét, de aki az árnyékba vonul, elbújik egy sötét veremben, nem érzékelheti a napsugarak jótékony hatását, és erről nem a Nap tehet.

Az Atya szeretete szüntelenül árad a világra, mindenki felé. Aki nyitott és befogadó, azt magához vonzza, és rajta keresztül áramoltatja szeretetét. Aki viszont elzárkózik, bezárkózik, nem ad lehetőséget arra, hogy elérje a szeretet, kizárja magát az Atya által biztosított boldog életből, az általa készített örök országból.

„Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”

Vagyis, aki felismeri az Atya akaratát, és hűségesen törekszik annak megvalósítására, Istennek tetszően él, az bizonyosan részese az Isten Országának itt a földön, és majd odaát is. Aki viszont nem keresi Isten akaratát, megátalkodott módon szembemegy a jóval és még a változtatására is képtelen, nem sok jóra számíthat.

Fityusné Apáti Zsuzsa, Pécel

2020. április 26. – Húsvét utáni 3. vasárnap – Lukács 24,13-35 – „Lángolt a szívünk!”

Emmauszi történet. Két tanítvány, a tágabb körből, találkozik az élő Jézussal. Egy pillanattfelvétel, amely egy hosszabb folyamat része az életükben. Valamikor felfigyeltek a názáreti rabbira. Bizonyára a vele és általa történt különleges történések miatt figyeltek fel. Nem elégedtek meg a szóbeszéddel. Utánajártak a

híreknek. Akkor még nincs az a hírcunami, ami manapság. Emlékszem, gyerekkoromban, a tanyán minden hír figyelmet érdemelt, mert nagyrészt személyes volt: mi történt a közeli tanyákon. Világmegváltó hírek nem zavarták meg az egyszerű embereket. Kleofásék érdeklődésében is zajlott egy folyamat: az érdekességtől haladtak az érdekeltség felé. Ki ne értené meg egy rómaiak által elnyomott ország férfijaiban kavargó indulatokat!? Akkoriban évente törtek ki kisebb-nagyobb lázadások, fegyveres felkelések, amelyeket rendre vérbe fojtottak. Ki ne várt volna egy olyan vezetőt, akinek végre sikerülhet a függetlenségi harc.

Akkoriban „a vallás nem szabadidős foglalkozás” volt (Vörös Éva). Jézusban nagy hatású prófétát ismertek meg, akinek szavait ingyenesen végzett terapeutai tevékenysége hitelesítette. Kleofásék szíve fellángolt! Lelkesen hallgatták, kíváncsian figyelték, folyamatosan megbeszélték, amiket láttak, hallottak. Megélték, hogy „az Istenben való hit értelmes bizalom kérdése” (H. Küng). Ehhez a lángoláshoz nem kellett a legbelső, tizenkettős körhöz tartozni. Ehhez elég volt nyitott szívvel és fejlődni akaró értelemmel kapcsolódni Jézushoz.

Jön a hideg zuhany. Az emberi ész megáll, hiszen egy kiemelkedően jó ember is veszélyt jelent a vallási és világi hatalmak számára? Igen! A veszélyt, a személyt el kell távolítani. Erre találták ki a börtönöket, munkatáborokat, rabszolgáncokat. A Kleofásék számára szívet lángoltató Jézust nem kizárják, hanem kivégzik. Politikai vezért váró elképzelésüknek valahol el kellett bizonytalanodnia Jézus tanításának és magatartásának hatására. Ha nem így lett volna, akkor az lett volna a természetes, hogy kardot rántanak a mester kiszabadítására. Csodát vártak, hogy majd az Isten kiszabadítja? Ennél többet nézek ki a zsidó hazafiakból. Jézustól vártak valami drámai robbanást, amely a szívekben parázsló erőket lángba lobbantja a fővárosban? Várták, ugrásra készen, hogy a kritikus helyzet Jézust kiragadjon eddigi, lavírozásnak vélt magatartásából? Tény, hogy erős és zavaró szelek fújták össze-vissza a szívük lángjait. A kivégzés el is fújta ezt a lángolást...

Megzavarodott és gyászos hangulatú fejjel mennek haza. „A küldetésbe belefáradt ember a mindennapi teendőkhöz menti magát” (Illyés Gy.). A parázs ott izzik bennük, de a remények elszálltak. Lesz-e ebből új lángolás? Találkoznak valakivel, és bevonják kérdésekkel teli, elkeseredett beszélgetésükbe. A csatlakozó férfiből pozitív gondolatok sugároznak, a közös vacsorán Jézustól látott szokás szerint töri meg a kenyeret... Mintha ez a férfi erősen ráfújt volna szívük parázsára. Az idegen elmegy, a felizzó parázs lángra kap! Ő nem idegen! Irány vissza a többi tanítványhoz! Lángoló szívvel mennek lángra gyújtani a többieket. A nagypénteki dráma ott vibrál bennük. Tudják, hogy „embernek lenni nehéz, de másnak lennünk nem érdemes” (A. Schweitzer). Mennek, hogy összeadódjanak lángjaik, és megszülessen az Isten Országának reménye a földön.

Király Ignác, Érd

2020. április 27., hétfő

Jn 6,22-29

„Ne a veszendő enivalót hajtsátok” (fáradozzatok)

...abba vessétek bizalmatokat, akit Ő küldött” (higgyetek)

Az első idézetek Tádé fordításából valók, a zárójelések az új fordítású Bibliából.

Miért mond nekem többet a Tádé féle fordítás?

Nagyon képletesnek érzem a „hajtság” kifejezést. Ezt látjuk magunk körül és sajnos néha magunkon is. Ebben a szóban benne van a kapkodás, a rohanás, a minden áron való, valamit elérni akarás, a magam erejét nagyra tartás. A tetejében itt a világ dolgaiért való küzdelemről van szó. De úgy gondolom, hogy az Isten Országának terjesztésében sem válik be a „hajtság”. Egyrészt, mert annyit szabad vállalni, ami mellett még fényt sugárzó, boldog, vonzó életű emberek tudunk maradunk. Másrészt, ha nagyon akarom az Igét hirdetni, akkor féltő, hogy nem veszem figyelembe a másik fogadó készségének állapotát. Ahogy mondani szokták: a fűszálat nem lehet rángatni, hogy nőjön, avagy ahogy egyszer Beton atya prédikálta: figyelni, mikor vált az illetőnél zöldre a lámpa, mikor mondhatok többet. Amellett a „hajtság” apostol azt gondolja, hogy ő „megpasztorálja” az illetőt, holott egyre nagyobb a bizonyíték arra, hogy csak egymást egyenrangúnak gondolva, egymást gyarapítva lehet csak mindkét félnek előre jutnia.

És miért teszik jobban a „belévetett bizalom”? Lehet csak azért, mert a „hit” szót annyira lejáratják és oly sok értelmezése van ma már. Bokros megfogalmazásban a hit az igaznak tartást és az erre rátett életet jelenti. Ezt teljesen el is tudom fogadni. De valahogyan túl racionálisnak érzem. A „belé vetett bizalom” kifejezésnél átmelegedik a szívem, rögtön ott érzem mögöttem a személyes Istent, aki atyám, testvérem és barátom. akivel

mindent megoszthatok, aki mindig jelen van, sosem megy szabadságra, akivel együtt nevezhetek és sírhatok, s akivel együtt megpihenhetek, lazíthatok.
Szóval ne „hajtsátok” magatokat és élvezzétek az Isten ölelő közelségét!

Kőszeginé Melinda, Pécs

2020. április 28., kedd

Jn 6,30-35

„Bizony, bizony mondom nektek: nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak.”

A Jézust követő tömeg ismét megéhezett és csodajeleket követel, hitük igazolásául.

Mózes mannájára hivatkoznak, ami a túlélésüket szolgálta, pedig azt is az Atya adta fölülről.

Jézus figyelmezteti őket, hogy az igazi mennyei kenyeret keressék, ami életet ad.

Próbálja megértetni velük, hogy Ő az igazi kenyér, akire szükségük van. Isten küldte az égből, hogy életet adjon a világnak.

Miért nem értették meg Őt?

A materiálisan gondolkodó ember akkor is és ma is csak a testi szükségletei szerint képes szemlélni a cselekvéseket. Ez a lelki vakság a szellemi vaksággal párosul.

A testi éhezésnél kínzóbb a lelki éhezés, amit a jóllakással nem lehet pótolni.

A jóléti társadalom embere is sokszor nincs tudatában ennek a folyamatnak és látványosan a testét eteti ahelyett, hogy a lelki ürességét töltené fel.

A szellemi és lelki alultápláltság okozója a hitetlenség.

Jézus megadja a választ az ember kiúttalanságára.

Őt kell elfogadnunk, Ő a táplálékunk, orvosunk, életünk helyreigazítója.

Ki más ismerné jobban az ember szükségleteit, mint az, aki megalkotta?

„Az Atya, aki teremtett bennünket nélkülünk, nem tud üdvözíteni bennünket nélkülünk.”

Micsoda nagy felelősséget kaptunk a szabad akaratunkkal.

Jó lenne nem visszaélni vele!

Miért tartom haladóbb gondolkodásnak Jézus szavai megkérdőjelezését, mint elfogadását?

Életem során sikerült-e már átélnem a Vele való találkozás boldogító örömét?

Ha igen, akkor miért nem garancia számomra Jézus szava?

Kétkedő hittel vajon tudnám-e vállalni az üldöztetést, ha eljön az ideje?

Tápláló szent kenyér-e számomra az áldozás?

Széplakiné Finta Erzsébet, Pécel

2020. április 29., szerda

Mt 11,25-30

Jézus vallás tevése az Atyáról

Mottó: Háromságos szent Istenség, Háromságos az emberség!

Egy néprajzi szöveggyűjteményben olvasható, hogy a Messiás tömören így fogalmazza meg szerepét a világban: „Azé küldött az Isten ide hozzátok, hogy segíjtek rajtatok”

Isten a választott néphez korábban prófétákat küldött, hogy ráirányítsák a figyelmet Isten akaratára, az Istennek tetsző életre. Nem fogadták el a beszédüket: felhívásaikat, hogy mit tegyenek, felszólításaikat, hogy mit ne tegyenek, sőt ellenük fordultak, kiiktatták őket az életükből. Isten, mint saját szőlőskertjére tekintett e népre, ápolta és gondozta, elküldte hozzá szolgálait, végül saját Fiát, de Őt sem becsülték meg. (ld. Példabeszéd a gonosz szőlőművészekről: Mk.12.1-12) A másik két szinoptikus is közli, mert ők is lényegesnek találták ezt a történetet. A bölcselkedők és a tudálékosok előtt rejtve maradtak és maradnak Jézusnak a Szentháromság világáról, a szeretet világáról szóló tanításai és ennek a szeretetnek életre váltása. Süket fülekre találnak az Atya - Fiú viszonyról, a Lélek működéséről szóló tanai. Az öntelt, egocentrikus emberrel nem lehet, nincs mit kezdeni. Csak olyanokkal, akik belátják végességüket, akik

szükségét érzik, hogy egy az önmaguknál nagyobb Valakit elismerjenek, elfogadjanak. Olyan valakit, akivel életre szóló kapcsolatba akarnak és tudnak is maradni, mert a Másik is ezt akarja. Így lehetséges, hogy kiteljesedjen életük, egészen a gyümölcsözésig (Mt.21.43). Ez csak az ilyen Háromságos létformában lehetséges, a válaszoló, s egyben új kört nyitó, hiithű, emberséges szerepben. Jézus említett igája erre a Vele való közös együttműködésre, együttműködésre utal. Itt ugyanis az ember megtalálja élete értelmet, a lelke nyugalmát: „mert az igám boldogító és a terhem könnyű” (Csia Mt.11.30)

Rohonczi Gábor, Budapest

2020. április 30., csütörtök

Jn 6,44-51

Nem könnyű szöveg a mai szentírási szakaszunk sem. Mindjárt az első mondaton megütközhetünk: „Senki sem tud hozzám jönni, ha az Atya, aki küldött engem, nem vonzza.” Ezek szerint tehát lennének olyanok, akiket vonz az Atya, és olyanok is, akiket nem? Igazság ez? Ez utóbbiak eleve ki lennének zárva az Isten Országába jutás lehetőségéből? Nem hihetjük. Pedig Jézus korában is találkozunk megátalkodottakkal, akik Jézusnak csak keresztbe tesznek, csak törbe csalni akarják, nem a tanítására figyelni. Ezekkel – elsősorban farizeusok, írástudók – Jézus sem tudott mit kezdeni. De ott van a jó szándékú gazdag ifjú, akit a nagy vagyona akadályoz meg abban, hogy Jézus tanítványa lehessen. Akkor tehát kijelenthetjük, hogy ezeket az Atya nem vonzza? Semmiképpen nem így van.

Az Atya mindenkit vonz! Itt olvassuk ebben a szakaszban is, hogy „mindnyájan Isten tanítványai lesznek”. Ez persze újabb látszólagos ellentmondás, mert az előbbi példák szereplői nem lettek azzá. Csak egy magyarázat lehet: Az Atya mindenkit vonz, de vannak, akik ellenállnak ennek a vonzásnak, ilyen vagy olyan okok miatt. Az 1Tim 2,4-ben is azt olvassuk, hogy „Istenünk azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére”. Persze aki nem kér belőle, aki elutasítja, azon az Isten sem tud segíteni. Akik viszont engednek az Atya vonzásának, azoknak Jézuson keresztül vezet az út az Atyához. Jézus meghitt szeretetkapcsolatban van az Atyával, ahogy azt a János evangélium első fejezetében olvashatjuk: „Istent nem látta soha senki, az Egyszülött Fiú nyilatkozta ki, aki az Atya ölében van.” Erre az Atya ölében levésre vagyunk mi is meghívva!

Jézust követve, az ő tanítását valósítva juthatunk lépésről lépésre közelebb az Atyához. A széles út helyett a keskeny utat választva, a saját keresztünket hordozva kell járnunk a Jézust követés útját. S ha elcsüggednénk, belefáradnánk? Akkor sincs baj, hiszen ott van a Szentlélek, aki eljövételének ünnepére készülünk ezekben a hetekben. Ő megerősít és bátorít minket, amikor arra van szükségünk. Ilyenformán előállt az egész Szentháromság ebben a rövid szakaszban.

Legyünk tudatában, hogy kincsünk van - a teljes Szentháromságot birtokolhatjuk! Csak rajtunk múlik. És akkor az Oltáriszentségről még nem is beszéltünk. Élünk vele!

Gyulai Zsolt, Budapest

2020. május 1., péntek

Jn 6,52-59

„Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérének, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”

János evangéliumának lényeges tartalma az örök életről szóló tanítás.

Isten szeretetének annyira fontos az ember örök élete, hogy odaadja érte egyszülött Fiát.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16.)

És Jézusnak is annyira fontos, hogy odaadja érte emberi életét. Mert akinek nincs örök élete az elvész.

Az örök élet: hit Jézusban, Nem annak a hite, hogy Ő létezik, hanem a Benne való hit. Őbenne hinni azt jelenti, hogy befogadom magamba. A szívemmel, az értelmemmel, az akaratommal, teljes valómmal. Ez azt is jelenti, hogy ugyanígy átadom magam neki, teljesen rábízom magam, Ő bennem él, és én Őbenne. Ennek az egymásban levésnek a biztosítéka a nekem adott teste és vére. Táplálékul adja magát.

Ha a testemnek szüksége van az eledelre, hogy életben maradjon, az igazi istenképű valómnak is szüksége van életben maradásához a vele való táplálkozásra. „Vegyétek és egyétek” Ízleljétek, rágjátok, nyeljétek, tapasztaljátok, hogy „az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital” Így valósul az Ő élete bennem, s ez már itt a földön a megkezdődött örök élet. És az ígéret: „feltámasztom őt az utolsó napon.”

Jó nekünk, mert a történéseket és ígéreteket tudhatjuk az Evangéliumokból

Az Oltáriszentség szerzése, az élet odaadása a Golgotán, a húsvéti feltámadás, a mennybemenetel valóságát hitünkkel mind megérthetjük a nekünk küldött Szentlélek működése által. Ezért hinni sokkal könnyebb, mint a kortárs apostoloknak és hallgatóknak. Mégsem hisznek benne még mindig sokan.

De nekünk, akik – ha valóban – benne élünk, küldetésünk van a többi embertestvérünk felé. Nem lubickolhatunk az Ő szeretetében tétlenül „fotel keresztényként.” (Ferenc pápa)

Ha napról-napra tudatosítjuk, mekkora ajándék birtokosai vagyunk, akkor lobognia kell bennünk a szeretet tüzének, és meg kell születnie a cselekedeteknek, hogy „rólunk Reá ismerjenek.” (Gyurka bácsi).

Trásy Éva, Budapest

2020. május 2., szombat

Jn 6,60-69

Amit Jézus a kafarnaumi zsinagógában tanít a saját testéről, mint eledelről és a véréről, mint italról, melyek által örök élethez lehet jutni, azt valószínűleg senki sem érti. A hallgatóság szétszéled, még a tanítványok közül is sokan elmaradnak tőle. Ezt látva Jézus megkérdezi az apostolokat: „Ti is el akartok menni?”

Kár, hogy nem hallhatjuk ennek a mondatnak a hangsúlyozását. Mi van mögötte? Laza ajánlat, hogy – na, ha akartok, most ti is elhagyhattok? Vagy szorongás, hogy – csak nem akartok ti is elmenni? Vagy egyszerűen csak a szabadságukra emlékeztette őket, hogy az ő döntésük, ha vele maradnak, ennek bármilyen következményével?

Azt hiszem, hogy ennek a tanításnak minden részletét az apostolok sem érthették, akik Jézus legszorosabb közössége voltak. De Péter azért megragadta a lényegét: mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje, és az örök élet beszéde van nálad. Kihez mennénk tőled?

Mert Jézussal közösségben lenni, őt követni mindennél és mindenkinél fontosabbá vált számukra.

És a mi számunkra? Mi nem maradozunk el tőle? Mi nem gondoljuk, hogy túl kemény, megvalósíthatatlan dolgokat kíván tőlünk? Vagy csak jól elvagyunk mellette, mert jól érezzük magunkat vele, de ha rosszra fordulnak a dolgok, más társaság után nézünk?

Segíts, Uram, hűnek maradni hozzád!

Fiers Márta, Budapest

2020. május 3. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,1-10 – Egy akol és egy pásztor

Nagyapám juhász volt. Ő minden juhot szeretett, én mint kisgyerek, csak a Bertát szerettem, mert rajta lovagolhattam. Meg a kisbárányokat szerettem. Majd' megszakadt a szívem, amikor a nagyapám egy kisbárányt a nyakában hozott haza a legelőről, mert vérzett a lába. Talán csak mára értettem meg, hogyan lehet valakinek a gondja egy egész nyáj, és egy egész nyájnak a sorsa.

1) Az elfogult Pásztor

Kívülről nagyon elfogult ez a pásztor. Magát kizárólagos jó pásztornak tartja, mindenki mást tolvajnak és rablónak. A nyáját pedig a legjobbnek, amelyért akár az életét is odaadja.

Gondolom, minden pásztor ilyen. Csakhogy ki dönti el, hogy a világpiacon melyik juhász és melyik juhakol az egyetlen és a legjobb?! Minden szektavezér vagy vallásalapító úgy gondolja, hogy csak övé az igazság, és az ő akla az egyedül üdvözítő. Ezért is akarja mindegyik a maga aklába terelni minden embert, aki csak él és mozog.

2) A jó Pásztor

Aki embert mond, az a tévedés lehetőségét is mondja. Tudja, hogy nincs tévedhetetlen ember. A tévedés joga emberi szabadságjog – ami nem jelenti azt, hogy ezzel az adottsággal együtt ne találhatná meg az ember azt a bizonyosságot, hogy az igazság megismerhető, egy út járható és boldogító.

Számunkra nem bigott szöveg, hogy Jézus az „Út, Igazság és Élet”! Mert történelmi összehasonlításban is a népek pásztorai, vezérei vagy mind az igazságtalanságnak, vagy jobb esetben az igazságosságnak és főleg az igazságosztásnak a megszállottjai voltak, béresek és bérencek, a hatalomnak, az elnyomásnak és erőszaknak az emberei.

Tőlük lényegileg különbözik Jézus, aki az irgalom embere, a mindenkit szolgálni akaró és az életét is odaadó pásztor, és aki a szelíd bárányságra felesküdt nyáját akarta egybegyűjteni: egybeszeretni az emberiséget.

3) A hang és az ajtó

Ismét a nagyapám nyájához térek vissza. A bárányok tényleg ismerték a hangját, és szerintem ő álmából felriadva is tudta, hogy melyik báránya béget oly veszettül. Azt már én is tudtam kisgyerekként, hogy aki a karámba nem az ajtón keresztül, hanem a kerítést megbontva vagy a kerítésen átmászva megy be az akolba, az csak a tolvaj lehet és rabló.

Boldog lehet az az ember, aki olyan közösséget talál, ahol a „Jó pásztor” az eszmény, és ahol az egész nyáj arra a Jézusra figyel, aki valóban az életét adta a nyájáért. A farkasoktól, zsarnokoktól, tolvajoktól nem kell félni, de féltetni kell egymást és az egész nyáját, hogy az a Hangra figyeljen és a Hangot kövesse, Jézus, a jó Pásztor hangját – és hogy az Ajtón át járjon, és mindig hazataláljon! A meleg Akolba!

Mi maradjunk hűek ahhoz, aki azért jött, hogy „életünk legyen és bőségben legyen”!

Kovács László, Budapest

2020. május 4., hétfő

Jn 10,1-10

Abban az időben így szólt Jézus: „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshol, az tolvaj és rabló. Aki viszont az ajtón megy be, az a juhok pásztora. Az ő ajtót nyit neki, a juhok pedig hallgatnak szavára. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Miután mind kivezette, előttük halad, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. Az idegent nem követik, sőt elfutnak tőle, mert az idegen hangját nem ismerik.”

Jézus ezt a hasonlatot mondta nekik, de ők nem értették meg, hogy miről beszél. Jézus ezért így folytatta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Én vagyok az ajtó a juhok számára. Akik előttem jöttek, azok tolvajok és rablók. Nem is hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, az üdvözülni, ki- és bejár, s legelőre talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.”

Jézus tanításának egyik jellegzetessége, hogy példabeszédeket használ, hasonlatokkal világítja meg mondanivalóját. A tapasztalat szerint hallgatósága így könnyebben megérti üzenetét. Különösen szükség van e képes beszédre, amikor önmagáról, származásáról és küldetéséről beszél. Hogyan tudja megértetni a néppel, hogy ő Isten, bár emberi valóságában látják őt? Hogyan tudja elfogadtatni, hogy a mennyei Atya küldötte? Hogyan tudja meggyőzni őket, hogy ő valóban Isten Fia?

A mai evangéliumi részletben néhány hasonlatot foglal össze János evangélista, aki egyben azzal indokolja Jézus hasonlatokban gazdag beszédmódját, hogy az emberek különben nem értették volna meg őt. A beszédben a kapun bemenő pásztorról és a nyájhoz más módon közeledő tolvajról van szó, illetve arról, hogy a juhok csak a pásztor hangját követik, az idegentől elfutnak. Jézus azt állítja magáról, hogy ő a jó pásztor, őt érdemes követni. Saját tanítását ilyen módon megkülönbözteti az írástudók tanításától, jelezvén, hogy ez utóbbiakat nem érdemes követni.

Jézus hangját akkor ismerem, ha rendszeresen hallgatom őt, olvasom tanítását. Hangját akkor követem, ha megtartom tanítását és a tőle megismert igazság szerint élek. Van-e bennem hit, hogy őrá bízom életemet?

Faragó Ferenc, Budapest

2020. május 5., kedd

Jn 10,22-30

A templomszentelés ünnepét télen tartották meg Jeruzsálemben. Jézus ismét találkozott zsidókkal, akikkel szóba elegyedett.

Nagyon komolyan vonták kérdőre, szinte sarokba akarták szorítani kérdéseikkel. Nyílt választ vártak arra, hogy valóban ő-e a Messiás. Jézus, noha válaszolt, tudta, hogy egy részük úgysem hisz neki, hiába mond bármit is, és hiába támasztja alá tetteikkel is mondanivalóját. Ezek a kérdező zsidók nem Jézus juhaiból valók, így nem is hisznek neki. De akik a saját juhaik, azokat ismeri, hallgatnak az ő szavára és követik is őt. És ráadásul még örök életet is kapnak, és senki nem veheti el őket Atyja kezéből, akivel Jézus egy. Jézust nem lehet becsapni. Ő átlát az embereken.

Mikor fordulok Jézushoz és milyen kérdésekkel?

Melyik csoportba tartozom, a sima érdeklődőkhöz, vagy az ő juhaihoz?

Milyen próbáknak vetem alá hitemet?

Motivál-e a jutalom (örök élet), vagy önmagában örömmel tölt el Jézus juhaihoz tartozni?

Kramm-Hampel Mária, Törökbálint

2020. május 6., szerda

Jn 12,44-50

Jézus Jeruzsálembé megy, utolsó húsvéti bevonulása történetét zárja le ez a rész. Közvetlenül megelőzi a tanítványoktól való búcsúzása fejezeteit.

A szöveg fontosságát a kezdő mondat is kifejezi: „Jézus pedig felkiáltott és így szólt.” Mindenkinek szánhatta mondandóját nemcsak a körülötte állóknak.

Vallomásnak is – a költőknél ars poetica-nak – is tekinthetjük mondatait eddigi tevékenységéről, munkájáról. Önazonosságát fogalmazza meg: kiemeli, hangsúlyozza az Atyával való kapcsolatát, szerepét életében. Az Atya küldte, Őt képviseli, a Tőle tanultakat mondja el, az Ő parancsát teljesíti. Jelenti ez az Atyával való egységét. Aki hisz Jézusban, az az Atyában hisz, aki látja Jézust, az az Atyát is látja. Az igazságok, amiket képvisel, megélésük az Atya akaratának teljesülései, az örök élethez vezető utat jelentik.

Működésének célját fogalmazza meg: Nem ítélni, hanem megmenteni jött a világot. A Jézusba vetett hit jelenti a világosságot az embereknek, teszi élhetővé, járhatóvá utunkat.

Szoktam-e – mikor, hol, kikkel – beszélni tudatosan magamról, céljaimról?

Gróf Zoltánné, Ballószög

2020. május 7., csütörtök

Jn 13,16-20

Küldött: elsőként gyermekkorom rajzfilmjének (dr. Bubó) teknőse, a Küldönc jut eszembe. Aztán a különleges jezsuiták között is unikális Beöthy Tamás, aki a halála előtti év nagycsütörtökén térden csúszva közelítve lábainkhoz kis közösségében megmosta, s csókkal illette azokat. Megható pillanatok voltak! Példát adva a jézusi magatartásra, mutatva a Tanítás magvára. Boldognak lenni e cselekedetek fényében és lelkületében lehet.

Az apostolok, akiket Jézus kiválasztott, az Ő kenyerét ették. Ő volt a munkáltatójuk, s Vele egy tarisznyából jutott mindannyiójuknak, de vajon osztottak-e sorsában? „Megmondom nektek, hogy higgyétek: Én vagyok. Nézzük meg az utolsó vers kereszthivatkozásait!

Mt 10,40: Amely fejezetben Krisztus kiküldi 12 apostolát, mondván, „aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, az engem küldőt fogadja be.” Majd Kr. Keresztelő Jánosról tesz tanúságot.

Lk 9,48: A tanítványok rangvitájakor maga mellé állít Jézus egy gyermeket, s monda nekik: „Valaki e kisgyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött; mert aki legkisebb közöttetek, az lesz nagy.”

Mely gondolatokat a Tanítványok hevéssége követ.

Jn 13, 20: A lábmosás fejezetében Jézus példát adott apostolainak, tanítványainak – akiket egyekké tesz önmagával, s mennyei Atyjával is – hogy ők is/mi is akképpen cselekedjünk, amiképpen ő cselekedett velünk, megmosva lábaink, meg kell mosnunk egymás lábait. S itt bizony már úgy szól az Ige: „Aki

befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.”

Tehát >apostol<, >kisgyermek<, >bárki< lehet küldött, hisz mindnyájan Isten gyermeke vagyunk.

Majd Jézus jelzi áruelőját, amely tény „A szeretet új parancsa” követi, jelesül, hogy **egymást szeressétek**, mert erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok.

Kérdés: *Isten küldöttjeként élek-e a világban, felismerem-e a hétköznapjaimban más Küldötteit?*

Tekes Ágnes Nóra, Kecskemét

2020. május 8., péntek

Jn 14,1-6

Az ember alapélménye kezdetek óta a félelem. Félelem az ismeretlentől, félelem a bizonytalantól, a jövőtől, félelem akkor a kiszámíthatóan bekövetkezőtől, ha az kedvezőtlennek számít; az elvesztéstől való félelem, vagy a változástól való félelem, ami néha még a kalandvágyókat, a gyorsan alkalmazkodókat is megriaszthatják. Mindenki átélt már olyan fajta nyugtalanságot, szorongást is, amikor nem tudjuk, mitől tartunk.

A tanítványok egy sor megélt, de általuk feldolgozhatatlan, feldolgozatlan, mert néha csak elviselt (gyerekek Jézusnál), néha megcsodált, de nem értett és főleg **meg nem értett** történések sodrásában és néha sodródásban töltötték a fenti dialógusig eltelt éveket.

Jézus mellett folyamatosan olyan események, és tanítások részesei voltak, amelyek különálló tapasztalati és tudásbeli szigetekként jelentek meg kiben-kiben különböző fokban, de látszik a kérdésből, hogy még nem alkottak bennük konzisztens ismeretanyagot, gondolkodási rendszert. Nem tudták megérteni, sőt átélni azt az evilágban ismeretlen, vagy ritkán előforduló szoros viszonyt, amit a Jézushoz és az Atyához tartozás folyamatos, befogadó és bennfoglaló minőségű kapcsolata jelenthet. Az „egymásban élést” Jézus sokféleképpen tanította és bizonyította számukra. Ne felejtjük el, hogy a lábmosás és az utolsó vacsora után vagyunk.

Erre a korábban tartalmában és mindennapi élet gyakorlatában bemutatott, szoros, minden földi körülménynek ellenálló, a jövőre nézve is megbonthatatlan kapcsolatra mutat rá Jézus, amikor a szorongással és a félelemmel szemben, annak eloszlatására a bizalmat éleszti fel a bizonytalanokban. Ez a bizalom a feltétlen hiten alapul, és ez az a hit, ami már nem az ismereteken, hanem döntésen, a szív döntésén alapul. Nincs ok a félelemre, mert az egy-ség teljes, az Atya, Jézus és a tanítványok között. A jövő biztos: az elválás legfeljebb csak fizikai, és nem érinti, nem változtatja meg a kapcsolat lényegét, tartalmát semmi. Az Atyánál elkészített helyek, a viszontlátás és az együttlét biztonsága a jelenben – a jövő valamennyi, különböző idősíkjá (= elmegyek, újra eljövök, magammal viszlek) tekintetében is megvalósul. Akkor is velem vagytok, amikor elmegyek helyet készíteni, mert ti is ott vagytok közben is velem, és később is ott lesztek, ahol én vagyok.

„Ismeritek az utat” – mert az én magam vagyok, én vagyok az igazság is, amit kerestek, és maga az az élet, amire vágytok, és ami miatt ezentúl nem kell nyugtalankodnotok, mert általam és velem eljuthattok az Atyához.

Ha magunkat helyezzük el ebben a történetben, akkor a kérdés úgy is felmerülhet bennünk: meg tudjuk e világítani az utat magunk és az emberek előtt, mit kell még tennünk, mit kell kérnünk a Lélektől ahhoz, hogy a nekünk ajándékozott – akár mécsesként pislákoló – fény fókusza tisztán rávilágítson az Útra, ami az Atyához vezet minket és a ránk bízottakat.

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest

2020. május 9., szombat

Jn 14,7-14

János evangéliumának 14-16 fejezetei Jézus búcsúbeszédét tartalmazza. Nem véletlen, hogy a fenti perikópák gyakran kerülnek felolvasásra a Szentmise Evangéliumi szakaszában, amelyet rendre állva hallgatunk meg kisgyerekkorunk óta. Olyannyira gyakran, hogy szinte kívülről tudjuk már ezeket a kijelentéseket, mert beleégték a szívünkbe, az elménkbe: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak én általam. Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva azonban ismeritek és látjátok Őt!” Aztán Fülöp közbeszólása: „Mutasd meg nekünk az Atyát!”

Jézus a búcsúbeszéd fejezeteiben egész földi tanításának summázatát adja. Dogmatikailag fogalmazva itt jelenti ki a tanítványoknak az Atya és a Fiú egylényegűségét. Hangjából szemrehányás érződik ki: Már oly régóta veletek vagyok, és nem ismered engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát is.” Majd később másként fogalmazva: „Higgyétek, hogy én az atyában vagyok, és az Atya énbennem.” Azaz, ha nehéz is ezt felfogni, megérteni, tudatba integrálni, logikailag bebizonyítani és heurisztikusan felismerni, „legalább a tetteimért higgyetek”. Aztán még erre is ráerősít: „Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket és magam cselekszem, sőt nagyobbakat is fog tenni azoknál, mert én az Atyához megyek”. Azaz nem passzív hitet vár el: elhiszem a csodát, de aktívat kíván: ti is vigyetek végbe hasonlóan nagy tetteket, akár nagyobbakat is azoknál, amiket nálam láttatok.

Lehetséges ez? Nyilván igen, de itt véget ér az idézett szövegrész, amely a Vigasztaló, az igazság Lelkének elküldésével folytatódik. De még ennél is többről van szó, amit a 18-21 versekben ismerhetünk meg: „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyában vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek.” Tehát nemcsak az Atya és a Fiú egylényegű, de ebbe a szentháromságos közösségbe az ember is bekapcsolódhat. Hogyan? A szeretetparancs teljesítése által: „Aki ismeri és megtartja parancsaimat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja”

A 15. fejezet a szőlőtő – szőlővessző hasonlattal tovább erősíti a dogmatikai igazságot: az ember részese lehet az Isten életének, de ennem morális követelményei vannak: a gyümölcstermés kötelezettsége. Jézus parancsoló módban is megfogalmazza ezt: „Ez az én parancsom, szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket! (Mintaetika). Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.”

Babits Mihály „Psychoanalysis christiana” c. versében ennek az Isten és Ember egymásban levésének dogmatikai és morális vonatkozásait elemezgeti. Érdeemes a teljes verset elolvasni, itt csak néhány versszakot idézünk:

Úgyis csak az Úr lát mindenki szemével,
s hamit temagadból szégyenkezve nézel,
tudd meg, lelkem, s borzadj, mert szemedden által
az Isten is nézi, az Isten is látja!

Krisztus urunk, segíts meg!

Óh jaj, hova bujhatsz, te magadnak-réme,
amikor magad vagy az Itélő kéme?!
Strucc-mód fur a percek vak fővenye alá
balga fejünk, - s így ér a félig-kész Halál,
s akkor mivé leszünk mi?

Gyónatlan és vakon, az évek szennyével
löknek egy szemétre a hibás cseréppel,
melynek nincs csörgője, s íze mindörökre
elrontva, mosatlan hull vissza a rögbe.

Krisztus urunk, segíts meg!

Ki farag valaha bennünket egészsre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dülő,
legfájóbb mélyünkbe belefűrő fűrő?

Szenvedésre lettünk mi.

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.

Krisztus urunk, segíts meg!

2020. május 10. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 14,1-12 – Látni az Istent!

Jézus megígéri a mennyei hazát. Ezt a részt olvassuk legtöbbször a temetéseken. Hiszen a halál kérdése igazában akkor aktuális. De megcsapja a halál szele azt is, aki hozzátartozója vagy barátja halálával szembesül, mint Jézus esetében a tanítványok.

1) Az égi haza

Jézus elfogása már biztosra vehető volt. Noha ő is megrendül és vért verejtékezik majd a halál közelségére, de most még nyugtatgatni akarja a barátait. Könnyű neki, mert istenélménye teljes bizonyosságot adott neki a szerető Atyáról és az ő világáról. Ezért tud emberi képekkel élve az Atya házáról beszélni, és azzal vigasztalni barátait, hogy csak előremegy, és helyet készít nekik a boldogság honában.

2) A hazavezető Út

Az okostojás Tamás egy szót sem ért abból, amiről a Mester beszél, de felteszi a nagyon „logikus” kérdést: „Nem tudjuk hová mész, hogyan ismerhetnénk az utat?!”. A három éves útonjárás során nem fogta fel, hogy az az út, amelyet járnak, nemcsak Palesztina országútja, hanem egy evilágtól különböző erkölcsi, szellemi és életformabeli Út, a szeretet Útja, mely egyenesen vezet odaátra, az Atya országába.

3) A rejtőzködő Isten

Amikor Jézus az Atyáról beszél, a másik nagyokos, Fülöp közbeszól: „Mester, Te vagy az Út, Igazság és Élet. Rendben! De sehol sem látjuk az Istent. Mutasd meg őt, és ez elég nekünk!”

Látni az Istent! Ez a mi vágyunk is. Mit nem adnánk, ha egyszer élénk állna, és bemutatkozna: „Én vagyok az Isten!” Aztán kezet nyújtana, és mi jól megszoríthatnánk a kezét.

Csak hogy ebben a materiális világban elképzelhetetlen látnunk a szelleminek mondott valóságot. Hisz saját lelkünket sem láttuk soha! Különbösen is, mi nekünk valóan szeretnénk látni őt, akit megérinthezünk, megölelhetünk.

4) A látható Isten

Jézus úgy lehetett a világ számára istenjelenség, hogy egy tudott lenni Istennel, az Atyával. Felfogta gondolatait, kimondta szavait és cselekedte tetteit.

Ezen túl megoldotta a problémánkat is. Nemcsak azzal, amit Fülöpnek mondott: „Aki engem lát, látja az Atyát”, hanem azzal is, hogy azt is mondta: „Amit egynek cselekszel a kisemberek közül, nekem teszed!”

Van tehát egy jó hírünk! Nézz magadra, rajtad keresztül is megmutatkozik az Isten! Olyan az Isten, mint te, amikor szeretsz! Mások pedig rád tekintve láthatják az Istent! Ha akarod, bemutatathatod másoknak nemcsak azt, hogy van Isten, de azt is, hogy szól az Isten, kezet is fog az Isten.

Akarod látni az Istent? – Nézz körül! Ott ül melletted. Ha akarja, rejtekéből eléd áll, kezet nyújt, megölel. És ha te akarod, belőled is kilép, élénk áll, kezet fog és megölel! Örömmel mondhatjuk: Van szerencsénk, Isten! Örülünk, hogy látunk!!!

Kovács László, Budapest

2020. május 11., hétfő

Jn 14,21-26

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.” Ekkor Júdás – nem az iskarióti – megkérdezte: „Uram, hogy van az, hogy nekünk akarod magad kinyilatkoztatni, nem a világnak?” Jézus így folytatta: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni. Aki nem szeret, az nem tartja meg tanításomat. A tanítás, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem küldött. Ezeket akartam nektek mondani, amíg veletek vagyok. S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.”

Jézus működésének célja a tanítás, szóval és példamutatással. Általa nem egy zsidó próféta véleményét ismerik meg a tanítványok, hanem közvetlenül Isten kinyilatkoztatásában lehetett részük. A tanítás alapköve pedig: a szeretet. Ezért nem büntetéssel fenyegeti azokat, akik nem tartják meg a tanítást, nem teljesítik parancsait, hanem a szeretetre, szeretetből fakadó engedelmségre hívja őket. A tanítás megtartása és a szeretet elválaszthatatlan egymástól – egyszerre okai és következményei is egymásnak: „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem” - „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat” Itt Jézus lezárja a tanítást: „Ezeket akartam nektek mondani, amíg veletek vagyok”. Ezután már a jövőre készíti fel a

tanítványokat, amikor már nem lesz velük: „előkészíti a terepet” a Szentléleknek, mely ébren tartja az emberekben a tanítást és vigaszt nyújt majd nekik. Számomra ez a szentírási rész egy nagyon tömör és célratoró összefoglalása annak, hogyan kell Őt követni: a szeretet megélése, a tanítás beépítése az életünkbe, a parancsok megtartása – mindegyiknek teljesülnie kell egymással összhangban ahhoz, hogy életünk biztosan tudjon haladni a keskeny úton. Kérem a Jézus által megígért Szentlélek segítségét, hogy tartson meg bennünket a szeretetben, amíg életünk útján haladunk.

Orbán Ádám, Budapest

2020. május 12., kedd

Jn 14.27-31a.

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.”

Ha nem úgy adja a békét, ahogy a világ adja, akkor mégis hogyan? Milyen békét kínál a világ? És melyet Jézus? Vajon miben különbözik az utóbbi az előbbbitől?

Szögezzük le: a világ nem ad semmilyen békét. A világban élve mi, emberek teremthetünk békét a konfliktusainkat lezárandó. A világban megjelenő kiterjedt, súlyos konfliktusokat háborúknak nevezzük, amelyeknek (bizonyos kivételektől eltekintve) mindig van győztese és vesztese. A „világ adta” békét a győztesek diktálják, és ezért a béke ritkán boldogítja a vesztes feleket – ezt talán nem kell magyarázni Trianon 100. évfordulójához közelítve. A világ effajta konfliktuskezelési gyakorlatát máig aktuálisan rajzolta meg Arany János a Civilizáció címet viselő, rövid, keserű versében:

Ezelőtt a háborúban
Nem követtek semmi elvet,
Az erősebb a gyengétől
Amit elvehetett, elvett.
Most nem úgy van. A világot
Értekezlet igazgatja:
S az erősebb ha mi csinyt tesz,
Összeül és – helybehagyja.

Ehhez az „értekezlethez” képest kéne többet nyújtania annak a békének, amit Jézus ad.

A korábbival párhuzamos, eretnekgyanús sejtésem, hogy Jézus sem „ad” semmilyen békét.

Életünket a jézusi eszményekhez igazítva viszont mi, emberek igenis teremthetünk békét. Ehhez talán nem kell más, mint hogy a konfliktusainkban ne győzelmet és vereséget lássunk, saját magunkban pedig ne győzteseket és veszteseket, hanem testvéreket, akiknek együtt kell(ene) boldogulni az életben. Nem egymást kellene legyőznünk, hanem saját viszálykodó természetünket, újra és újra, minden nap. Ha néha sikerrel járunk, az lehet az első lépés a Jézus adta béke megtalálása felé. Ha nem sikerül, az baj, de talán holnap még lehet javítani...

Megtapasztaltam-e már a különbséget Jézus békéje és a világ adta béke között? Kívülről (másoktól) várom-e a békét, vagy belülről próbálom megtalálni azt? Mi akadályoz ebben?

Bajnok Dániel, Budapest

2020. május 13., szerda

Jn 15,1-8

Milyenek szeretnénk lenni? Ez a kérdés már egy egészen kis gyereket is foglalkoztat és az idő múlásával változik, a kezdeti „olyan, mit apu/anyu” átalakul összetettebb elképzelésekké.

Aztán az ember választások elé kerül, a kérdés itt más formában jelentkezik: Isten, karrier, pénz vagy család? Persze mindig lehet jól hangzó és kellően absztrakt válaszokat adni, mint a „boldog” vagy „Istennek tetsző”, de ez nem olyan, mint egy recept. Nem lehet megenni és nem biztos, hogy az lesz a vége, amit eredetileg szeretnünk volna. Mi az, ami egy ilyen elképzelésből hiányzik? A szándék, hogy ezért tenni is kell és Isten segítségével, hogy a próbálkozásunkat siker koronázza. Ahogy a receptből sem lesz magától vacsora és hozzávalók nélkül a recept is értéktelen, úgy nekünk is kell Isten receptje és az általa adott hozzávalók, de kell az akarat is, hogy az Ő javaslatai alapján munkálkodjunk, akkor is, ha nem látjuk, mi a célja.

Isten segítséget ad nekünk. Ha benne vagyunk és Ő bennünk van, akkor bármit kérhetünk, de mi is kellene nekünk? Szerintem ahogy a szőlőtővessző is több gyümölcsöt terem, ha gondozzák, úgy nekünk is gondoskodásra van a legnagyobb szükségünk. Isten gondoskodására, mert ez teszi naggyá a mi próbálkozásainkat.

Földiák Máté, Budapest

2020. május 14., csütörtök

Jn 15,9-11

Parancsot megtartani nem egy szeretetre indító magatartás egyik oldalról sem: a parancs kiadásáról és megtartásáról egyaránt nem a szeretet jut eszembe, nem a szeretetre asszociálok. A fogalomhasználatunk csúszott el? Mi lehet az, aminek a kiadása, közlése és a teljesítése a szeretetben megmaradást és teljes örömet jelent? Tanítás, dicsérő szó, biztatás, elismerés, segítségnyújtás, áldozathozatal, kitartás valaki és valami mellett... (sor folytatható) táplálja a szeretet mind az indító, mind a fogadó fél részéről.

A parancs ugyanakkor nagyon nyomatékos közlés: nem egyszerű biztatás a végrehajtásra, hanem fenyegetést is hordoz.

A fenyegetés nem az Atyától és Jézustól jön, hanem a saját önsors-rontásunk tűnik a legnagyobb fenyegetésnek, ha nem veszünk tudomást a Teremtő és Jézus tanításáról, ha nem arra használjuk a világunkat és az életünket amire kaptuk.

Papp Gábor, Budapest

2020. május 15., péntek

Jn 15,12-17

A Szeretet parancsa

Nem Ti választottatok engem... nem választottunk (ez most véletlen egybeesés), arra tettünk ígéretet: megírjuk, ami ránk jut. Hisz a Szentírás minden szava hozzánk szól; vagyis hozzánk kéne szóljon. Mert ha nem, nincs is értelme. Húztunk hát az ismeretlenbe és olyan, mintha az érettségén Petőfit kaptuk volna. Lehetetlen nem átmenni. Ki ne ismerné, és ki ne idézné a Szeretet parancsát. „Barátainak mondalak titeket...” - szívet melengető szöveg. Nem vagytok szolgák, mindent megosztottam veletek... csak szeressétek egymást, úgy, mint én... életét adva... (kínhalállal meghalva önként a bitófán.)

No, csak lassabban. Messze nem olyan egyszerű, mint félig odafigyelve gondolnánk. Az „életét adja” – nem a meghal szinonimája. Az „életét adja” egy nagyon pozitív gondolat. Életet adni jött Jézus, éppen most, mikor ezeket írjuk, éppen most ünnepeljük jöttét.

Életet, életerőt, pozitív életszemléletet, bizakodó a Szeretet Istenben bízó és hozzá igyekvő Élet utat (én vagyok az ÚT) jöttél elénk élni. Aminek minden percét, óráját, évét és ünnepét, szombatját és Húsvétját megosztottad Barátaiddal, tanítványaiddal, velünk, azokkal, akikkel jöttél. Az önként vállalt kereszthalál ennek az életadásnak néhány kínos órája. Nem mellékes, de nem kizárólagos. a pecsét, a befejezés. Az Életadás egyfajta befejezése. Egy követhető barátokért élés töretlen lezárása. Megosztottad az életedet, nem spájzoltál magadnak egy light-osabb fél életet, amiben kipihened a keményebb részeket. És mindezt elénk élted emberként.

Keresem-e a megfejtéseket a Szentírás szövegeire, az én életemre vonatkozó közvetlen példaadást.

Lehet-e parancsba adni a Szeretetet?

Azokat érzem, tartom-e Barátainak, akikkel az Isten dolgairól is tudok és akarok beszélni?

Nem sajnálom-e kevéske szabadidőmet Barátaim öröméért, úton járási segítségéért, szeretésért áldozni?

Pálinkás Orsi és Laci, Budapest

Ebben az evangéliumi részben Jézus az apostolkodásra készíti fel tanítványait kiemelve azt, hogy a Krisztus-követés megnevezést, kirekesztést és üldöztetést von maga után (vö. Jn 16, 1-4).

Hiszen a jézusi tanítás túlmutat a világi értékeken, tehát nem csak, hogy ellenzi a gyűlöletet és az erőszakot, hanem elutasítja a csupán „tiszteletes”, a szemétségért elv alapján történő gondolkodásmódot is. Ebből kifolyólag Jézus egy szilárd és karakteres értékrendet él elénk, amely kiváltja a világ gyűlöletét. Azonban felmerül a kérdés, hogy miért döntöttek mégis oly sokan amellett, hogy a jézusi utat követik? Feltehetjük úgy is a kérdést, hogy miért akarna bárki egy olyan tanítást követni, ami mások gyűlöletét vonja maga után? Valószínűleg azért, mert úgy hitték, hogy a jézusi tanítással valóban megteremthető az Isten Országja a világon.

Én miért követem Jézust?

Van-e küldetésem az életben?

Vállalom-e a jézusi küldetést nap mint nap?

A mindennapjaim során mennyire határozzák meg döntéseimet, cselekedeteimet a világi értékek és hányszor döntök, cselekszem a jézusi tanítás szerint?

Bajnok Sára, Zsidi Bernát, Budapest

2020. május 17. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,15-21 - Milyen Lelket ígért Jézus?

János evangéliumában Jézus arról beszél, hogy távozása után kérni fogja az Atyát, küldjön más vigasztalót tanítványainak: az igazság Lelkét. A Lélek áradásának feltételeként az Atya parancsainak megtartását kéri. A Lélek kiáradásának három módját találtam az újszövetségi Szentírásban.

1) Lélekáradás jeruzsálemi módra

Az Apostolok cselekedetei szerint az apostolok prófétái *részegséggel* telnek el az első Pünkösden. Előkép a Sínai-hegy istenjelenése (vihár, mennydörgés, lángnyelvek). Vége a bábeli nyelvzavarnak is, mert a különféle nemzetbeliek saját nyelvükön hallják az apostolokat. Döntőbb a tartalmi rész: *Péter beszéde*. Péter Jóel prófétából magyarázza a részegséget mint a messiási idő eléréseinek jelét. Dávid jövődőléséből a Messiás feltámadását, az Isten jobbára kerülést és ellenségeinek leveretését idézi. Hallgatóinak bűnbánatot kell tartaniuk, és meg kell keresztelkedniük.

2) Lélekáradás korinthusi módra

Pál apostol az első korinthusi levelében beszél a korinthusiak gyakorlatáról, akik a pogány pneumatikusok *extatikus* részegségével ünnepelnek. A lelki adományokról kifejti, hogy ő „az egyházban inkább öt érthető szót akar kimondani, hogy másokat oktathasson, mintsem tizezer szót nyelveken” (1Kor 14,19). A lelki adományok közül a *prófétálást-tanítást* emeli ki, de tud értékesebb adományról is, amiről himnuszt ír: a *szereget* himnuszt. Ez egy páli értelmezésű szeretet, amely a vagyon kiosztását a szegényeknek és az élet odaadását semminek tartja az ő általa elgondolt szeretethez képest.

3) Lélekáradás Jézus módjára

Az evangéliumokban nem esik szó sem a jeruzsálemi, sem a korinthusi „részegségről”. Csak Erzsébet méhében ujjong fel a magzat (Lk 1,41). Jézust a pusztába viszi a Lélek, hogy a hármaskörnek (gazdagság, hatalom, kábítás) ellene mondva (Mt 4,1-11) az *Utat* válassza. Názáretben Jézus Izajást idézi: a Lélek azért kente fel őt, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek... szabadulást a raboknak és elnyomottaknak” (Lk 4,18-19). Amikor hangosan hálát ad, az Atyát áldja, aki „csak a kicsiknek jelenti ki magát... akiket felüdíteni akar... a szelídség és kicsiség igáját rakva a nyakukba” (Mt 11,25-30). Nikodémusnak a lelki újjászületést ajánlja (Jn 3,5), a szamariai asszonynak az Isten „lélekben való imádatát” (Jn 4,24). Búcsúzásakor arról a Lélekről beszél, aki emlékezteti és tanítja, és a nálánál is nagyobb tettekre segíti őket (Jn 14,12-17). A halála utáni jelenésben a tanítványokra lehelt, és a bűnbocsátásra (Jn 20,22), a tanítványgyűjtésre és a szeretet új parancsának megtartására küldi a tanítványokat. (Mt 28,18-20).

Kérdés: Mi melyik módját választjuk a Lélek áradásának?

Kovács László, Budapest

2020. május 18., hétfő

Jn 15.26-16,4a

„Ti is tegyetek tanúságot rólam, hiszen kezdettől velem vagytok.”

Tanúságot tenni Jézus mellett nem egyszerű és nem könnyű. Ha tanúságtétel alatt csupán azt értjük, amikor valaki, pl. egy komoly vagy éppen népszerű ember a hitéről megnyilvánul sokszor nagy közönség előtt, akkor ez azt hiszem távolabb áll tőlem. Számomra tanúságot tenni Jézusról a következőket jelenti:

- szeretném, hogy látszódjon az életemen, hogy Istenhez tartozom;
- próbálok magamnak elveket meghatározni, és törekszem azok szerint élni; ebben elsősorban a hármasszámú eszményünk vezet, kiegészítve azzal, hogy a tőlem merőben különbözőeket elsősorban megérteni szeretném és nem meg- vagy elítélni.
- a felismert érték szerint helyesnek tartott utat próbálok tartani akkor is, ha kényelmetlen
- kitartani az elveim mellett, akkor is, ha ez nem trendi
- fellépni a súlyos, kirekesztő, bántó igazságtalansággal szemben
- békességet teremteni a munkahelyünkön, hazafelé úton (akár autós-ként, akár tömegközlekedő-ként), vagy éppen otthon

Május 18. az Internet világnapja. Egyre több az online megnyilvánulási tér, egyre több lehetőségünk van megosztani és „like”-olni tartalmakat. Kellő óvatossággal kezeljük ezeket a lehetőségeket? Szem előtt tartjuk-e az elveinket és értékeinket? Mérlegeljük-e, hogy pusztán egy gomb megnyomásával vagy egy odavetett kommenttel valójában tanúságot teszünk a hitünk mellett, vagy éppen ellen?

Pálinkás Tamás és Júlia, Budapest

2020. május 19., kedd

Jn 16 5-11

„Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok.”

A mai evangélium üzenete számomra, hogy egyedül maradni nem feltétlen rossz, sőt kifejezetten gyümölcsöző is lehet. Jézus egyedül hagyja a tanítványait. Többé nem rágja a szájukba a mondatokat, nem magyarázza el a világ dolgait, nem mondja meg mit tegyenek. Egyedül hagyja őket, önállósulni, ha úgy tetszik élni.

Most egyedül vagyok. Megengedtem magamnak ezt a „luxust”: elvonultam.

Jézus is elvonult a pusztába. Talán azért, hogy meghallja saját gondolatait, meghallja az Isten szavát.

Ha én is szeretnék magamban rendet rakni, tudni, hogy mit akarok a hátralévő életemben, akkor tudnom kell hallgatni!

Nemrég olvastam, hogy nagy cégek vezetői pénzt adnak ki ún. csend-terápiákon való részvételért így növelve a koncentráció képességüket, hogy éles helyzetben is jó döntéseket tudjanak hozni.

A jól ütemezett csendnek hatalmas jelentősége van az életünkben, ahogy a zenei művekben is a szünetnek. Szenteljünk időt az Istenre figyelő, alkotó csendre!

Tovább megyek, szenteljünk csendet embertársainknak! Gyakran észreveszem, hogy az emberek beszélgetés címen, csupán saját hangjukat hallatják, hiányzik a másik meghallgatása, vagy egyszerűen csak a természetes csend a párbeszédéből.

De csitt! Csend legyen! Az elmében, a lelkemben legyen végre CSEND!

„Csak akkor beszélj, ha a csendnél értelmesebbet tudsz mondani!” Hangzik bennem Gandhi bölcsessége.

Király Kata, Érd

2020. május 20., szerda

Jn 16,12-15

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: „Még sok mondanivalóm volna nektek, de nem vagytok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek. Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.”

Eddig azt gondoltam, hogy Jézus mindent megtett, elmondott, míg itt volt a földön. Mégis hogy lehet akkor, hogy nem mondott el valamit, amit kellett volna? Ő akarta, csak épp az akkori hallgatók miatt nem tudta elmondani? Hogyan is lehettek volna a tanítványai elég felkészültek, amikor olyan kevés idejük volt.

Ha magunkba nézünk, könnyen fölismerhetjük, hogy mi még kétezer év távlatában sem vagyunk elég erősek. De lehetünk néha gyengék, nem baj, ha valamit nem értünk, vagy nem tudunk, a lényeg, hogy akarjuk és higgyük. A megváltás megtörtént úgy is, hogy nem voltunk elég erősek, ez pedig valami egészen felszabadító, valami olyasmi, ami elmélyítheti a hitünket.

Jézus nem akarta a tanítványait nagyon megterhelni, ahogy bennünket sem, hiszen az éhezőnek sem az segít, ha egyszer a rosszulétiig eheti magát. Jobbnak látta, ha majd később eljön hozzánk a Szentlélek és majd Ő elvezet minket az igazságra és tovább mondja mindazt, amit még kell.

De vajon hogyan tudjuk megteremteni a szívünkben a feltételét annak, hogy az Igazság Lelke megszólíthasson minket? Fel kell készülnünk rá, a mindennapokban azzal, hogy meglátjuk, vannak a saját igazságinkkal szemben is más, érvényes igazságok. Fel kell ismerjünk, hogy vannak örökérvényű igazságok és vannak az itt és most érvényes igazságok. Becsüljük meg minden olyan helyzetet, pillanatot, találkozást és kapcsolatot, ahol egymás számára lehetővé tesszük a minket felülmúló igazságnak a befogadását. Így tudjuk engedni, hogy a Lélek munkálkodhasson bennünk.

Bóta-Bachraty Zsófia, Budapest

2020. május 21., csütörtök

Jn 16,16-20

Mire vágyik az ember? Mire vágyunk mi?

Személyességre, érintettségre vágyunk, barátságra, együttlétre. A kisgyerek a szülei jelenlététől érzi magát jól, a tanítványok a Jézussal való együttlétet szeretik, mi az Istennel való személyes kapcsolatot vágyjuk. A valóságos dolgokat szeretjük magunk körül, ölelést, játékot, vacsorát, beszélgetéseket, jókedvet. A sötét-ségtől féltő kisgyerek nem anya fejtegetéseit akarja hallani arról, hogy nincs semmi veszély és nyugodtan bemehet a szobájába, feküdjön csak az ágyába, forduljon a fal felé és meglátja, milyen gyorsan el fog aludni – a sötét-ségtől féltő kisgyerek anyát akarja egészen, valakit, akinek az arca, hangja, keze ott van vele, aki valóságosan ül az ágya mellett, amíg el nem alszik. A tanítványok számára is központi kérdés Jézus velük-léte, ezért tanakodnak ennyit ezen a talányos mondaton: „Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő s viszontláttok.”

Olyan ez a mondat, mint egy rejtvény, egy kód, egy fejtörő, az ember fejében önkéntelenül is megindulnak a fogaskerekek. Jézus ebben a részben, mint az ügyes pedagógus, vagy a jó regényíró: horogra akasztott csalit dob barátai elé, nyitányt a beszélgetéshez, vágyat a folytatáshoz. Naná, hogy ráharapnak! Egy egyszerű mondat végletekig tömörítve arról, hogy mi fog történni, egy részinformáció, ami kérdéseket vet fel. A tanítványok beszélgetnek, tanakodnak, morfondíroznak, gondolkoznak, téma lesz, kérdések lesznek, amihez aztán Jézus újra tud kapcsolódni, párbeszéd indul. Nagyon emberi, nagyon valóságos helyzetet teremt. Jézus eljövendő és szükségszerű szomorúságról beszél, ami azonban örömmé változik majd. Hogyan válhat a szomorúság örömmé, a gyász ünneppé? Az ember szomorúságot érez, ha elmúlnak a jó dolgok, a meghitt pillanatok, a kapcsolódás, a személyesség, mélyen gyászol és sokáig bánatos, ha elveszíti egy szerettét, barátját, tanítóját. A hiány a szomorúság forrása, a valóság egy darabjának elvesztése. Természetes érzés. Jézus azonban azt mondja, hogy nem öröm fogja helyettesíteni a szomorúságot – mint mikor bánkódunk valami elvesztése felett, de lassan megnyugszunk és új kalandok után nézünk – hanem ami kezdetben szomorúságra adott okot, az maga az öröm forrása lesz.

Nagyon különleges helyzet ez, nagyon másféle gyász, mint amit eddig tapasztalhattunk, nagyon másféle öröm. Mert itt a halál nem a valóság egy szeletének elmúlását hozza, hanem az isteni ígéretek beteljesítését, bátorságot, az igazság felismerését. Erőt, hitet, feladatot hoz, új kihívást, új örömet. Új Istenarcot.

Isten ügye a saját, legfontosabb ügye volt Jézusnak, személyessé tette, szavakat, tetteket adott neki, társakat keresett hozz. Ebben a rövid, talányos mondatban saját haláláról és feltámadásáról beszél. Arról, hogy személyes kapcsolatba kerülhetünk Istennel, mert arca van.

Garay Zsófia, Budapest

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: Bizony, bizony, mondom nektek: ti majd sírtok és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömmé fordul. Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órája; de amikor megszülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrelmeire, mert örül, hogy ember született a világra. Így ti is most szomorkodtok ugyan, de majd viszontlátlak titeket. Akkor örülni fog szívetek, és örömeteket senki sem veszi el többé tőletek. Azon a napon már nem lesz több kérdeznivalótok tőlem.

A remény sorai ezek, mert Jézus tudta, hogy remény nélkül élni: pokol. Mert az ember képes arra, hogy a legdurvább fájdalmat és a legkínzóbb veszteséget is kibírja, ha van miben reménykednie. Abból is látszik, hogy Jézus tényleg szerette, emberként szerette a tanítványait, hogy utolsó szavaival is a reményt próbálta bennük táplálni. Amíg van remény, hogy később – akármi is, de – jobb lesz, addig nem bolondul meg az ember teljesen. A remény az, ami miatt képesek vagyunk együttműködésre és rendszerek működtetésére.

A régi idők embere, abban a korban, amikor még nem az emberi élet volt a legfőbb érték a világon, nem bízott abban, hogy az ő életében minden jóra fordul. Ő úgy tudta, hogy a földi életünk szenvedéssel indul, szenvedéssel ér véget, és a kettő között, kisebb megszakításokkal ugyancsak szenvedés vár ránk. Muszáj volt tehát hinnie abban, hogy van a földi élet után egy másik világ, ahol minden jóra fordul, ahol végre lehet örülni, és ennek az örömnél sohasem lesz vége. Kénytelen volt hinni ebben, mert a lét kibíratatlan lett volna enélkül.

Ma valójában az emberi élet a legszentebb dolog a világon. (Persze ez nem akadályozza meg, hogy időnként ma is halomra öljük egymást, de ehhez először dehumanizálni kell a másikat, mert hát „embert”, azt azért már nem öljük, csak „tálibot” vagy „gyaurt”. De hagyjuk most ezt a mellékvágányt!) Ma azt tartjuk jónak, ha az élet gyönyörben fogan, élményekkel teli, biztonságos gyermekkor után élményekkel teli, produktív felnőttkor következik, ami után a megérdemelt pihenést élvezhetjük unokáink szeretetében fürödve, amíg... amíg... Hát ez az. Nem igazán tudunk mit kezdeni a halállal. Amíg a figyelmünk és ezáltal reménykedéseink középpontjában az élet áll, addig nehéz viszonyulnunk a halálhoz. Mit tanítunk erről a gyerekeinknek? Nem vagyunk már ráutalva, hogy higgyünk a halál utáni boldog életben, ezért legszívesebben nem is foglalkozunk vele. Pedig a halál és a végső búcsúzás az élet természetes velejárója, de a szívünk mélyéig el kell hinnünk, hogy földi életünk után újra találkozunk, hogy a halál ne egy rettegett dolog legyen számunkra.

A rész utolsó mondata külön is megragadott engem: „már nem lesz több kérdeznivalótok”. Ebből azt hallom ki, hogy a viszontlátásig viszont igenis volna kérdeznivalónk Tőle. Hátha jó válaszokat kaphatunk...

Bajnok Kristóf, Budapest

Azon a napon, amikor újra találkozunk, már nem lesznek kérdéseink hozzá, mert már érteni fogjuk őt.

Akkor, ha kérünk az Atyától – Jézus nevében – az majd megadatik. Akkor nyíltan beszélhetünk majd egymással, mert érteni fogjuk egymást. Még belegondolni is jó, hogy egy napon annyira egyggyé válunk majd Istennel, hogy egészen érteni fogjuk őt.

Mi mindennek kell addig megtörténnie az életünkben, ameddig ez a vágyva vágyott állapot bekövetkezik? Hogyan tudunk alkalmassá válni ennek az ajándéknak a befogadására? Kell ezért dolgoznunk, vagy ezt mindenki megkapja, aki csak élt a földön, és már visszatért a Teremtőhöz?

Nem tudom a választ, csak azt tudom, hogy vágyom érteni az Istent. És az az érzésem, hogy egy-egy apróságban, legyen az egy érdekes dologra rácsodálkozó, nevető kisgyermek, vagy ahogy a napfény átszűrődik a fák ágain, mintha Isten megengedné egy pillanatra, hogy megsejtsék valamit a nagy egészről.

Lehet, hogy ha ilyenkor kérnék valamit, azt megadná. Csak ilyenkor sohasem jut eszembe kérni, mert amire igazán vágytam már megadta. És csak hálát érzek.

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest - Óbuda

2020. május 24. – Mennybemenetel – Mt 28,16–20 – Missziós parancs?

Mennybemenetele előtt adta Jézus a missziós parancsot. A küldetés említése egy végrendelet esetén természetes, de Jézus egész életében is jelen van, a tanítványait is erre nevelte. Emberhalászoknak és jó pásztoroknak küldi őket. Kettesével már próbautakra is kibocsátotta őket, hogy tanítsanak és gyógyítsanak.

1) Lelkiismereti szabadság

A küldetéssel kapcsolatban azonban komoly kérdések merülnek fel. A II. Vatikáni Zsinat atyái akkor jöttek identitászavarba, amikor külön nyilatkozatot akartak kiadni a lelkiismereti szabadságról. Ugyanis ezt a világ fiai már régen az emberi jogok közé sorolták. Csakhogy egyes atyák szerint, ha a katolikusok is elismerik emberi jognak minden ember lelkiismereti szabadságát, akkor vége a misszióknak.

Mert milyen jognak szólhatnak bele a misszionáriusok pl. a buddhisták életébe, amikor nekik lelkiismereti joguk a buddhizmus választása és a katolicizmus elutasítása. De a belföldi misszió is értelmetlen, mert ha például egy ateistának szilárd meggyőződése az ateizmus, az lelkiismeretben is kötelezi őt.

2) Hittérítés

A hittérítés itt az igazi probléma. A világalomra törő vallási térítés nincs benne Jézus szótárában. Pedig ami misszió címen folyt az elmúlt két évezredben, az bizony elsősorban „hittérítés” volt, nem pedig az evangélium terjesztése.

A konstantini fordulat után az volt a hatalommal szövetkező egyház legelső célkitűzése, hogy a keresztény vallás győzedelmeskedjen a pogányságon, de más vallásokon is.

3) Örömhír

Jézus missziójáról tudjuk, hogy az örömmel továbbadásáról szól. Akinek tele van a szíve örömmel, az nem tudja azt magában tartani. Aki tele van a felismert igazság örömeivel, annak beszélnie kell. De nem mindegy, hogy hogyan. Fel kell kínálnia felismeréseit másoknak, a tévedhetetlenség tudata nélkül.

Az örömhír továbbadója nem két kaszt (papok és laikusok). Minden Jézus-tanítvány apostol, megkülönböztetés nélkül. Az előjáró pedig Jézus szellemében jó pásztor, aki a nyája előtt jár. Nem „főpásztorként”, hanem jó pásztorként.

A jézusi pásztorodásnak nincs semmi köze a pápák, főpapok, papok, excellenciás, eminenciás, főtisztelendő uras főpásztori pásztorodásához, sem a kiközösítéseikhez. Nem „főpásztorodással”, hanem „jópásztorsággal” kell, hogy teljesítsék küldetésüket!

A kérdés akkor kezd igazán kínossá válni, ha azt firtatjuk, hogy mi hogyan teljesítjük a küldetésünket: Mondjuk-e másoknak az örömhírt? Elöl járók vagyunk-e a jézusi szeretetben? Mert ez egyben a mennybemenetelünk útja.

Kovács László, Budapest

2020. május 25., hétfő

Jn 16,29-33

„...Azért mondtam el ezeket nektek, hogy békességet találjatok bennem. A világban üldözést szenvedtek, de bizzatok, mert legyőztem a világot.”

A tanítványok úgy érzik megértették Jézus küldetésének üzenetét, megerősítik Őt, hogy hisznek! Jézus tisztán látja a tanítványait, a hívő embereket, ismeri a hit és az ember természetét - erejét és ingadozásait egyaránt elfogadja - s arra buzdít, mikor szükség van, még inkább bízunk! A kétkedés a hit velejárója, a kemény munka a küldetés útja. Bízunk, mert Ő is így tesz, hiszen tetteivel „legyőzi a világot”! Elképzelem, hogyan vált valaki tanítvánnyá s jutott el Jézus megértéséig. Hogyan nyílt ki számára a világ, hogyan értette meg az összefüggéseket és hogyan nőtt benne a belső erő - a hit - hogy változtasson. Komoly lelki munka ez és talán éppúgy az ma is, mint 2000 évvel ezelőtt ... Talán épp olyan nehéz felébreszteni a lelkünket, megérteni és változtatni a világon, mint akkor volt. Ott lebeg bennem a párhuzam, ahogyan újra és újra olvasom az evangélium sorait ... ma nem ugyanezen rendezőelvek mentén kellene újra strukturálnunk a lelki és fizikai környezetünket? Ugyanúgy meghallanunk Jézus tanítását és szeretettel újra egymás felé fordulunk? Szeretettel a bolygónk felé fordulunk?

A szeretet „legyőzi a világot” A magunk, családjaink, felebarátaink és a környezetünk kölcsönös szeretete és tisztelete ma is képes lenne fordítani a világon ... bízunk kéne benne !

Áts-Leskó Zsuzsanna, Budapest

2020. május 26., kedd

Jn 17,1-11

Jézus kinszenvedése előtti egyik utolsó imájának gyönyörű szavai ezek. A Mester ebből az imából merít erőt földi élete legnehezebb óráihoz, és egyben számot is vet az eltelt 33 évvel.

Ő elvégezte a legnagyobb feladatot, amit ember kaphat. Énreám vajon az Isten mely feladat elvégzését bízta? Mely tette(i)m hirdetik az Ő dicsőségét?

Az Atya Jézusnak hatalmat adott ahhoz, hogy örök életet adjon és megmutassa a Hozzá vezető utat. Nekem mihez adott hatalmat?

Rám kit/mit bízott az Isten? Én kinek adom tovább a tanítást, amit kaptam?

Én is csak a rámbízottakon keresztül tudok megdicsőülni igazán.

Mindaz, amit Jézus mond, számomra/számunkra megfoghatatlan misztérium. Az egység, az igazi Szeretettel való egység ígérete azonban olyasvalami, amiért megéri ízlelgetni-majszolgatni és irányjelzőnek venni Jézus e szavait (is).

A Fiú és az Atya egyek. És Jézus útmutatója alapján mi is egyek lehetünk egymással – az Istenben.

Papfalvy Bori, Budapest

2020. május 27., szerda

Jn 17,6a.11b-19

„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás. Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük. Én nekik adtam ígéretet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te ígéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.”

Ha az ember keres, meg lehet állapítani, mi szűrődik át ezen a szövegen Jézus szavaiból, személyiségének erejéből. Isten fia annyira megszánja a tévelygő embert, hogy jön és áthidal minden kommunikációs szakadékot. Elviszi az embert a határaiig, néha azon is túl. Kiröpíti a komfortzónából övéit, elküldi a világba, hogy „megszentelődjenek”. Nem magáért aggódik, hanem mint a jó szülő, „lelkiismeretvizsgálatot” tart, életgyónást, végigveszi a feladatot, kipipálja, felállítja a mérleget. A tökéletes boldogságból (egységből) jött és a tökéletes boldogságba készül, nem magáért aggódik. Azért aggódik, hogy mindent átadott-e. s mint egy szülő, minden erejével neveltjei javára ügyel. Nem tagadja és elkönyveli a veszteséget, - ami minden bizonynyal fájdalmas -, de még a bűn (hiba, tévedés, rosszul megválasztott út) is valami jó elősegítőjévé válhat.

Imádkozott a tanítványaiért: fontos, hogy a társakért, a körülöttünk levőkért imádkozunk; azért, ami az ő számukra jó; Istenre bízunk, hogy adja meg azt nekik.

Ahogy Jézus, mi is felelősek vagyunk a ránk bízottakért; akikkel találkozunk, azokra hatni kell: gondolkodásunkkal, viselkedésünkkel. Magként kell kicsiráznia idegen földben is a jónak általunk. Jézus odaadása teljes, egészen a végsőkig, nem korlátozza maga-féltés. Ezt a lelket bízta késői tanítványaira, ránk is. Szeretettel a

Káposztási közösség

2020. május 28., csütörtök

Jn 17,20-26

„Nem egyedül ezekért kérlek, hanem azokért is, akik az ő beszédükért fognak bennem hinni. Hogy mindannyian egyek legyenek, hogy amiként te, Atyám bennem vagy és én tebenned vagyok, ők is bennünk legyenek, hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél engem. Én azt a dicsőséget, melyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, mint mi egyek vagyunk: én bennük és te énbennem, hogy az egységük befejezett legyen, hogy a világ felismerje, hogy te küldtél engem, s hogy úgy szeretted őket, mint ahogy

engem szerettél. Atyám, akarom, hogy azok, akiket nekem adtál, velem együtt ott legyenek, ahol én vagyok, hogy szemléljék dicsőségemet, melyet nekem adtál, hisz a világ alapítása előtt szerettél engem. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ezek felismerték, hogy te küldtél engem. Megismertetem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, mellyel engem szerettél, bennük legyen, Én is bennük legyek.” (Katolikus fordítás)

Aki életét adja barátaiért, az a legnagyobb szeretet, ezt szentelte meg Jézust. Jézus élete odahelyezése Őt szentelte meg, nem a tanítványait. (Jn; 15,12-17) Az Ő életfeláldozása barátaiért, tanítványaiért példamutatás tanítványainak. Mindenkinek magának kell odahelyezni az életét a SZERETET oltárán. Megszentelődés nem más, mint odaadottság az Istennek! Ez az önátadás a legnagyobb odahelyezésünk Istennek. Jutalma egység az Istennel, az Istenben levés. Életünknek, ha kell, darabonkénti odahelyezése. Egy akaraton kell lennünk Istennel, az Ő egyháza az Ő tanítása. Hozzá kell igazítani gondolkodásunkat. Isten mindenki szívébe írta a törvényt; SZERETNÜNK KELL EGYMÁST. Ez a legszebb dolog a világon. (Jn; 13,34, Jn;15;12) Pál félre ismerte Jézus élet-odahelyezését, amit tett, azt tanítványaiért tette és nem helyettük. Szent maga az Isten és szent az, aki odaadja magát az Istennek. Szent az oltár, szent az oltárra tett ajándék. Isten teszi tökéletessé az embert a Szentháromságban. Ez az odaadottság szentelte meg Jézust és bennünket is, ha odaadjuk teljesen magunkat az Istennek.

Művét maga az Isten teszi tökéletessé. (KIO). A cél felé tartót a cél segíti. Isten maga; SZERETET. Ha meg akarjuk ismerni az Istent szeretnünk, kell embertársainkat, még az ellenségeinket is. (Mt; 5,42, Lk;6,27,Lk;7,47, Lk;11,42). Ez nem más, mint a nem ártás, megbocsájtás, és a segítség ott ahol erre lehetőségünk adódik. Arról ismernek fel bennünket, hogy szeretet van bennünk egymás iránt. (Jn;13,35) (Jn;15,9-10) Akkor maradunk Isten szeretetében, ha meg tartjuk az Ő parancsait. Ez a szeretet, amely a Szentháromságban levésnek feltétlen feltétele. Csak így tudunk a Szentháromság ISTENÉ- benn lenni. Az Indító szeretet Istentől indul ki és a válasznak már a mi szívünkben kell visszhangra találnia. Ez a mi feladatunk. Isten maga a SZERETET. Ezt a kapcsolatot csak mi tudjuk elszakítani. Akik az Istenhez szeretnének tartozni, ki kell szakítani magukat az IGAZSÁG rendjéből és az irgalmasság rendjében lehetünk csak boldogok, mert Jézus mondja: Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak, mert kiszakítottuk magunkat az Igazság (jogi igazság) rendjéből és átültetődtek az irgalom rendjébe! Júdás képtelen volt kilépni az Igazság rendjéből, az irgalom rendjébe, hogy az Isten irgalma átölelje Őt. (Mt; 9,13, vagy (Mt;12,7) Ha tudnátok, mit jelent:Irgalmasságot akarok, nem áldozatbemutatást, nem ítélnétek el az ártatlanokat. (ApCsel 9,36) vagy (Roma 12,8) (2Kor;10,1)

Kundra István Budapest

2020. május 29., péntek

Jn 21, 15- 19

A csodálatos halfogás után Jézus háromszor kérdezi meg Pétert, hogy szereti-e őt, és Péter háromszor vallja meg szeretetét Jézusnak. De mit is jelent a szeretet? Fontos, hogy mielőtt szeretettel fordulunk az emberek felé, nekünk is kell érezni, hogy szeretettek vagyunk Jézus által. Így tudjuk csak azt a másiknak átadni, Ebből a jézusi szeretetből.

De van olyan, hogy tetteimmel, úgy érzem eltávolodtam Jézustól. Valószínűleg Pétert is nyomasztotta az önvád. Hiszen háromszor tagadta meg Jézust a Gecsemáné kertben. Nem tudja, hogy fogja Jézus őt fogadni, a válasz azonban egyértelmű. Nem küldi el és a tanítványok is befogadják.

Vajon, ha nekünk is utunkba kerül egy Péter, tudunk-e hozzá lehajolni? Jézus keresi az alkalmat, hogy megszólítsa Pétert. Ebéd végeztével négyszemközt kérdezi, de most sem azért, hogy szemére hányja a múltat, hanem éppen azért, hogy elfeledje a múltat és újrakezdjen valamit. Ez a kegyelem, ilyen az Ő szeretete! Mi tagadjuk meg Őt és még Ő akar békíteni! Jézus felteszi a kérdést Péternek, amiből kiderül, hogy Ő már megbocsájtott.

Csodálatos ereje van a bűnbocsátnak: fájdalmassá válik a régi bűn. Ez történik Péterrel is. Ismerjük-e ezt a szomorúságot? Nem elég ismerni a bűneinket, el is kell jutni a teljes megszomorodásig. Akivel ez nem történt meg, az még nem ismeri Jézus megváltó halálának és a bűnbocsátnak felszabadító erejét!

Kohlmanné Bogi, Pécs

Próbáljuk meg elképzelni, mi játszódhatott le Péter lelkében. Jézus azt közli vele, hogy milyen halállal fog idős korában meghalni. Hát ez kissé lehangoló, szorongást keltő információ. Péter látja, hogy a fiatal János, a szeretett tanítvány követi őket. Hirtelen nagyon kíváncsi lesz, hogy mi lesz János sorsa, vajon kényelmesebb lesz, mint az övé? Talán az irigység környékezi meg Péter lelkét. Jézus azonban nem tájékoztatja Pétert János sorsáról, sőt... Azt mondja Péternek, hogy még ha úgy akarnám, hogy visszajöveletemig éljen itt a földön, nem rád tartozik. Ne foglalkozz vele! Te kövess engem!

Előfordulhat, hogy a sorsunkkal elégedetlenek vagyunk. Számba vesszük elért eredményeinket, sikereinket, kudarcainkat. Összehasonlítjuk mások sikereivel, kudarcjaival. Azonban tudnunk kell, hogy az Úr nem hasonlítgat össze minket másokkal. Tegyük a dolgunkat, és maradjunk meg Jézus szeretetében.

Halmágyi László, Pécs

2020. május 31. – Pünkösöd – Jn 20,19-23 – Lelket lehelni

A sírból visszatért Jézus, miután békességet kívánt barátainak, majd igazolta személyazonosságát a sebeivel, ezt mondta: „Amint engem küldött az Atya, úgy *küldelek* én is titeket. E szavak után rájuk lehelte és folytatta: *Vegyétek a Szentlelket...*” Egyben olyan használati utasítást is fűzött hozzá, amely a *megbocsátásra és meg nem bocsátásra* vonatkozott.

1) *A lehelet*

Az ember Istenről csak emberi szimbólumokban tud beszélni. A Biblia első oldalán olvassuk, hogy Isten megalkotta az ember testét, majd lehelte bele, és így lett az ember élőlény. Az élet lehelete élőlényé tesz.

Jézus szimbolikus cselekedete nyilván erre a teremtői tette utal. Ő azt akarta, hogy az ő szelleme a barátaiban éljen tovább. Ezért lehelte rájuk a szeretet lelkét, amelyről szüntelenül beszélt, és „új parancsba” is adott: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.”

A szeretet lehelete szeretetlenné tesz.

2) *A küldetés*

Az újraéledő, újra emlékező és új erőre kapó tanítványok újra ráébrednek küldetésükre. Nekik is lehelniük társaikba. A szeretet lelkét kell vinniük a világba, az emberekbe, akik ugyanúgy félnek, és nem tudják, hogy mit kezdjenek az életükkel.

A szeretet nem fér az emberbe, tovább kell lehelni.

3) *A megbocsátás*

A szeretet nem fér össze a gyűlölettel. Meg kell bocsátani „nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer”, ami annyit jelent, hogy mindig. És ami a legsúlyosabb jézusi követelmény, hogy az ellenséget is szeretni kell. Meg kell bocsátani annak, aki gyűlöl, mert a gyűlölet megfojtja azt is, aki gyűlöl, és gyilkolásra indítja a gyűlölkedőt.

Egyedül a megbocsátás lelkülete mentheti meg a gyűlölkedő világot.

4) *A meg nem bocsátás*

Megtartani mást a bűnben nem lehet parancs. Ez ördögi viselkedés. A bűnöst büntetéssel, kiközösítéssel nem lehet megmenteni. Jézus szavait úgy értelmezni, hogy ő a bűnbocsátó hatalmát adja át tanítványainak oly módon, hogy teljhatalommal rendelkezzenek a bűnök megbocsátására és azok megtartására, a bűnben hagyásra – ezt csak az uralkodásos szemléletű utókor torzította így el.

Az eltévedt bárányt a jó pásztor nem hagyja a szakadékban.

Pünkösöd a Szeretet-Léleknek ünnepe, de számunkra csak akkor, ha mi is befogadjuk.

Kovács László, Budapest